ÎN IUNIE 2010 LA MILLENNIUM PRESS

DUNE

BĂTĂLIA CORRINULUI

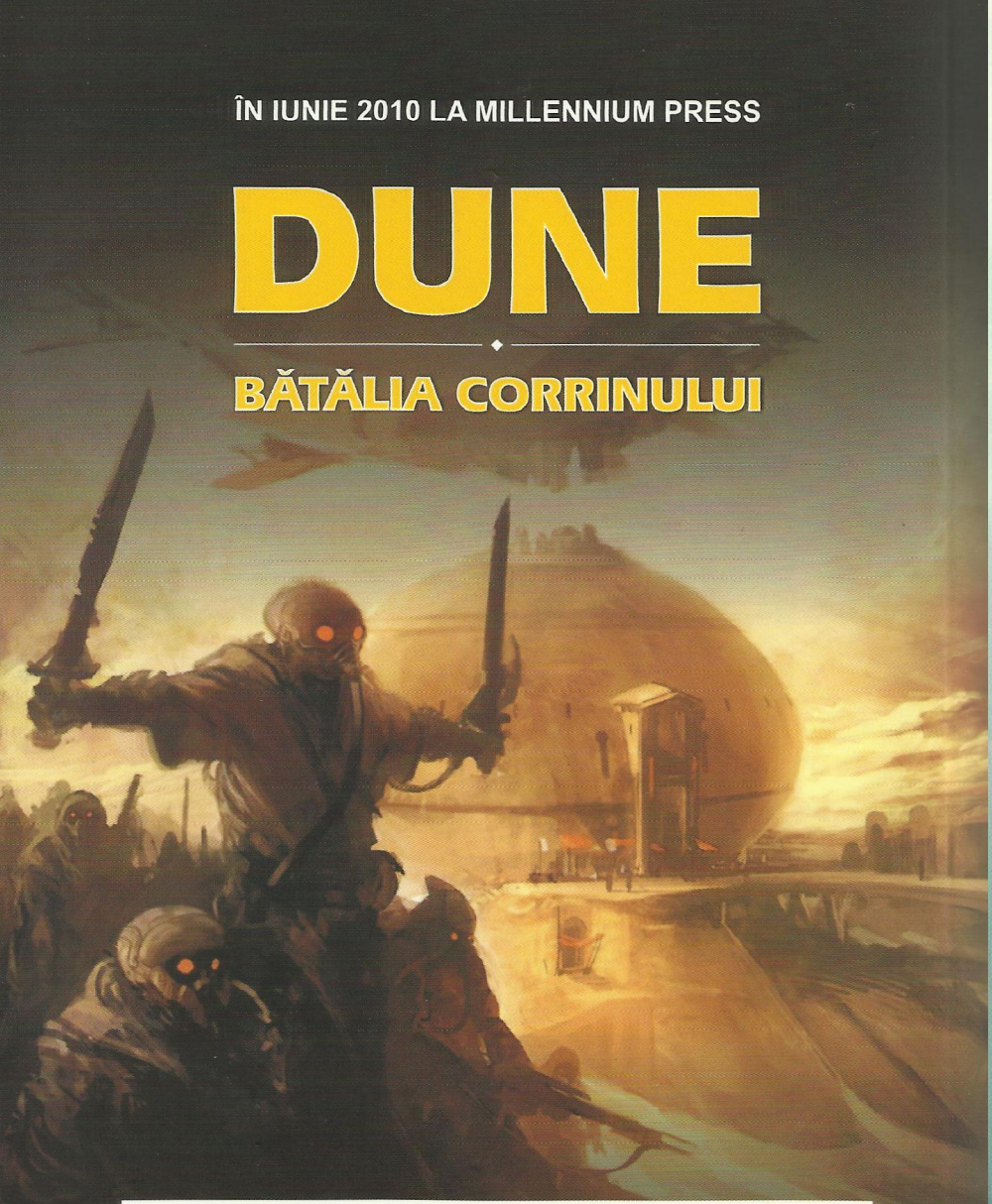

GALILEO SCIENCE FICTION & FANTASY
o publicație trimestrială editată de
MILLENNIUM PRESS / Satu Mare

Ilustrația copertei: Adam Tredowski
http://www.tredowski.cba.pl/

ISSN 2067-7553

PENTRU DETALII ȘI COMENZI: **WWW.MILLENNIUMPRESS.RO**

PRIMĂVARA 2010

NUMĂRUL 1

galileo
science fiction & fantasy

în acest număr:

SEBASTIAN A. CORN
PAUL DI FILIPPO
CORY DOCTOROW
JOE HALDEMAN
JAMES PATRICK KELLY
MIRCEA OPRIȚĂ
LIVIU RADU
GRAHAM SLEIGHT
NORMAN SPINRAD
PETER WATTS

GALILEO
SCIENCE FICTION & FANTASY

NUMĂRUL 1 / PRIMĂVARA 2010

GALILEO SCIENCE FICTION & FANTASY
este o publicație trimestrială editată de
Millennium Press / Satu Mare.

REDACȚIA:

Redactor-şef: Horia Nicola Ursu
Redactor: Michael Haulică
Pre-press: Ona Frantz
Design: Vlad-Mihai Botta
Ilustrația copertei: Adam Tredowski

DATE DE CONTACT:

Millennium Press
www.millenniumpress.ro

Str. G. V. Popescu Nr.7
440021 Satu Mare, România

e-mail: office@millenniumpress.ro

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a materialelor publicate în paginile revistei Galileo Science Fiction & Fantasy se poate face numai cu acordul scris al editorului.

Copyright © Millennium Press, 2010.

SUMAR

NR. 1 / PRIMĂVARA 2010

EDITORIAL

HORIA NICOLA URSU 5 EPPUR SI MUOVE!

POVESTIRI

LIVIU RADU 54 DOI BĂTRÎNI, PE O BANCĂ...

SEBASTIAN A. CORN 75 VONU

JOE HALDEMAN 215 MORTUARE

NUVELE

JAMES PATRICK KELLY 8 O ŞANSĂ DIN 10^{16}

NORMAN SPINRAD 110 ÎNSEMNĂRI DIN ANII MOLIMEI

FICŢIONAR

MIRCEA OPRIŢĂ 40 ELOGIUL UNEI CARIERE

VIITORUL ANTERIOR

GRAHAM SLEIGHT 199 RAY BRADBURY

INTERVIU

JOE HALDEMAN ÎN DIALOG CU HORIA NICOLA URSU 209 „MESERIA SE ÎNVAŢĂ SCRIIND PROZĂ SCURTĂ"

ZEITGEIST

CORY DOCTOROW 105 ADOLESCENŢII ŞI SEXUL
PAUL DI FILIPPO 228 CYBERPUNK DUPĂ 25 DE ANI
PETER WATTS 235 „CE-AR FI SĂ DECOLĂM ŞI SĂ-I FACEM PRAF DE PE ORBITĂ?"

Horia Nicola Ursu
EPPUR SI MUOVE!

Ceea ce ţineţi în mînă este materializarea unui vis. Un vis început în urmă cu mulţi ani, la începutul anilor nouăzeci. De-a lungul anilor, avatarurile sale s-au numit *Supernova, Alternativ SF, Ficţiuni, Lumi Virtuale, Fiction.ro*. Fiecare dintre aceste reviste a fost o treaptă, o etapă în drumul lung şi întortocheat care ne-a adus acolo unde sîntem astăzi, la începutul unui drum, la primul număr al unei noi publicaţii dedicate literaturii science fiction & fantasy. Este Revista cu R mare, pentru noi, cei care am pus-o între coperte. Suma experienţei noastre editoriale, o publicaţie aşa cum ne-am dori noi, dintotdeauna, să citim.

...Şi totuşi, de ce o revistă? De ce nu o antologie, dacă tot ne-am propus să promovăm proza scurtă? De ce nu o serie de culegeri de autor? Sigur, şi acestea sînt importante, şi acestea au un rol bine definit în dinamica genului. Dar o revistă este ceva viu, exprimă un anumit moment, e parte din Zeitgeist. Fiindcă avem mereu tendinţa să pierdem momentul prezent. Căci una e să publici o poveste acum, la un an, o lună sau chiar o săptămînă după ce a fost scrisă, şi altceva e să aştepţi vremea cînd se vor fi adunat destule poveşti pentru un volum de autor sau o antologie. Fiindcă, aşa cum au dovedit sondajele de

opinie pe care le-am desfăşurat în etapa de pregătire, o revistă este necesară.

De ce noi şi nu alţii? Fiindcă Millennium Press, editura care girează publicarea revistei, a ajuns în punctul în care îşi poate permite să susţină o astfel de publicaţie pînă în momentul în care ea va fi capabilă să se ţină pe propriile picioare din punct de vedere financiar. Fiindcă între obiectivele pe care şi le-a propus Millennium Press se numără şi unul esenţial: promovarea prozei scurte, cea care a şi făcut din science fiction şi fantasy genuri literare în deplinul sens al cuvîntului, în perioada de pionierat a lui Gernsback şi Campbell. Fiindcă, de-a lungul ultimilor 15-20 ani, cei care şi-au asumat responsabilitatea publicării acestei reviste au dobîndit experienţa necesară din încercări succesive, inovînd, acumulînd, astfel încît acum se consideră îndreptăţiţi să poată spera că rezultatul muncii lor va fi cît mai aproape de modelele pe care şi le asumă, şi anume publicaţiile clasice ale genului din spaţiul anglo-saxon: *Fantasy & Science Fiction Magazine*, *Asimov's*, *Analog* şi *Interzone*, între altele.

Ce veţi găsi în paginile acestei reviste? Poveşti care să vă facă să visaţi, să speraţi, să cădeţi pe gînduri. Texte esenţiale ale genului, de la noi şi de aiurea. Texte proaspete, scrise anume pentru cititorii noştri. Texte care le-au adus autorilor lor cele mai importante premii ale genului. Poveşti îndrăznețe, poveşti care ignoră orice este tabu, poveşti să vă facă să simţiţi pulsul prezentului, cu gîndul la viitor, dar fără a scăpa din vedere trecutul. Pe scurt, literatură de bună calitate: acesta va fi criteriul primordial după care vom alcătui sumarul viitoarelor numere.

• • •

Şi totuşi, de ce tocmai **Galileo**? În 1600, Giordano Bruno a fost ars pe rug deoarece a îndrăznit să îşi exprime credinţa – considerată eretică de către Inchiziţie – în infinitatea Universului. Doar treizeci şi trei de ani mai tîrziu, un alt om de ştiinţă – matematician, astronom, fizician şi filozof –, Galileo Galilei, era judecat de inchiziţie întrucît susţinea teoria heliocentristă a lui Copernic. Pentru a-şi salva viaţa, Galileo a fost

silit să-şi declare public renunţarea la aceste convingeri. Aveau să treacă mai bine de trei secole şi jumătate pînă cînd Biserica Catolică avea să recunoască, în 1992, că în judecarea lui Galileo „s-au comis greşeli". Dar aceasta e o altă poveste. Legenda spune că, după ce şi-ar fi anunţat dezicerea de ideile sale, Galileo ar fi murmurat printre dinţi o sintagmă devenită celebră: *Eppur si muove!* Şi totuşi, se mişcă...

La patru secole distanţă, revista **Galileo** afirmă răspicat şi în mod programatic: *Eppur si muove!* Literatura science fiction & fantasy din România e vie, aşa cum vie este şi pasiunea celor care o citesc. Lor le dedicăm rezultatul eforturilor noastre. Sperăm că vom reuşi să le fim pe plac.

♦♦♦♦♦

Copyright © Millennium Press, 2010

James Patrick Kelly
O ŞANSĂ DIN 10^{16}

„Călătoria în timp nu este posibilă şi nu va fi niciodată; cea mai bună dovadă pe care o avem în acest sens este faptul că nu am fost invadaţi pînă acum de hoarde de turişti din viitor."

Stephen Hawking,
Viitorul universului

Îmi amintesc acum cît de singuratic eram cînd l-am întîlnit pe Cross. Nu am spus niciodată nimănui nimic despre asta pentru că, pe vremea aceea, acest lucru nu mă făcea chiar atît de nefericit. În plus, nu eram decît un copil. Credeam că vina nu era decît a mea.

Mi se părea că aveam prieteni. În 1962 făceam parte din echipa de înot şi fusesem ales Asistent al Conducătorului de Patrulă în Patrula Lupilor, în Regimentul Şapte al Cercetaşilor. Iar cînd se alegeau participanţii la jocul de kickball, în pauză, eram întotdeauna a patra sau a cincea opţiune. Nu eram cel mai bun la învăţătură în clasa a şasea de la John Jay Elementary School – Betty Garolli mă întrecea. Dar eram inteligent, iar ceilalţi copii mă făceau să mă simt prost din cauza asta. Şi

atunci am încetat să mai ridic mîna dacă ştiam răspunsul şi am început să îmi supraveghez vocabularul. Îmi amintesc că am spus o dată „în ciuda faptului că..." în clasă şi după aceea m-au tachinat mai multe săptămîni în şir. Grupuri de fete se apropiau de mine pe terenul de joc.

— Ah, Ray! strigau ele.

Iar cînd mă întorceam, începeau să ţipe:

— În ciudă, în ciudă!

Şi o rupeau la fugă, înecîndu-se de rîs.

Nici măcar nu îmi doream să fiu popular sau aşa ceva. Tot ce îmi doream cu adevărat era un prieten, un singur prieten, un prieten căruia să nu trebuiască să îi ascund nimic. Apoi a apărut Cross şi această perioadă a luat sfîrşit.

Una dintre probleme era că locuiam departe de miezul evenimentelor. Pe atunci, Westchester County nu se transformase încă într-un cartier al oraşului. Casa noastră era ascunsă adînc în pădure, în modestul Willoughby, New York, acolo unde se termina Cobb's Hill Road. În timpul iernii, puteam zări Long Island Sound, un ac de argint la linia orizontului, care indica spre oraş. Dar şcoala se afla la o distanţă de o jumătate de oră cu autobuzul, iar cel mai apropiat copil locuia la Ward's Hollow, la cinci kilometri de noi, şi era doar un prostănac din clasa a patra.

Aşadar, nu aveam nici un prieten adevărat. În schimb, aveam science-fiction-ul. Mama obişnuia să se plîngă că eram obsedat. Mă uitam la *Superman* în reluare de mai multe ori în fiecare zi, după şcoală. În serile de vineri tata mă lăsa să stau pînă tîrziu, să văd *Zona crepusculară*, dar în acea toamnă CBS anulase temporar difuzarea serialului. A revenit în ianuarie, după ce s-a întîmplat totul, dar nu a mai fost niciodată acelaşi lucru. Sîmbetele vizionam vechi filme SF la sala Adventure. Preferatele mele erau *Planeta interzisă* şi *Ziua în care pămîntul s-a oprit*. Cred că îmi plăceau din cauza roboţilor. Am hotărît că atunci cînd voi creşte mare şi voi ajunge în viitor îmi voi cumpăra unul, ca să nu mai fiu niciodată singur.

În dimineţile de luni îmi primeam alocaţia săptămînală – o monedă de 25 de cenţi. De obicei coboram din autobuz în aceeaşi după-amiază în Ward's Hollow, să mă pot duce la

Village Variety. Douăzeci şi cinci de cenţi îmi erau suficienţi pentru două cărţi de benzi desenate şi un pachet de lemn dulce, de culoare roşie. Cel mai mult îmi plăceau *Lanterna Verde* de la DC, *Cei patru fantastici* şi *Incredibilul Hulk* de la Marvel, dar eram dispus să cumpăr aproape orice supererou. Citeam toate cărţile SF din bibliotecă de două ori, deşi mama mă pisălogea neîncetat să încerc şi alte lucruri.

Dar ceea ce îmi plăcea cel mai mult şi mai mult era revista *Galaxy*. Tata avea un abonament la ea, şi după ce termina de citit noile numere, mi le strecura şi mie. Mama nu era de acord cu asta. Obişnuiam să le citesc sus în pod sau afară, în şopronul pe care îl înjghebasem în pădure. După aceea le depozitam sub patul meu de campanie din adăpostul de bombe. Ştiam că, după războiul nuclear, nu va mai exista nici televiziune, nici radio, nimic de genul acesta, şi voi avea nevoie de ceva să-mi ocupe timpul în clipele în care nu mă războiam cu mutanţii.

În 1962 eram prea mic pentru a putea înţelege că mama era alcoolică. Eram în stare să remarc faptul că în timpul serilor devenea spirituală şi apoi începea să se împleticească; dar dimineaţa era întotdeauna trează, să-mi facă un mic-dejun cald înainte de şcoală. Şi mă aştepta cu biscuiţi graham şi cu unt de arahide cînd veneam acasă de la şcoală – ba uneori chiar cu pîine prăjită cu scorţişoară. Tata spunea că nu ar trebui să o rog pe mama să mă plimbe cu maşina după ora cinci după-amiaza, pentru că era obosită din cauza muncilor din gospodărie pe care le făcea pentru noi. El vindea ferestre Anderson şi era mai mult plecat, de aceea eram cam singur în cea mai mare parte a timpului. Dar îşi făcuse un obicei din a fi acasă în prima zi de marţi a fiecărei luni, ca să mă ducă la întîlnirea Cercetaşilor, la 19.30.

Acum, amintindu-mi de toate astea, nu pot spune cu adevărat că am avut o copilărie nefericită – pînă cînd l-am întîlnit pe Cross.

Îmi amintesc că era o după-amiază caldă de sîmbătă, în luna octombrie. Frunzele care acopereau pămîntul erau încă fragede, iar mireasma lor condimenta aerul. Eram în şopronul pe care îl construisem în acea primăvară, în primul rînd pentru a

exersa legăturile drepte şi încrucişate de care aveam nevoie pentru Cercetaşi. Citeam *Galaxy*. Îmi amintesc chiar şi povestea: „Balada pierdutei C'Mell" de Cordwainer Smith. Cu siguranţă că veveriţele chiţăiau de o bună bucată de vreme, dar eu fusesem prea captivat de problemele Lordului Jestocost, să remarc acest lucru. Apoi, am auzit un *scîrţîit* uşor, la mai puţin de trei metri depărtare. Am încremenit, cu urechile ciulite. *Scîrţ, scîrţ*... Apoi linişte. Ar fi putut fi un cîine. Şi totuşi, cîinii nu au obiceiul de a se strecura prin pădure. Speram să fie o căprioară – nu văzusem niciodată căprioare în Willoughby pînă atunci, deşi auzisem vînători trăgînd focuri. Am traversat rapid, pe furiş, podeaua de pămînt afînat, şi am aruncat o privire printre puieţii uscaţi.

La început nu am văzut nimic, şi acesta era un lucru ciudat. Pădurea nu era atît de deasă, iar frunzele căzuseră de mult din arbuştii pitici. M-am întrebat dacă nu cumva îmi imaginasem acele sunete; nu ar fi fost pentru prima oară. Apoi, am auzit o creangă plesnind, poate la o distanţă de vreo treizeci de centimetri. Peretele s-a clătinat de parcă ceva s-ar fi frecat de el, dar nu era nimic acolo. *Nimic*. Atunci ar fi trebuit să ţip, dar gîtul mi se înfundase. Am auzit chestia aia strecurîndu-se pînă în faţa şopronului. Mă uitam cu groază cum o greutate invizibilă făcea o ghindă să se scufunde în pămîntul moale şi, în acel moment, m-am împleticit îndărăt, pînă în colţul cel mai îndepărtat. Şi abia în clipa aceea am observat că, dacă nu mă uitam fix în direcţia aceea, aerul din locul unde ar fi trebuit să fie chestia invizibilă tremura ca un miraj. Legăturile care ţineau construcţia au scîrţîit, de parcă s-ar fi aplecat să vadă ce anume capturaseră şi s-ar fi pregătit să mă tîrască pînă afară, în lumina soarelui, în timp ce eu ţipam, şi să...

— O, futu-i, a spus făptura cu o voce ascuţită, cuprinsă de panică, şi a pornit spre pădure, zvîrcolindu-se.

Din acel moment atitudinea mea s-a schimbat – şi presupun că şi istoria s-a schimbat definitiv. Făcusem ceva care alungase chestia aceea, eu, un sfrijit de doisprezece ani!

Dar mult mai important era ceea ce spusese. Evident, eram conştient şi pînă atunci de existenţa cuvîntului „fute", dar nu avusesem niciodată curajul de a-l folosi, şi nici nu îmi

aminteam să-l fi auzit vreodată rostit de un adult. Un tăntălău cum era puştiul Murphy îl mai mormăia din cînd în cînd în barbă, dar cine se uita în gura lui? M-am gîndit întotdeauna la acest cuvînt ca la bomba nucleară a vocabularului; folosit aşa cum trebuie, acest cuvînt putea face creierii să se ofilească şi timpanele să explodeze. Dar cînd chestia aia invizibilă a spus „futu-i" şi apoi *a rupt-o la fugă*, acest lucru a trădat o vulnerabilitate care m-a făcut să devin nechibzuit, şi mai prost decît ar fi fost cazul.

— Hei, opreşte-te, am zis şi am pornit în urmărire.

Nu mi-a fost deloc greu să urmăresc chestia aia. Nu avea dexteritatea lui Davy Crockett*, era gălăgioasă, neîndemînatică şi lentă. În timp ce ea înainta împleticit, am izbutit să îi desluşesc un contur luminos. M-am apropiat pînă la vreo şase metri şi ceva, apoi am ales să rămîn puţin în urmă, altfel aş fi ajuns-o. Habar nu aveam ce să fac de acum încolo. Am bîjbîit înainte, cu mişcări din ce în ce mai lente, pînă cînd m-am oprit pur şi simplu.

— Ss... stai, am strigat eu. Ceee... ce vrei?

Mi-am pus mîinile în şolduri şi m-am aplecat înainte, de parcă aş fi încercat să îmi trag sufletul, deşi nu simţeam cu adevărat nevoia.

Chestia s-a oprit la rîndul ei, dar nu mi-a răspuns. În schimb, a început să inspire aerul cu şuierături întretăiate, astmatice. Era mai greu de sesizat acum, cînd stătea pe loc, dar bănuiesc că se întorsese spre mine.

— Te simţi bine? am întrebat eu.

— Eşti un copil.

Vorbea cu un accent ciudat, ca un ciripit. „Copil" devenise „coo-piiil."

— Sînt în clasa a şasea.

M-am îndreptat şi am întins braţele în faţă, să îi arăt că nu reprezentam un pericol.

— Cum te cheamă?

---

* David Crockett (1786-1836) – Renumit soldat, revoluţionar şi politician american. (n. tr.)

Nu mi-a răspuns. Am făcut un pas spre ea şi am aşteptat. Nu a spus nici acum nimic, dar cel puţin nu a încercat să fugă.

— Eu sînt Ray Beaumont, am continuat eu în cele din urmă. Locuiesc acolo, am arătat cu degetul. Cum se face că nu te pot vedea?

— Ce dată e?

Rostise ceva de genul „daaah-teeh".

Pentru o clipă, am crezut că îmi cere date. Ce date? Am rămas perplex, gîndindu-mă la un răspuns. Nu voiam să creadă că eram doar un copil mic şi prost.

— Nu ştiu, am răspuns eu precaut. Douăzeci octombrie?

Chestia a stat să proceseze informaţia, apoi mi-a pus o întrebare care mi-a tăiat respiraţia.

— Şi ce an e?

— O, Dumnezeule, am răspuns.

În clipa acea nu m-aş fi mirat dacă Rod Serling* în persoană ar fi sărit brusc de după un copac şi ar fi început să ţină un discurs unui public de televiziune nevăzut. Printre aceştia m-aş fi putut afla şi eu, numai că această poveste mi se întîmpla în realitate.

— Ai idee ce ai... ce înseamnă atunci cînd...

— Ce, ce? vocea i-a devenit mai ascuţită, alarmată.

— Eşti invizibil şi nu ştii în ce *an* sîntem? Toată lumea ştie în ce an sîntem! Tu eşti... tu nu eşti de aici.

— Ba da, ba da, sînt. 1962, bineînţeles. Sîntem în anul 1962. Iar eu nu sînt invizibil.

Introdusese vreo opt silabe în cuvîntul „invizibil".

Am auzit un sunet asemănător cu fîşîitul hîrtiei.

— Nu e altceva decît un cam.

Sau, cel puţin, asta mi s-a părut că a spus.

— Cam?

— Nu, camu.

Aerul din faţa mea s-a încreţit şi s-a dat la o parte din faţa unui chip măsliniu.

---

* Rod Serling (1924-1975) – Creatorul serialului de televiziune *Zona crepusculară*. (n. tr.)

— Nu ai auzit niciodată de camuflaj?

— Da, sigur că da, camu.

Presupun că ființa încercase să mă liniștească arătîndu-se, dar nu a reușit decît să obțină efectul contrar. Da, avea doi ochi, un nas și o gură. A început să-și scoată camuflajul pentru a dezvălui un costum de afaceri din trei piese gri, călcat impecabil, o cămașă albă și o cravată în dungi albastre și roșii. În timpul nopții, pe o stradă aglomerată din Manhattan, poate că aș fi trecut indiferent pe lîngă el – tata mă învățase să nu mă holbez la scrîntiții de prin oraș. Dar în lumina după-amiezei puteam observa toate amănuntele nepotrivite din deghizarea lui. De exemplu, părul. Nu era o tunsoare militară, mai degrabă un fel de mirişte, ca țepii de pe bărbia domnului Rudowski, atunci cînd se decidea să-și lase barbă. Făptura asta era mult prea slabă, avea pielea strălucitoare, degetele prea lungi, iar chipul lui... arăta întocmai ca o păpușă Barbie.

— Sînteți băiat sau fată? am întrebat eu.

A sărit ca ars.

— E ceva în neregulă?

Am înclinat capul într-o parte.

— Cred că e din cauza ochilor dumneavoastră. Sînt prea mari, sau nu știu. Purtați machiaj?

— Sînt mascul din punct de vedere biologic, s-a zbîrlit ea... el în timp ce ieșea de tot din costumul de camuflaj. Ochii nu au sex.

— Dacă spuneți dumneavoastră...

Îmi dădeam seama că va avea nevoie de ajutor pentru a se descurca, chiar dacă nu părea să fie conștient de asta. Speram că își va dezvălui identitatea, că mă va pune pe scurt în temă despre misiunea lui. Ba chiar îmi trecuse prin cap o modalitate de a-l contacta pe Președintele Kennedy sau pe cel cu care trebuia el să se întîlnească. Domnul Newell, comandantul echipei de Cercetași, fusese colonel în armată – și cu siguranță că se cunoștea cu vreun general care ar fi putut să sune la Casa Albă.

— Cum vă cheamă? am întrebat eu.

El își împături haina peste braț.

— Cross.

Am așteptat restul numelui, în timp ce el îndoia haina în două.

— Cross şi atît? am insistat eu.

— Numele care mi s-a dat este Chitmansing.

L-a ciripit de parcă ar fi chemat păsărelele.

— E în regulă, am răspuns eu. Hai să rămînem la „domnul Cross".

— Cum doriţi, domnule Beaumont.

Şi-a împăturit haina din nou, şi din nou, şi *din nou*.

— Hei!

Continuă să o împăturească.

— Cum faceţi chestia aia? Pot să văd şi eu?

Mi-a întins-o. Costumul camu era şi mai neverosimil acum decît fusese pe cînd era invizibil. Îl redusese pînă la dimensiunile unei cartele pătrate de cincisprezece centimetri, subţire şi flexibilă ca o damă de pică. Am împăturit-o şi eu în două – cele două margini părură să se lipească unele de altele; ar fi încăput perfect în portofelul meu.

M-am întrebat dacă Cross îşi dădea seama cît de aproape eram de a o rupe la fugă cu invenţia lui genială. Nu m-ar fi prins niciodată. Aproape că vedeam frînturi din cariera mea strălucitoare de supererou invizibil. *Poveşti năucitoare* prezintă: Originea lui Camu Kid! Am întors cartela pe o parte şi pe cealaltă, încercînd să-mi dau seama cum s-o despăturesc. Nu exista nici o cusătură, nici un declic. Cum aş fi putut-o folosi dacă nu ştiam cum să o deschid?

— Foarte tare, am spus.

Ezitînd, i-am înapoiat cartela.

În plus, adevăraţii supereroi nu dispuneau de puteri furate.

L-am privit pe Cross cum îşi strecura cartela în buzunarul de la vestă. Nu îmi era frică de el. Lucrul de care îmi era frică era faptul că ar fi putut ieşi din viaţa mea dintr-o clipă în alta. Trebuia să găsesc o modalitate de a-i spune că eram de partea lui, oricare ar fi fost aceasta.

— Aşadar, locuiţi prin apropiere, domnule Cross?

— Sînt din insula Mauritius.

— Unde-i asta?

— Pe Oceanul Indian, domnule Beaumont, în apropiere de Madagascar.

Ştiam unde era Madagascar, din jocul de Risc*, şi i-am mărturisit acest lucru, dar după aceea nu mi-a mai trecut prin cap ce i-aş mai putea spune. În cele din urmă a trebuit să storc ceva din mine – orice – pentru a umple tăcerea.

— E drăguţ pe-aici. Cu adevărat liniştit, mă înţelegeţi. Intim.

— Da, nu mă aşteptasem să mă întîlnesc cu nimeni.

Şi el părea încurcat.

— Am treabă în New York, pe 26 octombrie.

— New York este foarte departe.

— Serios? Cît de departe consideraţi că este?

— Cincizeci de mile. Şaizeci, poate. Aveţi maşină?

— Nu, nu ştiu să conduc, domnule Beaumont. O să iau trenul.

Cea mai apropiată gară era New Canaan, în Connecticut. Am fi putut ajunge acolo cu autostopul în cam o jumătate de zi. Dar peste cîteva ore se întuneca.

— Dacă nu aveţi treabă decît pe 26, veţi avea nevoie de un loc unde să vă cazaţi.

— Plănuiesc să îmi iau o cameră la un hotel din Manhattan.

— Asta costă bani.

El a deschis un portofel şi mi-a arătat un teanc de bancnote noi, foşnitoare. Pentru o clipă, am presupus că trebuie să fie contrafăcute; nu îmi dădusem seama că poza lui Ben Franklin trebuie să fie pe orice bancnotă. Cross se uita la mine cu cel mai tîmp zîmbet. Intuiam pur şi simplu că ăia l-ar fi mîncat de viu în New York, şi ar fi scuipat oasele.

— Sînteţi sigur că vreţi să staţi la hotel? am întrebat eu.

El s-a încruntat.

— De ce nu?

— Ascultaţi-mă, aveţi nevoie de un prieten, domnule Cross. Aici, lucrurile stau altfel decît... decît pe insula dvs. Uneori oamenii fac lucruri urîte, dacă mă înţelegeţi. Mai ales în oraş.

Ela dat din cap şi şi-a vîrît portofelul la loc.

— Sînt conştient de pericole, domnule Beaumont. Am fost antrenat să nu atrag atenţia asupra mea. Am echipamentul corespunzător.

---

* Risc – Joc de tactică şi strategie militară. (n. tr.)

Pipăi buzunarul în care se afla camu.

M-am abținut să-i pun în vedere că, în pofida antrenamentului și a echipamentului, fusese descoperit de un puști de doisprezece ani.

— Desigur, bineînțeles. Doar... uite, am un loc unde puteți sta, dacă doriți. Nimeni nu va ști.

— Părinții dvs., domnule Beaumont...

— Tatăl meu e în Massachussets pînă vinerea viitoare. Călătorește, face tranzacții cu geamuri. Iar mama nu o să își dea seama.

— Cum să nu își dea seama că ai invitat un străin în casă?

— Nu în casă, am intervenit. Tata ne-a construit un adăpost de bombe. Vei fi în siguranță acolo, domnule Cross. E locul cel mai sigur pe care îl cunosc.

Îmi amintesc cum Cross a părut că își pierde interesul față de mine, față de misiunea lui și față de întregul secol douăzeci din clipa în care a intrat în adăpost. Și-a petrecut acolo întreaga zi de duminică, fentînd toate încercările mele de a-l scoate afară. Părea neatent, de parcă ar fi ascultat o conversație pe care eu nu o puteam auzi. Cînd nu era dispus să vorbească, jucam jocuri.

La început, cărți: gin și șeptic, mai ales. După-amiază, m-am dus pînă acasă și am adus tabla de șah și Monopoly. Cu toate că nu părea să fie deloc atent, m-a bătut de m-a rupt. Nu am avut nici o șansă, în nici unul dintre jocuri. Dar nu chestia asta mă deranja. Eram sigur că acest om venise din viitor, iar eu îmi pierdeam timpul construind hoteluri pe Baltic Avenue!

Lunea era zi de școală. Cross va obiecta, credeam eu, împotriva planului meu de a-l încuia și de a lua cu mine atît cheia mea, cît și pe a mamei, dar nu a scos nici un cuvînt. I-am spus că era singura modalitate de a mă asigura că mama nu îl prindea întîmplător. În realitate, mă îndoiam că ea ar veni pînă la adăpost. Se ținuse departe de el, după ce tata i-l arătase; avea aceeași lipsă de interes față de războiul nuclear, ca și pentru SF. Și cu toate acestea, habar nu aveam ce făcea toată ziua, în timp ce eram plecat. Nu voiam să risc nimic. Și, în plus, era o metodă bună de a mă asigura că nu eram tras pe sfoară de Cross.

Tata construise acest adăpost în loc să plece în concediu în 1960, anul în care Kennedy îl învinsese pe Nixon. Era subteran, şi se afla la vreo cincizeci de metri depărtare de casă. Nu era nimic special – doar o mică pivniţă fără nimic construit deasupra. Intrarea avea un acoperiş de oţel, iar cinci trepte duceau în jos spre o altă uşă de fier. Încăperea era destul de strîmtă; conţinea două paturi, o chiuvetă şi o toaletă. Aproape jumătate din spaţiu era ocupat de provizii şi echipamente. Nu avea ferestre, şi avea un miros cam închis, dar îmi plăcea la nebunie să cobor în adăpost şi să îmi imaginez bombele care cădeau pe deasupra.

Cînd am deschis uşa adăpostului, după ce am revenit luni de la şcoală, Cross zăcea exact aşa cum îl lăsasem în noaptea precedentă, tolănit pe patul cel mare, cu privirea pierdută în gol. Îmi amintesc că mă îngrijorase puţin, crezusem că poate îi era rău. M-am aşezat lîngă el, dar el nu mi-a remarcat prezenţa.

— Vă simţiţi bine, domnule Cross? am spus eu. Am adus jocul de Risc.

M-am aşezat alături de el pe pat şi l-am îmboldit cu colţul cutiei, pentru a-l trezi.

— Aţi mîncat?

El s-a ridicat în şezut, a scos capacul cutiei şi a început să citească regulile.

— Preşedintele Kennedy va ţine o cuvîntare în faţa naţiunii, a spus el, în această seară la ora şapte.

Pentru o clipă, am crezut că auzisem greşit.

— De unde ştiţi chestia asta?

— Am auzit anunţul noaptea trecută.

Mi-am dat seama că pronunţia lui se îmbunătăţise considerabil: *„anunţ"* avea doar trei silabe.

— Am examinat aparatul de radio.

Am păşit spre radioul aflat pe raftul de lîngă chiuvetă. Tata a spus că ar trebui să îl lăsăm deconectat – ceva despre bombele care făceau o supratensiune tranzistorială. Era un Heathkit nou-nouţ, rezistent, cu mai multe benzi de frecvenţă, iar eu îl ajutasem să îl asambleze. Cînd am apăsat butonul de pornire, am auzit brusc nişte femei care cîntau despre cumpărături: *„Unde valorile cresc, cresc, cresc, / Iar preţurile scad, scad, scad."* L-am oprit din nou.

— Faceți-mi o favoare, vă rog, i-am spus eu. Data viitoare, după ce terminați, puteți scoate chestia asta din priză? Aș putea avea niște probleme, chiar dacă dvs. nu le veți avea.

M-am aplecat să îl scot rapid din priză.

Cînd m-am ridicat, el ținea în mînă o foaie de hîrtie.

— O să am nevoie de cîteva obiecte pentru mîine, domnule Beaumont. V-aș fi recunoscător dacă m-ați putea ajuta.

Am aruncat o privire peste listă, fără să înțeleg nimic. Trebuia să o fi bătut la mașină – deși nu exista nici o mașină de scris în adăpost.

De cumpărat:

— un radio cu tranzistori One General Electric cu căști
— căști de rezervă One General Electric
— două baterii de nouă volți Eveready Heavy Duty
— un „New York Times" din 23 octombrie
— harta Rand McNally a orașului New York și a împrejurimilor

De procurat monede:

— douăzeci de cinci cenți
— zece de zece cenți
— douăsprezece de douăzeci și cinci de cenți

Cînd am ridicat privirea, am remarcat schimbarea care se petrecuse în el. Privirea lui era electrică; părea să îmi facă nervii să pocnească. Îmi dădeam seama că răspunsul meu urma să aibă o importanță crucială.

— Nu înțeleg, am spus eu.

— Există vreo neclaritate?

Am încercat să cîștig timp.

— Uitați, o să plătiți aproape dublu dacă vom cumpăra un radio cu tranzistori la Ward's Hollow. Va trebui să îl cumpăr la Village Variety. Așteptați cîteva zile – putem cumpăra unul mult mai ieftin în Stamford.

— Nevoia mea este urgentă.

A întins mîna şi mi-a îndesat ceva în buzunarul cămăşii.

— Sînt sigur că asta vă va acoperi cheltuielile.

Îmi era teamă să mă uit, deşi ştiam ce era acolo. Îmi dăduse o bancnotă de o sută de dolari. Am încercat să i-o arunc înapoi, dar el a făcut un pas lateral, iar bancnota a căzut pe podea între noi.

— Nu pot cheltui banii ăştia.

— Trebuie să învăţaţi să citiţi ce scrie pe banii dvs., domnule Beaumont.

A ridicat bancnota şi a adus-o în lumina becului gol agăţat de tavan.

— „Această bancnotă este mijlocul legal de plată al tuturor datoriilor publice şi private."

— Nu, nu, nu mă înţelegeţi. Un copil ca mine nu poate apărea prin Village Variety cu o sută de marafeţi. Domnul Rudowski o s-o sune pe mama.

— Dacă aveţi probleme, am să vă susţin eu.

Mi-a întins din nou bancnota.

Dacă nu eram de acord, ar fi plecat şi, mai mult ca sigur, nu s-ar fi întors niciodată. Începeam să mă supăr pe el. Totul ar fi putut fi atît de simplu dacă ar fi recunoscut ceea ce ştiam amîndoi că este. Atunci aş fi putut face tot ce îmi cerea cu o conştiinţă curată. Dar în loc de asta, el îşi păstra toate secretele nepotrivite şi se purta extrem de ciudat. Mă făcea să mă simt murdar, de parcă aş fi ajutat un pervers.

— Care-i treaba? am întrebat eu.

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule Beaumont. Lista este la dumneavoastră. Citiţi-o acum şi spuneţi-mi cu care articol aveţi o problemă.

Am înşfăcat bancnota de o sută de dolari din mîna lui şi am îndesat-o în buzunarul pantalonilor.

— De ce nu aveţi încredere în mine?

S-a încordat de parcă l-aş fi lovit.

— V-am lăsat să staţi aici. Nu am spus nimănui nimic. Trebuie să îmi *daţi ceva*, domnule Cross.

— Ei, bine...

Părea să se simtă stînjenit.

— O să vă rog să păstraţi restul.

— Vai, mersi, am pufnit eu dezgustat. Bine, o să cumpăr toate chestiile astea mîine, imediat după ce ies de la şcoală.

După asta, păru să-şi piardă din nou interesul. După ce am deschis tabla de Risc, mi-a arătat unde era insula lui, numai că aceasta nu era pe tablă pentru că era prea mică. Am jucat trei partide şi m-a zdrobit de fiecare dată. Îmi amintesc cum, la finalul ultimului joc, mă uitam neîncrezător la el, care terminase de construit un zid de armate invadatoare de-a lungul ţărmurilor de nord ale Africii. Ultimul meu continent, America de Sud, era condamnat.

— Se pare că o să învingeţi din nou, am spus eu.

Am schimbat ultimele cărţi pentru armate noi şi am lansat un contraatac final, inutil. După ce am terminat, el a examinat o clipă tabla de joc.

— Cred că Risc nu e o simulare prea bună, domnule Beaumont. Amîndoi ar trebui să pierdem pentru că participăm la un asemenea război.

— Asta este o tîmpenie, am spus eu. Nu au cum să piardă ambele părţi.

— Ba pot, replică el. Uneori, se întîmplă ca învingătorii să îi invidieze pe cei ucişi.

În acea noapte, îmi amintesc că am fost pentru prima oară deranjat de obiceiul mamei de a da răspunsuri televizorului. Şi eu vorbeam cu televizorul. Cînd Buffalo Bob întreba cît este ceasul, strigam *E vremea pentru Howdy Doody!**, ca orice alt copil din America.

— Concetăţenii mei, spunea preşedintele Kennedy, nimeni nu poate contesta faptul că ne-am angajat într-un efort dificil şi periculos. (Mi se părea că preşedintele arăta obosit, ca domnul Newell în a treia zi a unei excursii cu corturile) Nimeni nu poate prevedea cu exactitate care va fi cursul evenimentelor, care vor fi costurile, şi care va fi numărul victimelor.

* *Howdy Doody* – spectacol de televiziune pentru copii. Buffalo Bob Smith (1917-1998) asigura vocea personajului Howdy Doody, care era o marionetă. Spectacolul a fost transmis în perioada 1947-1960. (n. r.)

— O, Dumnezeule, a răcnit mama spre el. O să ne omori pe toți!

În ciuda faptului că se apropia ora ei de culcare și că răcnea la președintele Statelor Unite, mama arăta minunat. Purta o rochie neagră, strălucitoare, și un șirag de perle. Se îmbrăca întotdeauna frumos seara, indiferent dacă tata era acasă sau nu. Presupun că majoritatea copiilor nu observă cum arată mamele lor, dar toată lumea remarca întotdeauna cît de frumoasă e mama. Și pentru că și tata credea același lucru, mă aliniam și eu opiniei generale – atîta timp cît nu deschidea gura. Problema era că, în cea mai mare parte a timpului, spusele mamei nu aveau nici un sens. Iar cînd mă făcea să mă simt stînjenit, frumusețea ei nu mai conta. Nu îmi doream decît să mă pot furișa pe după canapea.

— *Mamă*!

În timp ce se apleca spre televizor, Martini-ul din paharul ei era aproape să se reverse peste buza paharului.

Președintele Kennedy era calm:

— Calea pe care am ales-o pentru prezent e plină de riscuri, ca orice altă cale – dar este una cît se poate de adecvată personalității noastre, curajului care ne definește pe noi, ca națiune, și obligațiilor pe care le avem față de alte țări din toată lumea. Prețul libertății este întotdeauna ridicat – dar americanii l-au plătit de fiecare dată. Și o cale pe care nu ar trebui să o alegem niciodată este calea supunerii sau a renunțării.

— Taci din gură! Prostovanule, *încetează cu chestia asta!*

A sărit de pe scaun și, în clipa aceea, o parte din băutura ei s-a vărsat.

— O, la dracu'!

— Ia-o ușor, mamă.

— Nu înțelegi?

Ea a pus jos paharul și a smuls un șervețel din cutia de pe măsuța de la capătul canapelei.

— Vrea să înceapă al treilea război mondial!

Și-a tamponat partea din față a rochiei și, în clipa aceea, a sunat telefonul. Am ripostat:

— Mamă, nimeni nu-și dorește un al treilea război mondial.

Ea m-a ignorat, a trecut valvîrtej pe lîngă mine şi a ridicat receptorul în timpul celui de-al treilea ţîrîit.

— O, slavă Domnului, a zis.

Îmi dădeam seama după tonul vocii ei că era tata.

— L-ai auzit?

Îl asculta, mușcîndu-şi buza.

— Da, dar...

Privindu-i chipul, a început să-mi pară rău că eram în clasa a şasea. Era mai bine să fi fost din nou un copilaş mic şi prost, care crede că adulţii ştiu totul. M-am întrebat dacă Cross auzise discursul.

— Nu, nu pot, Dave. Nu.

A acoperit receptorul cu mîna.

— Raymie, opreşte televizorul ăla.

Nu suportam să îmi spună Raymie, de aceea nu am făcut decît să dau sonorul mai încet.

— Trebuie să vii acasă acum, Dave. Nu, *tu* să mă asculţi pe mine. Nu vezi că omul ăsta este obsedat? Doar pentru că el are un dinte împotriva lui Castro, asta nu înseamnă că ar trebui lăsat să...

Cu sonorul dat la minimum, Chet Huntley* arăta de parcă ar fi ţinut un discurs la propria sa înmormîntare.

— *Nu* am de gînd să mă duc acolo fără tine.

Cred că tata începuse să urle, pentru că mama şi-a îndepărtat receptorul de ureche. A aşteptat ca el să se liniştească, apoi a continuat:

— Şi nici Raymie nu se va duce. Va sta aici, cu mine.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, am intervenit.

Am sărit de pe canapea. Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să încremenesc pe loc.

— Pentru ce? l-a întrebat ea pe tata. Şi acum o să terminăm această conversaţie, David, mă auzi?

L-a ascultat pentru o clipă.

— Bine, în regulă, dar să nu îndrăzneşti să închizi.

* Chester Robert „Chet" Huntley (1911-1974), crainic de televiziune american. (n. r.)

Mi-a făcut un semn să mă duc pînă acolo şi mi-a trîntit receptorul în mînă, de parcă eu aş fi trimis rachetele militare în Cuba. Apoi s-a îndreptat furioasă spre bucătărie.

Aveam atîta nevoie de un adult, încît aproape că am izbucnit în plîns cînd am auzit vocea tatii.

— Ray, mi-a spus el, mama ta este foarte tulburată.

— Da, am răspuns eu.

— Vreau să vin acasă – *voi veni* acasă –, dar nu pot în clipa asta. Dacă mă ridic pur şi simplu şi plec, şi se află, îmi voi pierde locul de muncă.

— Dar, tată...

— Ai grijă de toate pînă ajung acasă. M-ai înţeles, fiule? Dacă soseşte momentul, totul depinde de tine.

— Da, tată, am şoptit eu.

Am auzit şi ceea ce nu spusese – faptul că nu depindea de *ea*.

— Vreau să te duci în adăpost în seara asta. Aşteaptă pînă adoarme. Umple boilerele cu apă. Scoate toată benzina din garaj şi depoziteaz-o lîngă generator. Apoi, iată lucrul cel mai important. Ţii minte sacii cu orez? Trage-i într-o parte, cu platforma lor mobilă cu tot. Dedesubt o să găseşti o trapă, pe care o descuie cheia de la uşa ecluzei pneumatice. Vei găsi două arme noi de foc şi destulă muniţie. Revolverul este un Magnum .357. Fii foarte atent cu el, Ray, poate face o gaură într-o maşină, dar este greu să ţinteşti cu el. Mitraliera cu două ţevi este uşor de mînuit, dar trebuie să fii aproape, pentru a putea produce vreun rău. Şi aş vrea să duci acolo şi Game-master-ul din debaraua mea, şi .38-ul din sertarul măsuţei mele de toaletă.

Vorbise de parcă nu ar mai fi existat ziua de mîine. Apoi s-a oprit să-şi tragă răsuflarea.

— Astea toate doar aşa, preventiv, da? Voiam doar să fii informat.

Nu fusesem niciodată atît de speriat pînă acum.

— Ray?

Ar fi trebuit să îi spun atunci despre Cross, dar mama tocmai se strecura în cameră, împleticindu-se.

— Am înţeles, tată, am murmurat eu. Iat-o.

Mama îmi zîmbea. Era un zîmbet strîmb care încerca să pară curajos, dar nu izbutea să simuleze prea bine acest lucru. Avea un pahar nou în mînă, iar acesta era plin. A întins mîna după receptor, iar eu i l-am dat.

Îmi amintesc că am aşteptat pînă aproape de ora zece în acea noapte, citind cu o lanternă pe sub pături. Cei patru fantastici au invadat Latveria pentru a-l apăra pe doctorul Doom; Superman l-a păcălit pe domnul Mxyzptlk să-şi mai rostească o dată numele invers. Cînd am deschis uşa dormitorului părinţilor mei, am auzit-o pe mama sforăind. M-a oripilat; nu îmi dădusem seama că femeile pot face chestia asta. M-am gîndit să mă strecor înăuntru şi să iau armele, apoi am decis să mă ocup de ele mîine.

M-am furişat pînă la adăpost, am băgat cheia în încuietoare şi am tras de uşa care dădea spre trepte. Aceasta nu s-a mişcat. Era neverosimil, de aceea am smucit-o cu putere. Uşa de oţel a scos un zăngănit răsunător, dar nu s-a clintit. Aerul devenise îngheţat, iar sunetul s-a răspîndit prin valurile de ger. Mi-am ţinut răsuflarea, ascultîndu-mi pulsul. Casa a rămas învăluită în întuneric, iar adăpostul tăcut ca o stîncă. După cîteva clipe am făcut o ultimă încercare, înainte să accept ceea ce se întîmplase.

Cross încuiase uşa cu zăvorul, din interior.

M-am întors în camera mea, dar nu am izbutit să adorm. Mă tot duceam la fereastră, să privesc cerul de deasupra New York-ului, aşteptînd o sclipire de lumină ucigaşă. Eram absolut convins că oraşul va arde în flăcări termonucleare chiar în noaptea respectivă, iar mama şi cu mine vom muri în chinuri după prea puţin timp, bătînd la uşile neclintite de oţel ale adăpostului nostru. Tata îmi dăduse o responsabilitate, iar eu îl lăsasem baltă.

Nu înţelegeam de ce ne încuiase Cross pe dinafară. Dacă ştia că urma să înceapă un război nuclear poate că îşi dorea adăpostul numai pentru el. Dar chestia asta l-ar fi transformat într-un monstru, iar eu nu puteam să-l văd ca pe un monstru. Am încercat să mă conving singur de faptul că adormise şi nu mă auzise la uşă – dar acest lucru nu putea fi adevărat. Şi dacă venise să preîntîmpine războiul? Spusese că are treabă în oraş

joi; poate că făcea ceva cu adevărat, dar cu adevărat futuristic acolo jos, o chestie pe care nu putea să mă lase s-o văd. Sau poate că avea alte probleme. Poate că bacteriile noastre din secolul al douăzecilea îl afectaseră, aşa cum îi uciseseră şi pe marţienii lui H.G. Wells.

Cu siguranţă că mi-au trecut cel puţin o sută de idei diferite prin minte în acea noapte, printre plimbări pînă la fereastră şi priviri îndreptate spre ceas. Ultima oră pe care mi-o amintesc este patru şi un sfert. Am încercat să rămîn treaz, să fiu martor la marele final, dar nu am izbutit.

Nu eram mort cînd m-am trezit a doua zi dimineaţa, deci a trebuit să mă duc la şcoală. Mama terminase de preparat grişul cu lapte pentru mine, cînd m-am tîrît pînă la masă. Deşi era spirituală şi vioaie, o simţeam că îmi aruncă priviri materne cînd nu mă uitam la ea. Ştia întotdeauna dacă ceva nu era în regulă. Am încercat să nu îi dezvălui nimic. Nu aveam timp să mă furişez pînă afară, la adăpost; abia am izbutit să termin micul dejun înainte ca ea să mă tîrască la autobuz.

Imediat după ce clopoţelul a sunat de intrare, domnişoara Toohey ne-a spus să deschidem *Istoria Statului New York* la Capitolul Şapte, „Resurse şi Produse", şi ne-a cerut să citim în gînd. Apoi a părăsit încăperea. Ne-am uitat uluiţi unul la celălalt. L-am auzit pe Bobby Coniff mormăind ceva. Cu siguranţă era ceva murdar; cîţiva puştani au chicotit.

Capitolul Şapte începea cu o hartă cu simboluri ale produselor. Două vaci mititele păşteau în apropiere de Binghamton. Rochester era o barcă de pescuit şi o pereche de ochelari. Elmira era un calculator, Oswego un măr. Pe deasupra cascadei Niagara era desenat un fulger. Tata promisese că ne va duce pînă acolo într-o bună zi. Aveam senzaţia bolnăvicioasă că asta nu se va întîmpla niciodată.

Domnişoara Toohey era palidă atunci cînd a revenit, dar acest lucru nu a împiedicat-o să ne dea un test de ortografie. Am obţinut 95 de puncte. Cuvîntul pe care îl scrisesem greşit fusese „enigmă". La prînz am primit American Chop Suey, o chiflă, o salată, şi un bol cu budincă de caramel. După-amiază am făcut calcule cu zecimale.

Nimeni nu a spus nimic despre sfîrşitul lumii.

Am hotărît să cobor din autobuz în Ward's Hollow, să cumpăr lucrurile pe care le dorea Cross şi să mă prefac că nu ştiam că încuiase uşa adăpostului în noaptea precedentă. Dacă avea să spună ceva despre asta, urma să mă prefac că sînt uimit. Iar dacă nu o făcea... n-aveam nci o idee cum să procedez.

Village Variety se afla lîngă Warren's Esso şi peste drum de oficiul poştal. Odată, acolo fuseseră două magazine diferite sub acelaşi acoperiş, dar după aceea domnul Rudowski cumpărase întreaga clădire şi dărîmase peretele despărţitor. În partea distractivă a magazinului se găseau stilouri, creioane, hîrtie, cărţi poştale ilustrate, reviste, cărţi, reviste de benzi desenate şi bomboane. În partea cealaltă nu existau decît articole plictisitoare de menaj şi electrocasnice mici.

Domnul Rudowski vorbea la telefon cînd am intrat, dar, pe de altă parte, el vorbea întotdeauna la telefon în timp ce lucra. Putea să îţi vîndă un ciocan sau un pachet de cartonaşe cu jucători de baseball, să îţi spună o glumă, să te întrebe despre familia ta, să se plîngă din cauza vremii şi, în tot acest timp, reuşea să îl înveselească şi pe tipul de la celălalt capăt al firului.

Totuşi, de această dată, cînd m-a văzut intrînd s-a întors cu spatele la mine, trecîndu-şi firul telefonului peste umăr.

Am traversat rapid magazinul şi am găsit tot ce-şi dorise Cross. A trebuit să suflu praful de pe cutia radioului cu tranzistori, dar bateriile păreau noi. Mai era un singur număr din *New York Times*, iar titlurile primei pagini erau atît de mari, încît te înspăimîntau.

SUA IMPUNE ASEDIU MILITAR ASUPRA CUBEI

DUPĂ DESCOPERIREA BAZELOR DE RACHETE NUCLEARE
KENNEDY E PREGĂTIT PENTRU CONFRUNTAREA CU UNIUNEA SOVIETICĂ

Navele trebuie oprite * Preşedintele e hotărît * Pregătit să rişte declanşarea războiului.

Mi-am aşezat cumpărăturile pe tejghea, în faţa domnului Rudowski. El şi-a înclinat capul într-o parte, ţinînd receptorul

telefonului între cap şi umăr, şi a început să îmi înregistreze obiectele în casă. Ziarul era dedesubtul grămezii.

— De cînd citeşti tu *Times*, Ray?

Domnul Rudowski l-a tastat în casa de marcat, apoi a apăsat butonul „Total".

— Am primit ultimul număr din *Cei patru fantastici*.

Sertarul casei de marcat s-a deschis.

— Poate mîine, am răspuns eu.

— Bine. Doisprezece dolari şi patruzeci şi şapte de cenţi.

I-am dat bancnota de o sută de dolari.

— Ce e asta, Ray? s-a holbat la ea şi apoi la mine.

Aveam povestea pregătită.

— I-am primit cadou de ziua mea de la bunica din Detroit. Mi-a spus că pot să îi cheltuiesc pe ce vreau eu, de aceea am hotărît să mă răsfăţ, dar voi pune restul în bancă.

— Tu cumperi un radio? De la mine?

— Păi, ştiţi... M-am gîndit că ar trebui să am unul la mine, cu toate cîte se întîmplă.

Timp de o clipă, n-a mai zis nimic. S-a rezumat să scoată un sac de hîrtie de sub tejghea şi mi-a băgat lucrurile în el. Avea umerii cocoşaţi; am presupus că se simţea poate vinovat pentru că mi-a cerut prea mulţi bani pentru radio.

— Ar trebui să asculţi muzică, Ray, a spus el cu blîndeţe. Îţi place Elvis? Elvis le place tuturor copiilor. Sau poate individul ăla de culoare, ăla care cîntă twist?

— Sînt buni... Cred.

— Eşti prea mic pentru a-ţi face griji din cauza ştirilor. Mă auzi? Politicienii ăia...

A clătinat din cap.

— Va fi bine, Ray. Ascultă-mă pe mine.

— Bineînţeles, domnule Rudowski. Mă întrebam totuşi dacă mi-aţi putea schimba cinci dolari în mărunţiş?

Îl simţeam cum mă priveşte în timp ce îndesam toate aceste obiecte în ghiozdan. Eram sigur că o va suna pe mama, dar nu a făcut-o. Casa noastră era la vreo cinci kilometri distanţă, pe Cobb's Hill. Am parcurs această distanţă în patruzeci de minute; un record.

• • •

Îmi amintesc că începusem deja să alerg cînd am văzut luminile intermitente. Maşina poliţiei lăsase urme de derapaj pe pietrişul aleii din faţa casei.

— Unde ai fost? năvăli mama afară din casă, în timp ce traversam pajiştea. Doamne, Raymie, mi s-a făcut rău de grijă.

M-a cuprins în braţe.

— Am coborît din autobuz la Ward's Hollow.

Aproape că mă asfixia; m-am zbătut să mă eliberez.

— Ce s-a întîmplat?

— Acesta e băiatul, doamnă? a spus poliţistul venind agale în urma ei.

Avea o pălărie asemănătoare cu cea a Comandantului de Cercetaşi Newell.

— Da, da! O, slavă Domnului, domnule ofiţer!

Poliţistul m-a mîngîiat pe cap de parcă aş fi fost un cîine pierdut.

— Ai speriat-o pe mama ta, Ray.

— Raymie, ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-mi spună şi mie cineva ce s-a întîmplat! am întrebat eu.

Un al doilea poliţist a apărut din spatele casei. L-am privit în timp ce se apropia.

— Nici un semn care să indice existenţa unui intrus.

El părea plictisit; mie îmi venea să urlu.

— Intrus? am întrebat eu.

— A intrat cu forţa în adăpost, spuse mama. Îmi ştia numele.

— Nu există nici un semn care să denote o intrare forţată, zise cel de-al doilea poliţist.

L-am văzut cum schimba o privire cu partenerul său.

— Din cîte am văzut, nu era nici un deranj.

— N-a avut timp, a răspuns mama. Cînd l-am văzut în adăpost, am alergat înapoi spre casă şi am luat puşca tatălui tău din dormitor.

Imaginea mamei ţinînd în mînă un .38 m-a îngrozit. Eu aveam o insignă de ţintaş profesionist, dar ea nu ştia să facă diferenţa dintre un trăgaci şi un ciocan.

— Doar nu l-ai împuşcat?

— Nu, a negat ea din cap. A avut suficient timp să plece, dar era în continuare acolo cînd m-am întors. Atunci mi-a rostit numele.

Niciodată nu am fost atît de furios pe ea, ca acum.

— Tu nu te duci niciodată la adăpost!

Ea avea privirea aceea tulburată pe care o avea întotdeauna seara.

— Nu îmi găseam cheia. A trebuit să o folosesc pe cea pe care o lasă mereu tatăl tău în uşa palierului intermediar.

— Puteţi repeta ce a spus, doamnă? Intrusul.

— A spus: „Doamnă Beaumont, nu reprezint nici un pericol pentru dumneavoastră". Iar eu l-am întrebat: „Cine sînteţi?" Şi atunci el s-a îndreptat spre mine şi mi s-a părut că spune „Margaret" şi am început să trag.

— Deci l-ai împuşcat!

Cu siguranţă că ambii poliţişti au auzit panica din vocea mea. Primul m-a întrebat.

— Ştii ceva despre bărbatul ăsta, Ray?

— Nu, eu... eu am fost la şcoală toată ziua, şi apoi m-am oprit pe la Rudowski...

Îmi simţeam ochii arzînd. Mă simţeam atît de stînjenit; ştiam că eram pe cale să izbucnesc în plîns în faţa lor.

Mama a părut iritată de faptul că poliţiştii încetaseră să-i mai acorde atenţie.

— Da, am tras *spre* el. De trei sau patru ori, nu ştiu. Cu siguranţă că am ratat, pentru că el nu făcea decît să stea acolo şi să se holbeze la mine. A părut că a trecut o veşnicie. Apoi, a trecut pe lîngă mine şi a urcat scările, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Şi nu a spus nimic?

— Nici măcar un cuvînt.

— Ei, bine, chestia asta mă depăşeşte, a admis cel de-al doilea poliţist. S-au tras patru focuri, dar nu există nici o gaură de glonţ în tot adăpostul şi nici o pată de sînge.

— Vă supăraţi dacă vă adresez o întrebare personală, doamnă Beaumont? a continuat primul poliţist.

Ea a roşit.

— Cred că nu.

— Aţi băut, doamnă?

— A, asta era?

Părea ușurată.

— Nu. Adică... vreau să spun că după ce v-am sunat mi-am turnat un păhărel. Doar pentru a-mi liniști nervii. Eram atît de îngrijorată pentru că fiul meu întîrzia atît de mult și... Raymie, care este problema?

Mă simțeam atît de mic. Lacrimile îmi șiroiau pe față.

După plecarea polițiștilor, îmi amintesc că mama a copt niște negrese, în timp ce eu mă uitam la *Superman*. Aș fi vrut să ies din casă și să îl caut pe Cross, dar soarele apunea deja, și nu puteam găsi nici o scuză pentru a da o raită pe afară, prin întuneric. În plus, ce sens ar fi avut? El plecase, alungat de mama. Avusesem o șansă să ajut un om din viitor să schimbe istoria, poate să prevină cel de-al treilea război mondial, și o irosisem. Viața mea era o ruină.

Nu îmi era foame în seara aceea, nu voiam nici negrese, nici spaghete, nimic, dar mama a scos un sunet care semăna cu un cloncănit, pentru că împingeam mîncarea de colo pînă colo prin farfurie, astfel că am luat cîteva îmbucături doar pentru a o face să tacă. Eram surprins cît de ușor îmi era să o urăsc, și cît de plăcut era acest sentiment. Bineînțeles, atunci nu-și dădea seama, dar dimineața ar fi observat dacă nu eram atent. După cină s-a uitat la știri, iar eu am urcat la mine în cameră să citesc. Mi-am înfășurat o pernă în jurul capului cînd am auzit-o țipînd la David Brinkley*. Am stins lumina la opt și jumătate, dar nu puteam să adorm. Ea a urcat în camera ei puțin după aceea.

— Domnule Beaumont?

Probabil că ațipisem, dar mi-am revenit pe loc cînd i-am auzit vocea.

— Dumneavoastră sînteți, domnule Cross? m-am uitat eu atent prin întuneric. Am cumpărat obiectele pe care le doreați.

Camera se umpluse de o duhoare îngrozitoare, ca atunci cînd mama conducea cu frîna de mînă trasă.

* David McClure Brinkley (1920-2003), crainic de televiziune american. (n. r.)

— Domnule Beaumont, spuse el, sînt defect.

M-am strecurat jos din pat, am traversat pe pipăite camera întunecată, am încuiat uşa şi am aprins lumina.

— Aoleu!

Era prăbuşit peste biroul meu, ca un coşmar. Îmi amintesc că m-am gîndit atunci că Cross nu era o făptură umană, că poate nici măcar nu era viu. Proporţiile lui erau bizare; o ureche, un umăr şi ambele picioare erau deformate de parcă s-ar fi topit. Valuri subţiri de fum ieşeau din el, încolăcindu-se; ele miroseau atît de oribil. Pielea lui devenise groasă şi strălucitoare; la fel şi costumul lui de afaceri. Mă întrebasem de ce nu îşi scotea niciodată costumul de afaceri, şi uite că găsisem răspunsul. Hainele lui erau *parte componentă* din el. Degetele din mijloc ale mîinii lui drepte se zbăteau spasmodic, izbindu-se de palmă.

— Domnule Beaumont, a spus el. După calculele mele, aveţi o şansă din 10^{16}.

— O şansă din ce? am întrebat eu. Ce s-a întîmplat cu dumneavoastră?

— Ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie, domnule Beaumont. Distrugerea mea este o nenorocire pentru istorie. Acum, dumneavoastră va trebui să modificaţi probabilităţile liniei temporale.

— Nu înţeleg.

— Guvernul dumneavoastră supraestimează cu mult potenţialul nuclear al Uniunii Sovietice. Dacă iniţiaţi o primă lovitură, Statele Unite vor obţine o victorie zdrobitoare.

— Ştie preşedintele chestia asta? Trebuie să-i spunem.

— John Kennedy nu va primi prea bine o astfel de informaţie. Dacă va începe acest război, va fi responsabil de moartea a zeci de milioane de ruşi şi americani. Dar el nu îşi dă seama de viitorul cursei înarmărilor. Războiul trebuie să aibă loc acum, pentru că cei care vor veni după aceea vor construi şi vor construi pînă cînd vor controla arsenale care pot distruge lumea de mai multe ori la rînd. Oamenii nu sînt în stare să se gîndească pe termen lung la asemenea arme înfricoşătoare. Ei se vor sătura de ideea sfîrşitul lumii şi vor deveni indiferenţi la ea. Construcţia va încetini, dar nu se va opri, iar ei se vor felicita în sinea lor pentru că au supravieţuit. Dar vor fi în

continuare prea multe arme, iar acestea nu pleacă nicăieri. Cel de-al Treilea Război Mondial va veni ca o surpriză. Primul Război a fost supranumit cel care va încheia toate războaiele. Cel de-al Treilea e singurul război care să poată face asta, domnule Beaumont, pentru că el va rade tot. Istoria se încheie în 2009. Mă înțelegeți? Peste un an, nu va mai exista viață. Totul va fi mort, iar pămîntul va fi o stîncă fierbinte, despuiată.

— Dar dumneavoastră...?

— Eu nu sînt nimic, sînt *un produs*. Domnule Beaumont, vă rog mult, şansele sînt de 1 din 10^{16}, a spus el. Ştiți cît de improbabilă este chestia asta?

Rîsul lui răsuna ca un sughiț.

— Dar, pentru acele cîteva posibilități atît de valoroase, trebuie să continuăm. Există un bărbat în New York, un politician. Dacă el va muri joi noaptea, acest lucru va crea un incident care va forța mîna lui Kennedy.

— Va muri?

Timp de mai multe zile, îmi dorisem cu disperare ca el să vorbească, iar acum tot ce voiam era să o rup la fugă.

— Vreți să omorîți pe cineva?

— Lumea ar putea supraviețui unui Al Treilea Război Mondial care ar începe vineri, 22 octombrie 1962.

— Şi ce va fi cu mine? Cu părinții mei? *Noi* am supraviețui?

— Nu am acces la acel şir al evenimentelor. Nu am un răspuns sigur pentru dumneavoastră. Vă rog, domnule Beaumont, acest politician va muri de atac de cord în mai puțin de trei ani. Nu va aduce nici o contribuție însemnată pentru istorie şi, cu toate acestea, asasinarea lui ar putea salva lumea.

— Şi ce vreți de la mine?

Dar ghicisem deja.

— El va ține un discurs extrem de elocvent la sediul Națiunilor Unite, vineri seara. Apoi va cina cu prietena lui, Ruth Fields. În jurul orei zece se va întoarce la reşedința lui, la Turnurile Waldorf. Nu la Hotelul Waldorf Astoria, ci la Turnuri. Va lua liftul pînă la Apartamentul 42A. El este Ambasadorul Americii la ONU. Se numeşte Adlai Stevenson.

— Încetează! Nu mai scoate nici un cuvînt!

Cînd a oftat, a expirat un nor de aburi cu miros usturător.

— Mi-am bazat calculele probabilităților temporale pe două puncte faptice, domnule Beaumont, pe care le-am descoperit în adăpostul dumneavoastră de bombe. Primul este revolverul Magnum .357, situat sub o platformă mobilă cu saci de orez. Sînt sigur că știți de această armă, nu?

— Da, am șoptit eu.

— Al doilea este dat de colecția de reviste de sub patul dumneavoastră de campanie. S-ar zice că aveți un interes pronunțat pentru ce va să vină, domnule Beaumont, și acest lucru v-ar putea dărui curajul de care veți avea nevoie pentru a întoarce această probabilitate temporală de la dezastru. Ar trebui să aflați că nu există *un singur* viitor. Există un număr infinit de versiuni ale viitorului, în care sînt exprimate toate posibilitățile; un număr infinit de Raymond Beaumont.

— Domnule Cross, eu nu pot...

— Poate că nu, a ripostat el, dar cred că o altă variantă a dumneavoastră poate.

— Nu mă înțelegeți...

Am văzut oripilat cum un furuncul i s-a umflat pe o parte a feței și a pocnit, lăsînd să iasă un val sinistru de abur gălbui.

— Ce se întîmplă?

— O, *futu-i*.

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a rostit.

S-a prăbușit pe podea – sau poate că nu era decît un corp în clipa respectivă. Mai multe valuri de abur s-au format și au țîșnit din el. Am deschis toate ferestrele camerei mele, am scos ventilatorul din debara, și tot nu îmi vine să cred că duhoarea nu a trezit-o pe mama. În decursul următoarelor cîteva ore s-a vaporizat, nu știu cum.

După ce s-a terminat, nu a mai rămas decît o pată lipicioasă, întunecată, pe podea, de mărimea pernei mele. Am mutat covorașul cel mic dintr-un capăt al camerei în celălalt, s-o acopăr. Nu aveam nimic care să demonstreze existența lui Cross, cu excepția unui radio cu tranzistori, a două baterii, a unor căști, și a optzeci și șapte de dolari și cincizeci și trei de cenți în mărunțiș.

Poate că aș fi procedat altfel dacă nu aș fi avut o zi de gîndire. Nu îmi amintesc cum am ajuns miercuri la școală, cu cine am

vorbit, ce am mîncat. Mă străduiam cu disperare să îmi dau seama ce ar trebui să fac şi cum anume. Nu aveam cui să mă adresez pentru răspunsuri, nici domnişoarei Toohey, nici părinţilor mei, nici Bibliei sau *Manualului Cercetaşilor* şi, evident, nici revistei *Galaxy*. Orice aş fi făcut, decizia trebuia să fie a mea.

Am urmărit ştirile împreună cu mama în seara respectivă. Preşedintele Kennedy anunţase stare de alertă de nivel maxim pentru armată. Conform anumitor rapoarte, cîteva nave ruseşti părăsiseră Cuba; altele îşi continuaseră itinerariile. Tata ne-a sunat şi ne-a spus că i se scurtase călătoria şi va ajunge acasă a doua zi. Dar era prea tîrziu.

M-am ascuns pe după zidul de piatră cînd a sosit autobuzul, joi dimineaţă. Doamna Johnson a claxonat de cîteva ori, apoi s-a îndepărtat. Am pornit spre New Canaan, cu ghiozdanul în spate. În el aveam radioul, bateriile, monedele, harta oraşului New York şi revolverul .357. Restul banilor lui Cross îi ţineam în portofel.

Mi-a luat mai mult de cinci ore să ajung la gară. Mă aşteptasem să fiu speriat, dar în tot acest timp m-am simţit uşor ca aerul. M-am tot gîndit la ceea ce îmi spusese Cross despre viitor şi despre faptul că nu eram decît unul dintre milioanele şi milioanele de Raymond Beaumont. Majoritatea lor erau la şcoală, făcînd schemele propoziţiilor şi privind-o pe domnişoara Toohey cum îşi roade unghiile. Eu eram cel special, cel care intra în istorie. Era minunat. Am prins trenul de 2.38, l-am schimbat la Stamford şi am ajuns la Grand Central puţin după ora patru. Aveam şase ore. Mi-am cumpărat un covrig fierbinte şi o Coca Cola, şi am încercat să mă hotărăsc unde să mă duc. Nu puteam să stau în holul hotelului în tot acest timp; m-am gîndit că acest lucru ar atrage prea mult atenţia. Am decis să urc pînă pe acoperişul lui Empire State Building. M-am plimbat agale pe Park Avenue şi am încercat să ignor toate fantomele pe care urma să le fac. În holul lui Empire State Building m-am folosit de mărunţişul lui Cross pentru a suna acasă.

— Alo?

Nu mă aşteptasem să răspundă tata. I-aş fi închis dacă nu aş fi ştiut că poate vorbeam cu el pentru ultima oară.

— Tată, sînt Ray. Sînt în siguranţă. Nu te îngrijora în privinţa mea.

— Ray, unde eşti?

— Nu pot să vorbesc. Sînt în siguranţă, dar nu voi ajunge acasă în noaptea asta. Nu îţi face griji.

— Ray!

Era disperat.

— Ce se întîmplă?

— Îmi pare rău.

— Ray!

Am închis; trebuia să o fac.

— Te iubesc, i-am mărturisit tonului de apel.

Îmi puteam imagina expresia de pe chipul tatei, în timp ce-i va povesti mamei ce spusesem. În cele din urmă, se vor certa în privinţa asta. El va începe să urle; ea va izbucni în plîns. În timp ce urcam cu liftul m-am înfuriat pe ei. Nu el ar fi trebuit să ridice receptorul. Ar fi trebuit ca ei să mă protejeze de Cross şi de viitorul din care venea el. Eram în clasa a şasea şi nu ar fi trebuit să trec prin aşa ceva.

Platforma de observaţie era aproape goală. Am ocolit-o în întregime, privind oraşul care se întindea la picioarele mele în toate direcţiile. Începea să se întunece; clădirile erau ca nişte umbre în lumina din ce în ce mai palidă. Nu mă mai simţeam ca Ray Beaumont; el era identitatea mea secretă. Eram supereroul Bomb Boy; aveam puterea de a aduce războiul nuclear. Oriunde îmi aţinteam privirea cumplită maşinile se topeau, iar oamenii erau învăluiţi în flăcări.

Iar mie îmi plăcea nespus.

Era întuneric cînd am coborît de pe Empire State Building. Am cumpărat o pizza cu cîrnaţi şi o Coca Cola pe Strada 47. În timp ce mîncam, mi-am pus căştile şi am început să ascult radioul. Am căutat după ştiri. Un crainic spunea că discuţia era încă în toi, la Consiliul de Apărare. Ambasadorul nostru îi punea întrebări Ambasadorului Zorin. Am rămas pe acel post pentru un timp, sperînd să îi aud vocea. Desigur, ştiam cum arăta. Adlai Stevenson candidase de cîteva ori la preşedinţie, pe cînd eram eu mic. Dar nu îmi aminteam vocea lui. Ar fi

putut să mi se adreseze, să mă întrebe ce căutam în hotelul lui; voiam să fiu pregătit pentru chestia asta.

Am ajuns la Turnurile Waldorf în jurul orei nouă. Mi-am ales un scaun pluşat şi îmbrăcat în catifea, care avea vedere directă spre zona liftului, şi am rămas acolo timp de vreo zece minute. Nimeni nu părea să mă bage în seamă şi, cu toate acestea, îmi era greu să stau liniştit. M-am ridicat în picioare şi m-am dus pînă la baie. Mi-am pus ghiozdanul într-o boxă, am închis uşa, şi am scos .357-le. Am ţintit spre veceu. Arma era grea şi îmi dădeam seama că împuşcătura ar fi reprezentat un şoc destul de violent. Poate ar fi trebuit să o ţin cu ambele mîini. Am blocat trăgaciul, am pus-o înapoi în ghiozdan şi am tras apa.

Cînd am ieşit de la toaletă încetasem să cred că voi împuşca pe cineva, că voi fi vreodată în stare să fac asta. Dar trebuia să aflu, de dragul lui Cross. Dacă chiar îmi fusese scris să salvez lumea, trebuia să fiu la locul potrivit în momentul potrivit. M-am întors la scaunul meu, m-am uitat la ceasul de mînă. Era ora nouă şi douăzeci de minute.

Am început să mă gîndesc la cel care va apăsa pe trăgaci, la Ray cel neverosimil. Care era diferenţa? Oare el citise vreo poveste în *Galaxy* care mie îmi scăpase? Oare era vreo problemă cu mama? Sau cu tata? Poate el ortografia corect cuvîntul „enigmă"; poate Cross apăruse în alte treizeci de secunde ale evoluţiei lui temporale. Sau poate că el era, pur şi simplu, cea mai bună variantă a mea.

Eram tare obosit după toate astea. Cu siguranţă străbătusem mai mult de cincizeci de kilometri de dimineaţă pînă în acel moment şi nu dormisem prea bine de mai multe zile. În hol era cald. Oamenii rîdeau şi şuşoteau. Uşile liftului scoteau un clinchet delicat. Am încercat să stau treaz şi să înfrunt istoria, dar nu am reuşit. Eram Raymond Beaumont, dar nu eram decît un puşti de doisprezece ani.

Îmi amintesc că portarul m-a trezit la ora unsprezece. Tata venise cu maşina pînă în oraş, să mă ia. Cînd am ajuns acasă, mama era deja în adăpost.

Numai că Al Treilea Război Mondial nu a început în acea noapte. Nici în următoarea.

Am pierdut dreptul de a mă uita la televizor timp de o lună.

Pentru majoritatea oamenilor de vîrsta mea, cea mai cumplită amintire a copilăriei lor este aceea de la 22 noiembrie 1963*. Dar data pe care mi-o amintesc eu este 14 iulie 1965, cînd Adlai Stevenson s-a prăbuşit mort în urma unui atac de cord, la Londra.

Am încercat să fac tot ce am putut, să mă revanşez pentru ceea ce nu am izbutit să duc la bun sfîrşit în acea noapte. Am muncit pentru Cauză oriunde am putut. Sînt membru al Campaniei pentru Dezarmare Nucleară, al Comitetului pentru o Politică Nucleară Sănătoasă, şi al Prietenilor Pămîntului, şi am susţinut activ mişcarea pentru renunţarea la arme nucleare. Cred că Partidul Ecologist (www.greens.org) este singura organizaţie politică demnă de votul dumneavoastră. Nu ştiu dacă toate acestea vor schimba predicţiile sumbre ale lui Cross; e posibil să supravieţuim în alte cîteva linii temporale.

Cînd eram copil nu mă deranja singurătatea. Acum este insuportabilă, dat fiind că ştiu ceea ce ştiu. O, am o mulţime de prieteni, toţi sînt nişte oameni minunaţi, dar cei care mă cunosc spun că există o parte din mine pe care o ţin ascunsă pentru totdeauna. Au dreptate. Nu cred că voi putea vreodată să povestesc cuiva ce s-a întîmplat cu Cross şi ce n-am făcut în acea noapte. Nu ar fi corect faţă de ei.

În plus, orice s-ar întîmpla, există toate şansele să fie din vina mea.

Traducere din limba engleză: ***Lorena Lupu***

♦♦♦♦♦

Nuvela *10^{16} to 1* a apărut în *Asimov's Science Fiction Magazine* în iunie 1999

Copyright © James Patrick Kelly, 1999

* 22 noiembrie 1963 – data asasinării preşedintelui Kennedy. (n. tr.)

Scriitor şi editor binecunoscut fanilor SF din întreaga lume, **James Patrick Kelly** s-a născut în 1951 şi a debutat la sfîrşitul anilor şaptezeci, fiind mereu în prim-planul actualităţii genului SF şi participînd activ la disputa dintre adepţii curentului umanist şi cei ai mişcării cyberpunk. A publicat romanele *Planet of Whispers* (1984), *Freedom Beach* (1985, în colaborare cu John Kessel), *Look into the Sun* (1989) şi *Wildlife* (1994), precum şi culegerile de povestiri *Heroines* (1990), *Think Like a Dinosaur and Other Stories* (1997), *Strange But Not a Stranger* (2002) şi *The Wreck of the Godspeed and Other Stories* (2008). În colaborare cu John Kessel a editat antologiile *Feeling Very Strange: The Slipstream Anthology* (2006) *Rewired: The PostCyberpunk Anthology* (2007) şi *The Secret History of Science Fiction* (2009).

A cîştigat de două ori Premiul Hugo pentru proză scurtă, în 1996 cu povestirea „Think like a Dinosaur" şi în 2000 cu nuvela de faţă, iar în 2006 nuvela *Burn* i-a adus Premiul Nebula.

Mircea Opriță
ELOGIUL UNEI CARIERE

Ion Hobana (numele la naştere: Aurelian Manta-Roşie) este un scriitor cu multiple merite în SF-ul nostru. A descoperit genul devreme şi i-a rămas mereu credincios, servindu-l cu hărnicie în calitate de prozator, critic şi istoric literar, traducător şi organizator cultural (inclusiv agent literar, la un moment dat). S-a născut la 25 ianuarie 1931, în Sânnicolau Mare, judeţul Timiş. A urmat studii liceale la Bârlad şi la Râmnicu-Vâlcea, absolvind ulterior Facultatea de Filologie a Universităţii din Bucureşti. Şi-a susţinut licenţa cu o teză despre literatura SF. A lucrat iniţial ca redactor la ziarul *Scânteia tineretului,* apoi la revista *Luminiţa,* după care s-a angajat, pentru un deceniu şi jumătate, în sistemul editorial. În ultima parte a acestei perioade (1961-1968), a fost şeful redacţiei de literatură ştiinţifico-fantastică de la Editura Tineretului. După o trecere prin redacţia *Scânteia,* ca şef al secţiei de ştiinţă a ziarului, a fost secretar al Uniunii Scriitorilor între anii 1972 şi 1989. A publicat o serie de cărţi pentru copii (proză şi versuri): *Centru înaintaş* (1954), *Petrică şi ceasul vrăjit* (1957), *Caleidoscop* (1958), *Sfârşitul vacanţei* (1960), *Orar de vacanţă* (1962). Debutul în anticipaţie şi l-a făcut cu *Glasul mării,* povestire menţionată la primul concurs organizat de

revista *Ştiinţă şi tehnică* (1955). Nuvela *Ultimul văl* (1957) ţine de SF-ul detectiv şi este în ton cu scrieri publicate în epocă de Ovidiu Râureanu, Dinu Moroianu şi cuplul Eduard Jurist – Leonid Petrescu. Autorul şi-a adunat povestirile în volumul de proză scurtă *Oameni şi stele* (1963), după care creaţia sa literară suferă un recul, făcând loc în scenă celei exegetice. Forme notabile de manifestare a acestei exegeze le constituie antologiile comentate copios, în care prezintă arii naţionale ale SF-ului: cel clasic francez în *Viitorul a început ieri*, 1966; SF-ul începuturilor la noi în *Vârsta de aur a anticipaţiei româneşti*, 1969; cel clasic din aria mondială în *Odiseea marţiană. Maeştrii anticipaţiei clasice* (1975). Apărută la Meridiane în 1968, o monografie despre filmul SF se intitulează *Imaginile posibilului*. Lucrări de prezentare critică a unor autori străini, mai mici ca întindere, dar redactate în acelaşi spirit al comparatismului şi al comentariului exigent, sunt numeroasele prefeţe apărute fie la traducerile realizate de el însuşi, în special din franceză (*Insula cu elice, În secolul XXIX. O zi din viaţa unui ziarist american, Cele cinci sute de milioane ale Begumei, Steaua Sudului, Şarpele de mare* – toate de Jules Verne; *Uimitoarea călătorie a lui Harton Ironcastle* şi *Navigatorii infinitului* de J. H. Rosny-Aîné, *Statele Lunii* şi *Statele Soarelui* de Cyrano de Bergerac), fie în numeroase volume traduse de alţii din SF-ul mondial, dar introduse de Hobana pentru publicul român. Mai multe antologii ale autorului (*Viitorul? Atenţie!*, selecţie de articole critice despre gen, 1968; *Fantascienza*, în colaborare cu criticul italian Francesco de Turris, dedicată prezentării SF-ului italian, 1973; culegerea de SF românesc adult *O falie în timp*, 1976; precum şi cea dedicată copiilor, sub titlul lui Adrian Rogoz *Fugă în spaţiu-timp*, 1981) stau mărturie pentru o largă operă de informare, pedagogică totodată, având ca obiect anticipaţia de calitate, în dublă selecţie, geografică şi istorică, ontologică şi sincronică.

Jules Verne constituie, de alfel, un subiect de interes major pentru Ion Hobana, care i-a dedicat, pe lângă prefeţele amintite, o întreagă monografie (*20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne*, 1979). Acestei cărţi i se adaugă scrieri de o mai specializată analiză a vieţii şi operei „Maestrului de la Amiens",

precum *Jules Verne în România?* (1995). Ca să nu lase dezechilibrată construcția de temelie a SF-ului mondial, autorul a scris și monografia dedicată celuilalt pilon clasic al anticipației: *Un englez neliniștit: H.G. Wells și universul SF*, 1996. În ce privește contribuția sa la studiul comparatist al temelor și motivelor genului, aceasta este cuprinsă în *Science Fiction: autori, cărți, idei* (1983) și continuarea, volumul al doilea, care din cauza schimbărilor conjuncturale de abordare ideologică a genului nostru, practicate la nivelul Comitetului Central PCR, n-a mai putut apărea decât cu titlul schimbat: *Literatura de anticipație: autori, cărți, idei* (1986). Scriitor activ și mobil, și-a publicat unele dintre cărți și în străinătate (*20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne*, spre exemplu, la Editrice Nord din Milano), iar povestirile *Un fel de spațiu* și *Emisiune nocturnă* au fost incluse în antologiile *Twenty Houses of the Zodiac* (New English Library, 1979), respectiv *The Penguin World Omnibus of Science-fiction* (Penguin Books, 1986). Numeroase contribuții i s-au tipărit în enciclopedii și în alte tomuri exegetice memorabile, precum *Survey of Science-fiction Literature* (Salem Press, 1979), *Grande Enciclopedia della Fantascienza* (Editoriale Del Drago, 1980), *Science-fiction et fiction spéculative* (Editions de l'Université de Bruxelles, 1985), *Anatomy of Wonder* (R.R. Bowker, 1987), *Utopia e modernità* (Gangemi Editore, 1989), *Il mondo delle passioni nell'immaginario utopico* (Giuffre Editore, 1997).

Fiind și unul dintre marii specialiști români în domeniul ozenologiei, autorul a publicat câteva cărți remarcabile: *OZN, o sfidare pentru rațiunea umană* (în colaborare cu scriitorul flamand Julien Weverbergh, 1971), precum și *OZN-uri în Est și în Vest*, în două volume, 1972, lucrare tradusă și publicată ulterior în Anglia, Franța, Germania și Argentina. Contribuții mai recente sunt volumele *Enigme pe cerul istoriei* (1993) și *Misterul Roswell* (1997). A prefațat volume de referință pentru domeniu: *Amintiri despre viitor*, doctrina paleoastronautică a lui Erich von Däniken, și *Experiența OZN* de J. Allen Hynek, acesteia din urmă dându-i și versiunea românească, în colaborare cu Petre Grigore Năstase.

Pe parcursul carierei sale prodigioase, Ion Hobana a fost încununat cu importante premii naționale (de patru ori Premiul Uniunii Scriitorilor, pentru volumele *Vârsta de aur a anticipației românești, 20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne, Science fiction, autori, cărți, idei, Un englez neliniștit: H.G. Wells și universul SF*) și premii internaționale. Între acestea din urmă: Premiul primului Congres European de SF, Trieste, Italia, 1972, Premiul special „Europa" la al V-lea Eurocon, Stresa, Italia, 1980, Premiul „Aripile de Aur ale Fanteziei", Poznan, Polonia, 1980, iar pentru întreaga sa carieră, Marele Premiu al Ministerului Polonez pentru Artă și Cultură (1973) și Harrison Award pentru îmbunătățirea statutului internațional al SF-ului, la convenția mondială din Brighton, Marea Britanie (Worldcon 1984). Autorul a fost coordonator pentru România al Societății Europene de Science Fiction, devenind ulterior președintele secțiunii române a Asociației Mondiale (World SF).

Acea teză cu subiect SF, prima în România și printre primele din Europa, cu care studentul Hobana își finaliza în 1954 cursurile universitare, avea în vedere câțiva clasici din aria mondială a genului. În primul rând Jules Verne, pe care autorul îl cunoștea din copilărie, citindu-l în original, și încă – după propriile-i mărturisiri – în spectaculoasa ediție „or et rouge", cea tipărită de Hetzel la Paris, spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Lucrarea se baza, de asemenea, pe operele lui Edgar Poe și H.G. Wells, scriitori cărora autorul nostru avea să le rezerve ulterior, ca și lui Verne, studii speciale. Nu puteau intra în discuție anticipatorii români, domeniul lor era încă nedesțelenit. Dintre cei cărora le acordăm astăzi o aură de clasicitate, doar Felix Aderca mai avea unele ecouri, întrucât G. Călinescu scrisese în voluminoasa lui *Istorie* dedicată literaturii române de la origini până în 1941 un articol interesant despre romanul *Orașele scufundate*. Ceilalți „clasici" români pluteau în uitare. Despre Anestin se știau lucruri vagi până la cercetările specializate din anii '70, și nici Henric Stahl nu stătea mult mai bine, cu romanul său *Un român în Lună*. Alți anticipatori vechi, mulți încadrabili în categoria – repede trecătoare prin scenă – de musafiri ai genului, au ieșit la lumină în urma unor cercetări ulterioare ale autorului însuși, în

culegerea din 1969, *Vârsta de aur a anticipației românești*. Cât despre SF-ul românesc contemporan, terenul său arăta la mijlocul veacului trecut ca un peisaj selenar. Abia în 1954-1955 aveau să mai fie publicate povestiri de anticipație, în revistele *Flacăra* și *Știință și tehnică*, apoi, neîntrerupt până la suspendarea sa, în *CPSF*. Rătăcite în labirintul tehnicismului, aceste încercări erau de o valoare atât de scăzută încât, chiar dacă teza de care vorbim ar fi fost scrisă și susținută cu cinci-șase ani mai târziu, autorul n-ar fi putut face apel la ele pentru o exegeză validă și onorabilă.

Argumentele de până acum vor să sprijine ideea că, asemenea multora dintre noi, Hobana s-a familiarizat cu anticipația românească pe măsură ce aceasta își constituia aspectul contemporan, lăsându-și, totodată, dezgropate „din mers" rădăcinile. Exegetul temeinic de mai târziu a început să-și dezvolte o bază teoretică tot astfel, din răspunsuri fugitive la probleme pe care anticipația minoră a deceniului șase din secolul trecut le ridica în fața cititorului ei. Autorul a intervenit în fiecare anchetă la care era solicitat să-și spună opinia, începând de la masa rotundă lansată de *Scânteia tineretului* în 1957, și unde trebuiau „puse la colț" judecăți eronate ori aproximări ezitante ale unor Max Solomon, Ovidiu Râureanu și I. M. Ștefan. Articolele din presă nu reprezentau, poate, locul cel mai potrivit unde să se formeze, apoi să se dezvolte o teorie a SF-ului, ordonată și consistentă. Ele au fost, totuși, arena unor dueluri polemice pe care Hobana le-a purtat civilizat și cu inteligență critică. I-au mai permis, de asemenea, să cearnă materialul adunat an de an în publicațiile specializate și să-l „disciplineze" (tematic și valoric) în serii utile formării propriei sale concepții despre SF. Unele studii mai largi: *Pe marginea colecției de literatură științifico-fantastică* (1959), *Dincolo de zidul luminii* (1961), *Literatura științifico-fantastică* (1963), sau *Direcții și tendințe în literatura științifico-fantastică românească* (1968) oferă o lărgită bază, analitică și critică, pentru o discuție valorică asupra anticipației noastre, dar și pentru dirijarea unora dintre argumente spre planul teoretic. Dimensiunile și caracterul convenției în SF, limitele fanteziei cu alte cuvinte, raportul anticipației cu știința, relația

cu ariile învecinate (fantasticul, insolitul, utopicul, abordarea de tip realist), toate aceste chestiuni pe care SF-ul românesc le scotea atunci în evidență au constituit pentru autor prilejuri, fericite și așteptate, pentru forjarea unor concepte de teorie a genului, așa cum se întrezăreau ele de la nivelul epocii când s-au publicat textele amintite. Și chiar dacă limitată de o asemenea manieră pronunțat publicistică, o conștiință teoretică s-a născut, la Ion Hobana, nu fără ezitări urmate de replieri ulterioare. Inteligența sa critică și modul diplomatic în care își abordă obiectele discutate l-au scutit de erorile majore pe care alții (I.M. Ștefan, Râureanu, mai dispuși să se lase antrenați în concepții rigide, orientate *pro domo*) au trebuit să le plătească ulterior, pe măsură ce SF-ul românesc evolua. Marcat inițial și el, inclusiv în creația proprie, de imaginea unui SF convergent cu literatura polițistă sau cu cea destinată prioritar cititorilor de vârstă mică, autorul și-a depășit destul de repede această concepție limitatoare. Iar în privința unor motive delicate, precum viteza luminii, de nedepășit în virtutea argumentelor științifice fluturate de alții, Hobana, deși atent la premisele științifice ale unui text de anticipație, s-a dovedit mai elastic în libertățile îngăduite teoriei generice. Argumentul său major, în repetate rânduri scos în scenă, era postulatul că anticipația nu reprezintă o creație științifică, și nici măcar una de popularizare distractivă a științei, ci o creație esențialmente literară. Teoria sa prinde contur vizibil și consistență ideatică pe măsură ce autorul și-a lărgit sistemul de referințe, incluzând în analiză autori și scrieri din alte arii ale genului, de la producțiile clasice franțuzești și universale, până la texte de dată recentă, din aria anglo-saxonă și europeană a anticipației.

Principiile fundamentale ale acestei teorii sunt găsite de autor la Edgar Allan Poe și la S.T. Coleridge. Într-o notă la povestirea *Hans Phaall*, Poe, preocupat să se detașeze de restul fanteziștilor care își trimiseseră personajele în Lună, susținea că intenția sa „este originală în măsura în care reprezintă un efort către verosimilitate, în aplicarea principiilor științifice". Câștigat pe deplin de expresie și de irizările proiectate de ea în direcția genului nostru, exegetul vede în acest *efort către verosimilitate* „expresia concentrată a uneia dintre constantele

fantasticului ştiinţific" şi, totodată, un instrument util în înţelegerea modului cum operează mecanismul intim al genului. Principiul pereche, fără de care SF-ul nu-şi poate debloca în mod eficient mecanismul pomenit, ar fi *suspendarea voluntară a incredulităţii,* miracolul artistic pe care Coleridge îl pretinde realizat în cititor pentru ca propunerile ficţionale să fie acceptate şi să aibă efect. „Efortul spre verosimilitate" dă, în plus, cheia raportului ştiinţă-fantezie, o relaţie de-a dreptul obsedantă în anii '60. În debusolarea teoretică a epocii, nu puţini autori erau dispuşi să mizeze totul pe „cartea" ştiinţei, apreciind că SF-ul, ca să rămână pe un teren ferm şi cunoscut, nu avea voie să alunece dincolo de perimetrul faptelor ştiinţifice acceptate. Convenţia aceasta e falsă, consideră Hobana, întrucât anticipaţia nu se bazează pe „simple pretexte convenţionale", ci pe „nişte idei menite să stimuleze imaginaţia cititorului, să-l facă să discute cu sine însuşi şi să-şi precizeze noţiunea posibilului în raport cu perspectivele progresului tehnico-ştiinţific". Fundamentalismul generic (dacă se poate spune aşa şi în contextul nostru special) e subminat inclusiv de manifestările surprinzătoare ale ştiinţei moderne. Însăşi ştiinţa ezită, bate în retragere, se repliază pe noi poziţii, lăsându-le descoperite pe cele vechi, de care practicanţii SF-ului se cramponează uneori, tenace, ca de o plută salvatoare.

„De altfel, ştiinţa oferă, nu o dată, soluţii contradictorii în probleme dintre cele mai arzătoare pentru autorii de anticipaţii. Multă vreme planeta Venus a fost considerată un corp ceresc cu un mare grad de umiditate, fertil şi prielnic vieţii. Încă în ianuarie 1963, astronomul francez Audoin Dollfus afirma că atmosfera venusiană conţine vapori de apă. Dar în iunie 1967, colegul său american Gerald Kuiper nega categoric această posibilitate – fără să-i convingă, de altfel, pe cei care împărtăşesc opinia lui Dollfus. În această situaţie, Adrian Rogoz avea tot dreptul să-şi imagineze existenţa unor stranii făpturi venusiene, în *Omul şi Năluca.* O stranietate care ţine nu numai de aspectul oamenilor-plante, ci şi de natura lor intimă. Căci metabolismul heterotrof al

pământenilor e înlocuit de un metabolism autotrof: venusienii se hrănesc cu... raze de soare, realizând prin imensii lor ochi verzi o asimilație clorofiliană de tipul celei caracteristice regnului vegetal terestru."

Iar mai departe, tot în legătură cu absolutizarea criteriului scientist în detrimentul unei mai libere mișcări a fanteziei:

„Când savanții înșiși proclamă necesitatea unei «idei nebunești» pentru a duce mai departe fizica particulelor elementare (Niels Bohr), orice încercare de a îngrădi fantezia pe temeiul unor referiri la stadiul actual al științei și tehnicii ne recheamă în memorie răspunsul dat în anul 1903 de comisia aeronautică a Academiei de științe din Franța proiectului lui Traian Vuia privind «aeroplanul-automobil»: «Realizarea și rezolvarea zborului cu un aparat mai greu decât aerul sunt himerice». Peste trei ani, aeroplanul lui Vuia zbura."

Asemenea argumente de bun-simț nu au totuși calitatea de a se constitui în concepte de teorie autentică. Ele fasonează însă conștiințele pentru a deschide calea unei înțelegeri mai „normale" a rosturilor și temeiurilor anticipației. Întrucât literatura aceasta este confundată de unii cu previziunea științifică, iar „valoarea unei cărți este apreciată direct proporțional cu șansele de înfăptuire *ad litteram* a ideilor tehnico-științifice ale autorului", criticul face apel la Jules Verne precum la o instanță supremă. Văzut de contemporanii lui ca un veritabil „inventator fără atelier", născocitor de invenții tehnice precum submarinul, avionul, cinematograful sonor, nici măcar Verne nu mai poate fi menținut într-o asemenea prejudecată. Nu gadget-urile mirabile, unele chiar fabuloase, constituie în fond adevăratul merit al anticipatorului francez. De la obiectele în sine, unghiul se deschide spre o zonă circulată de concepte. „Previziunea științifică a scriitorului se verifică doar pe planul marilor idei anticipatoare", afirmă Hobana. „Jules Verne a prevăzut nu avionul și vehiculul cosmic ca atare, ci faptul că viitorul este al aparatelor de zbor

mai grele decât aerul şi că oamenii vor străpunge cuirasa gravitaţiei." Constatarea sprijină ca un parapet de nezdruncinat dreptul fanteziei la liberă creştere în cadrul relaţiei sale cu riguroasele argumente ale ştiinţei. Dacă la prima vedere principiul „efortului către verosimilitate" părea să pledeze, în cazul producţiilor SF, pentru o temeinică argumentaţie ştiinţifică, criticul va constata la un moment dat că autorul îşi poate permite chiar să şi renunţe la explicaţiile amănunţite dacă acestea ameninţă statutul artistic al scrierii sale. Înţelegerea simplistă a rolului previziunii şi dozajul greşit al „efortului către verosimilitate" pot duce la „boala copilăriei SF-ului", la tehnicism. Tehnicismul nu este doar o dezagreabilă îngrămădire de informaţie popularizată. El poate primi chiar trăsături ridicole şi absurde:

> „Tehnicismul este însoţit uneori şi de o pierdere a simţului perspectivei. Autorul sau eroii discută cu lux de amănunte despre lucruri obişnuite, banale nu numai pentru epoca în care se desfăşoară acţiunea, dar şi pentru oamenii de azi. E ca şi cum, mergând cu automobilul, am începe să dezbatem problema motorului cu explozie, datorită căruia circulăm astăzi altfel decât în urmă cu o sută de ani. "

În drumul său spre concepte, analiza întâlneşte inevitabil texte şi autori. Teoreticianul anticipaţiei e obligat să-şi sprijine opiniile pe argumente extrase din scrierile citite. Dar situaţia criticului producţiei autohtone din perioada 1955-1964 nu este deloc de invidiat. Hobana scrie mult prea aproape de fenomenul aflat în desfăşurare. La data când şi-a redactat articolele pe baza cărora autorul îşi construia propria poziţie critică şi teoretică, SF-ul românesc era încă deficitar, şi ca volum de scrieri, şi ca valoare artistică. Deşi multe dintre ele slabe, scrierile acestea nu puteau fi neglijate cu un aer superior şi nici criticate pe cât o meritau. Lucrul acesta se simte. Când face obiecţii serioase şi perfect îndreptăţite unora dintre lucrări (*Sahariana* de I.M. Ştefan şi Max Solomon, *Expediţia „Zero K"* de Horia Matei şi Florin Petrescu, *Paradoxala aventură* de Ion

Mânzatu), criticul simte imediat nevoia să ofere ceva în compensație, să trateze cu un plus de înțelegere alte scrieri ale aceloraşi, deşi la fel de criticabile. Judecata aceasta de tip rabinic se împarte între nevoia de a-şi exersa corect menirea şi o abordare calculat-diplomatică. Ambele soluții au, în fond, rol pedagogic. Tratamentul prea îngăduitor în unele cazuri urmăreşte menajarea unor orgolii, dar şi să nu descurajeze elanuri abia începute. Să nu trântească uşi grele peste speranțele unor veleitari care, treptat, s-ar fi putut profesionaliza. De la distanța pe care o avem astăzi, constatăm cu uşurință că multe nume şi titluri pe care s-au susținut comentariile în studii precum *Literatura ştiințifico-fantastică* şi *Direcții şi tendințe în literatura ştiințifico-fantastică românească* nu mai rezistă probei timpului. E de presupus că autorul însuşi, în caz că l-ar tenta să-şi ducă la bun sfârşit teoria generică lansată cu mai multe decenii în urmă, ar dezvolta-o altfel, cu argumente dintr-un mai exigent set de lucrări, acumulate pe parcurs. Aceasta însă e doar o ipoteză. Concret rămâne faptul că, după inițiativele critico-teoretice de odinioară, Ion Hobana s-a dedicat altui tip de studii, axate pe istoria genului. Cele două volume de *Science fiction. Autori, cărți, idei* sunt edificatoare în această privință. Materialele selectate în cuprinsul lor vizează fie autori clasici de felul lui Jules Verne, Edgar Allan Poe, Villiers de l'Isle-Adam şi H.G. Wells, fie teme mai generale ale anticipației: călătoria în timp, reprezentarea alienilor, invizibilitatea, ficțiunile din jurul energiei atomice. Câteva studii se consacră unor autori români: Alexandru Macedonski, Victor Anestin şi mai multora implicați în viziunile urbanistice din secolul al XIX-lea. Acestui registru de largă cuprindere istorico-literară i se racordează şi monografiile dedicate lui Jules Verne şi lui Wells. Aici examenul exegetic e amplu, cu un imens aparat critic, cu un sistem de referințe ce dovedeşte documentare tenace şi remarcabile capacități asociative. Un motiv ajuns în discuție antrenează cu sine o avalanşă de informații prilejuite de regăsirea sa în lucrări similare, în urmă sau la mare distanță geografică. Un luxuriant corpus de date pune în evidență rădăcinile invizibile ale scrierilor, îmbogățind receptarea textului prin plasarea sa în conjuncturi

surprinzătoare şi semnificative. Până şi Anestin, cu romanele lui de stângace utopie astronomică, are parte de un asemenea tratament:

„Cosmonava electrică apare, de pildă, în romanul lui Louis-Guillaume de La Folie, *Filozoful neînfumurat sau Omul rar, lucrare fizică, chimică, politică şi morală, dedicată savanţilor* (1775). În 1894, marele chimist Marcellin Berthelot vorbea despre alimentaţia sintetică sub formă de mici tablete azotate. De aici şi până la pastilele din roman... În 1896, Jean Richepin îşi imagina, în *Monstrul,* că în secolul 30 oamenii se vor hrăni prin injecţii, iar Pierre de Sélène scria, în *O lume necunoscută. Doi ani pe Lună*: «Elementele indispensabile vieţii, oxigen, carbon, hidrogen, azot, pătrundeau în organismul lor (al seleniţilor) în stare gazoasă...» Comunicarea cu ajutorul formelor geometrice fusese propusă, printre alţii, de matematicianul şi astronomul Karl-Friedrich Gauss, în prima jumătate a secolului... Să nu-l copleşim însă pe Anestin sub aceste referiri, care indică precedenţe şi nu neapărat împrumuturi, şi să-i recunoaştem originalitatea în ceea ce priveşte dragostea cosmică."

Nu trebuie uitat totuşi că exegetul informat şi complex pe care l-a construit în timp autorul plecase de la o creaţie literară proprie, ale cărei povestiri s-au adunat în două culegeri: *Oameni şi stele* (1963) şi *Un fel de spaţiu* (1988). O parte din texte, între care *Lumea „tăcerii"*, *Drum deschis, Marele business, Sub oglinzile mării,* sunt mai vechi şi mai vizibil legate de estetica instructiv-tehnicistă a Momentului 1955. Ele îşi dezvoltă subiectul în jurul vreunui aparat anticipat, cu proprietăţi şi performanţe incitante, sau îşi deturnează substanţa în pamflet politic tendenţios. În schimb, nuvela *Oameni şi stele* se ridică peste nivelul general al cărţii şi interesează prin tipul de personaj neconformist pe care îl imaginează pentru aventura sa cosmică: un inadaptabil la condiţiile dure ale unui lung zbor interplanetar. Excelent şahist, dar claustrofob şi pândit îndeaproape de o violentă criză de nebunie, Larsen ajunge

meptat o povară pentru restul echipajului. Obsedat să revină cu orice preț pe Pământ, el va pune la un moment dat într-un grav pericol expediția, sfârșind prin a fi proiectat, de un gest sinucigaș, în imensitatea mortală a spațiilor siderale. *Cea mai bună dintre lumi*, povestire pentru care autorului i s-a atribuit premiul II la etapa națională a concursului organizat de revistele de popularizare a științei din mai multe țări socialiste (1962), este piesa de vârf din volum. Și personajul ei intră în categoria „suciților", a astronauților dificili, dar din alte motive decât amintitul Larsen. În urma unui accident produs în spațiu, pilotului readus pe Pământ i se reface o parte din creier, implantându-i-se o „masă celulară de schimb". Reușita tehnică a operației nu înseamnă și o echivalentă izbândă a recuperării lui pentru societate. Născut printre stele, ca și comandantul de astronavă marțiană al lui Mihu Dragomir, personajul își suportă cu dificultate convalescența. Starea lui este agravată și de conștiința acută a inadecvării sale la viața planetei, de unde nu va mai putea reveni la misiunile pentru care se credea special făcut. Cu memoria afectată și ros de sentimentul inutilității, el își trăiește zbuciumul fără orizont până când i se va oferi șansa de a lua totul de la început, într-un simulacru de călătorie experimentală, derulată cu viteză supraluminică. Pe traseu, însoțitorul său îl conduce prin peisaje impresionante, vizitate odinioară de personaj. Tensiunea povestirii sfârșește într-o tulburătoare revelație: lumile după care pilotul singuratic tânjea se găsesc, concentrate, chiar la îndemână, pe Pământ – o planetă cu care omul spațiilor extraterestre va putea, de acum înainte, să conviețuiască la modul firesc.

„Întoarse capul spre tovarășul său și-l văzu fără cască, pierdut într-o contemplație care-i dădea un aer de neașteptată tinerețe. În ochii lui se răsfrângeau parcă imaginile pătrunse de aspra, tumultuoasa și fermecătoarea poezie a acestei planete descoperite în amurgul unei vieți de neistovite căutări. Cu un sentiment amestecat – ușurare, jenă, bucurie – tânărul își scoase și el casca, trăgând în piept mireasma palmierilor Saharei.

«Oare a înțeles încă din jungla Amazoanelor?... Sau abia în adâncul Pacificului?»..."

Volumul *Un fel de spațiu* reia, în variante îmbunătățite stilistic, povestirile din *Oameni și stele*. În plus, figurează în el două povestiri noi, *Emisiune nocturnă* și *Timp pentru dragoste*. Prima închipuie o dramă planetară mută, recepționată în mod neașteptat de ecranul televizorului, fără să lămurească însă dacă fereastra în timp se deschisese spre trecut, ori spre un viitor oarecare. Mai reușită e *Timp pentru dragoste*, unde doi îndrăgostiți din lumea de mâine alunecă în trecutul îndepărtat, ca să ia locul frumoasei Nefertiti și al sculptorului Tutmosis. În acest act de cronoplastie, comunicarea peste mari straturi temporale se face prin înseși busturile falsei regine, pe care falsul Tutmosis le trimite spre contemporaneitatea noastră ca pe niște mesaje secrete. O ultimă operație de modernizare a vechilor povestiri s-a produs în volumul *Timp pentru dragoste* (2009). Nu este vorba doar de un simplu și necesar retuș stilistic. Unele povestiri sunt rescrise în întregime, figuri conjuncturale și scene erodate de timp se elimină fără ezitare. Perfecționându-și textele vechi, autorul le face compatibile și cu gusturile schimbate ale cititorului de azi. Ele mai păstrează marcaje de epocă, dar au și o savoare pe care subtitlul culegerii („Douăsprezece povestiri SF în dulcele stil clasic") o sugerează cât se poate de reușit.

♦♦♦♦♦

Copyright © Mircea Opriță, 2010

Mircea Opriță (n. 1943) a absolvit facultatea de Filologie la Cluj, a fost lector la Editura Dacia, director al Institutului Cultural Român din Budapesta. Este membru al Uniunii Scriitorilor, a fost președinte al Asociației Scriitorilor Cluj și președinte al Asociației Române de Science Fiction (ARSFan). A debutat în 1961, iar editorial în 1966 cu volumul *Întîlnire cu meduza*.

Bibliografie selectivă: *Nopțile memoriei* (1973 – Premiul Uniunii Scriitorilor), *Semnul licornului* (1980), *H.G. Wells: utopia modernă* (1983 – Premiul Asociației Scriitorilor Cluj), *Anticipația românească* (1994, 2003 – premiul Asociației Scriitorilor Cluj), *Figurine de ceară* (2004, integrala prozei scurte), *Cronici de familie* (2008). A tradus din H.P. Lovecraft și John Brunner.

Liviu Radu
DOI BĂTRÎNI, PE O BANCĂ...

Ştiam că n-avea nici un rost, ştiam că unele lucruri trebuie făcute la timpul lor sau nu mai trebuie făcute niciodată... ştiam, dar ceva mă îmboldea să nu mă opresc, pentru că întîlnirea aceea neaşteptată – pe care, de fapt, o evitasem din răsputeri, pentru că doar astfel îmi puteam explica peregrinările mele neîncetate prin acele părți ale lumii în care n-o puteam întîlni – dovedea că exista ceva, o instanță supremă, sau poate soarta, care decisese că trebuia să aflu... Nu-mi era nici mie clar ce trebuia să aflu, ci doar că trebuia să aflu ceva, ca să-mi potolesc vîltoarea neîncetată a gîndurilor, să pun capăt regretelor şi reproşurilor, să-mi găsesc liniştea.

Ce căuta ea în Florența? Ce căutam eu în Florența? Să fi fost doar o coincidență?

Nu dormisem toată noaptea, punîndu-mi întrebări ale căror răspunsuri nu aveam cum să le ştiu şi, de fapt, necăutînd vreun răspuns, ci doar un motiv ca să evit şi de data asta să lămuresc nişte lucruri pe care, de fapt, mă temeam să le lămuresc. Fiindcă adevăratul răspuns la întrebările mele putea să dovedească fie că îmi irosisem viața, meditînd fără încetare la lucruri care, în final, se dovediseră a nu avea importanța pe care le-o atribuiam eu, fie că o persoană dragă mie săvîrşise o faptă groaznică, condamnîndu-se atît pe sine, cît şi pe alții, la damnarea veşnică...

Decisesem în cele din urmă, să-mi joc soarta la zaruri, să las întîmplarea să hotărască în locul meu. Adică făcusem ceea ce făceam cam de-o jumătate de veac. Numai că, de data asta, eram dispus să risc un pic, nu prea mult, doar atît cît să nu-mi pot reproşa ulterior că şi de data asta fugisem ca un laş... Mi-am propus s-o aştept în locul în care o zărisem şi s-o las pe ea să decidă dacă avea să discute cu mine. Mai mult, aveam să ţin în mînă o carte – ba chiar aveam să mă prefac că citesc cu atenţie din cartea aceea – care să-i atragă atenţia şi să-i deschidă apetitul pentru conversaţie.

Aşadar, a doua zi pe la ora zece – ora la care o văzusem cu o zi înainte – m-am dus în parc şi m-am aşezat pe banca pe care stătuse ea atunci cînd o zărisem. Nu aveam nici o garanţie că avea să vină din nou, nu ştiam dacă se plimba de obicei prin parcul acela, nici dacă avea să se aşeze din nou pe aceeaşi bancă.

Îmi spuneam că făcusem tot ce-mi stătea în putinţă. Încercasem, în felul meu, s-o găsesc. Urma ca soarta sau puterea care îmi decidea viitorul să o aducă pe banca aceea – sau să n-o aducă. Stabilisem de la bun început că aveam să o aştept timp de o oră. Dacă nu apărea, însemna că totul se terminase, că nu trebuia să mă mai gîndesc la subiectul acela, ci să-mi închei cît mai iute treburile în Florenţa şi să mă întorc pe plantaţia mea de dincolo de ocean...

M-am uitat nerăbdător la ceas. Trecuseră doar cinci minute. Ar fi fost de mirare să fi trecut mai mult, abia venisem. De ce eram atît de nervos?

Ca să-mi găsesc ceva de făcut, am deschis cartea şi am început să citesc din ea – de fapt, să recitesc, pentru a nu ştiu cîta oară – şi mi-am dat seama că discuţia pe care voiam s-o provoc nu ar fi avut sens decît aş fi citit întreaga carte, aşa că am deschis-o aproape de sfîrşit, ca să pot pretinde că tocmai o terminasem...

Fără să vreau, m-am lăsat captivat de paginile acelea finale, pline de durere şi regrete – şi de făgăduiala unei morţi care să aducă liniştea. M-a şocat din nou ideea rugului funerar menit să distrugă trupul ce adusese numai suferinţă...

Şi, cînd am terminat ultimele rînduri, am închis cartea, oftînd, uitînd că, de fapt, trebuia să mă prefac că citesc...

Am ridicat privirea, cufundat în gînduri, şi am văzut-o în faţa mea, în picioare, privindu-mă curioasă.

N-am simţit cînd se apropiase, apăruse ca printr-o vrajă.

— Nu te supăra, tinere, ce carte citeşti cu atît de multă dăruire?

Nu mi se mai spusese „tinere" de multă, multă vreme... Şi-mi venea greu să cred că la vîrsta mea – aveam aproape şaizeci de ani – mai puteam fi considerat tînăr. E adevărat că viaţa activă, sănătoasă, în aer liber, mă menţinuse într-o formă... hai să-i zicem rezonabilă. Dar femeia din faţa mea nu putea să aibă – din cîte ştiam eu – mai mult de şaptezeci şi doi, şaptezeci şi trei de ani – adică era bătrînă, dar nu cu mult mai bătrînă decît mine, nu într-atît încît să mă considere tînăr. Pe de altă parte, era posibil ca vederea să-i fi slăbit, să mă vadă ca prin ceaţă şi să nu-şi fi dat seama de vîrsta pe care o aveam în realitate...

Ca şi cum ar fi vrut să-mi contrazică gîndurile, doamna se aşeză oftînd lîngă mine şi-mi spuse:

— Cînd te-am văzut citind, am avut impresia că zăresc pe cineva pe care l-am întîlnit cu mulţi, mulţi ani în urmă... apoi mi-am dat seama că nu puteai fi el, pentru că atunci cînd l-am cunoscut era cu vreo zece ani mai în vîrstă decît mine, deci acum ar fi trebuit să fie foarte bătrîn... dar semeni foarte mult cu el... sau, poate, amintirile încep să mă bîntuie şi am impresia că întîlnesc fantome din trecut... Dar nu mi-ai spus ce citeşti.

Am tresărit, dîndu-mi seama că, uluit de apariţia ei neaşteptată, fusesem nepoliticos şi uitasem să răspund la întrebare. Am bîiguit nişte scuze şi m-am grăbit să-i arăt coperta cărţii, fără să mă gîndesc că s-ar putea să nu fie în stare să desluşească scrisul. În clipa în care mi-am dat seama de gafa pe care era posibil s-o fi făcut, m-am grăbit să-i explic ce citeam:

— *Frankenstein,* de Mary Shelley.

— Şi ce părere ai? mă întrebă ea, cu o mutră nevinovată, de parcă n-ar fi avut nici o legătură nici cu cartea, nici cu autoarea ei.

Am zăbovit o clipă înainte de a-i răspunde, încercînd să-mi fac un pic de ordine în gîndurile care o luaseră razna şi colcăiau ca nişte ţipari puşi într-o cadă. Am remarcat, în primul rînd, că arăta, evident, îmbătrînită, dar că-şi păstrase trăsăturile şi că era uşor de recunoscut în ciuda anilor care trecuseră.

Sigur, o recunoscusem în primul rînd datorită portretului care-mi fusese pus la dispoziție de agentul meu din Londra, dar aș fi recunoscut-o și fără el. Rămăsese un pic dolofană, ca în tinerețe, avea pielea la fel de frumoasă – numai că acum era plină de riduri – doar părul ei, negru ca tușul, devenise acum alb ca hîrtia... La rîndul ei, mă privea cercetătoare, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cine eram, ca și cum ar fi scotocit prin dosarele amintirilor, străduindu-se să mă identifice. Avînd în vedere că mă văzuse ultima oară cu cincizeci și patru de ani în urmă, nu cred că avea vreo șansă.

Am tras aer în piept și m-am străduit să-i răspund astfel încît să nu-i trezesc nici o bănuială.

— Este o carte extraordinară, o poveste tulburătoare, potrivită vremurilor pline de schimbări pe care le trăim. Dar, după opinia mea, povestea în sine nu are multă importanță. Avem de-a face mai degrabă cu o alegorie despre creator și creația sa. Iar această alegorie m-a șocat profund. Pentru că, în mod normal, creatura ar trebui să-i fie recunoscătoare celui ce i-a dat viață, chiar dacă n-a făcut-o perfectă. Oare noi, făpturi evident imperfecte, ar trebui să-l hulim pe Dumnezeu, care ne-a însuflețit, în loc să-L slăvim și să-I mulțumim pentru darul minunat pe care ni l-a făcut?

— Eram cu toții tineri pe atunci și credeam că știm totul, spuse ea, cu un soi de resemnare. Viața a avut grijă să ne demonstreze cît de mult greșeam... Eu însămi, după multe suferințe, m-am împăcat cu Dumnezeu și am găsit acum, la bătrînețe, liniștea după care tînjeam...

Știam că se convertise la catolicism, dar nu știam atunci că se afla în Italia. Sau, poate, agentul meu îmi spusese și ascunsesem informația undeva, în străfundurile minții mele, iar hotărîrea de a veni la Florența fusese luată, de fapt, știind că ea se găsea în orașul acela...

Am zăbovit o clipă, apoi am continuat.

— Însă ceea ce m-a tulburat, de fapt, a fost senzația că nu-i vorba de făptura monstruoasă din carte. Creatura produce o repulsie teribilă atunci cînd e văzută, o repulsie care provoacă agresivitate... adică o reacție de respingere care nu poate fi provocată doar de urîțenie. Atunci cînd are de-a face cu un

orb, care nu-i poate vedea urîțenia, creatura este acceptată fără nici o problemă.

Femeia mă privi cu ochi sclipind de interes, aşteptînd cu nerăbdare să continui, ca şi cum şi-ar fi dorit de multă vreme să audă o asemenea opinie. Încurajat de reacția ei, am continuat:

— Ai zice că, mai degrabă, avem de-a face cu o persoană care are o defecțiune morală sau sufletească, o defecțiune care nu-i vizibilă şi care îi permite să fie considerată o ființă obişnuită, normală. Dar atunci cînd cei din jur îşi dau seama de... defectul ei moral, atunci reacția lor este de respingere, de oroare. Adică, scumpă doamnă, senzația mea este că monstrul care provoca adversitate, care-i făcea pe toți cei care îl cunoşteau să-l alunge cu scîrbă dintre ei, arăta, din punct de vedere fizic, ca oricare dintre noi. Urîțenia sa nu era fizică, ci morală.

— Bravo, bravo, exclamă femeia, aplaudînd uşor cu mîinile-i înmînuşate. Interesante concluzii!

Atunci m-am gîndit că e cazul să profit de ocazie şi să fac încă un pas.

— De fapt, cred că nu-i vorba de un defect moral – pentru că un defect moral poate fi înlăturat prin educație, prin autocontrol –, ci de ceva mai complicat, de ceva atît de monstruos şi de greu de înlăturat, încît creatura îşi doreşte să se întindă pe un rug, pentru ca trupul său să fie distrus în totalitate... adică să nu rămînă nici o dovadă a ceea ce a fost ea, în realitate... Deci, ca să concluzionez, creatura este monstruoasă, dar acest lucru poate fi ascuns, iar ea ar prefera să moară decît să se ştie cum este în realitate. Şi ar dori ca moartea ei să şteargă urmele monstruozității sale pentru totdeauna. De ce ar dori un monstru acest lucru? Asta-i mai degrabă reacția cuiva celebru, care şi-ar dori ca notorietatea să nu-i fie afectată şi ar prefera să distrugă dovada monstruozității sale, chiar dacă acest lucru l-ar costa viața.

— Deci, ca să concluzionăm, spuse femeia, părînd uşor dezamăgită, crezi că romanul lui Mary este, de fapt, o parabolă despre geniile pe care le cunoscuse foarte bine, oameni cu un talent ieşit din comun, dar măcinați de vicii, şi care şi-ar fi dorit ca aceste vicii să nu fie cunoscute de lume. Creatura lui Frankenstein este, în realitate, omul de geniu care tînjeşte după integrarea în societate.

— Asta ar fi interpretarea cea mai simplă, m-am grăbit eu s-o contrazic. E o interpretare care se rezumă doar la litera cărții, neținînd seama de ceea ce s-a întîmplat... în jurul ei, ca să zicem așa.

Bătrîna mă privi din nou cu ochi lucitori, iar gura i se mișcă ușor, într-o strîmbătură ce părea să însemne „poate că totuși nu m-am înșelat...".

— Și ce s-a întîmplat „în jurul cărții", ca să-ți folosesc expresia?

— Nu știu, am recunoscut eu. Știu doar ceea ce știe toată lumea, ceea ce se știe, dar nu-i băgat în seamă de nimeni. Știm că romanul despre care discutăm a fost conceput, după spusele autoarei, în urma unei discuții la care au participat patru persoane. Într-o seară de iunie, în anul 1816, în vila Diodati de pe malul lacului Geneva, Mary Shelley, Percy Bysshe Shelley, George Gordon Byron și John William Polidori au decis să scrie fiecare cîte o poveste de groază. E interesant de remarcat faptul că cei doi poeți, Byron și Shelley au scris fiecare cîte un fragment lipsit de importanță. Shelley a compus doar o strofă dintr-un poem, Byron a început o povestire pe care n-a terminat-o. În schimb, cele două persoane care nu se remarcaseră prin creații literare pînă atunci au scris fiecare cîte o lucrare remarcabilă: Mary Shelley romanul *Frankenstein*, iar Polidori povestirea *Vampirul*.

Expresia femeii se schimbă ușor, figura ei deveni bănuitoare:

— Știi cam multe lucruri pentru cineva care a terminat de citit *Frankenstein* în fața mea...

— Stimată doamnă, n-am afirmat niciodată că am citit cartea asta abia acum. Sincer vorbind, am citit-o și am recitit-o de multe ori. De fapt, am studiat-o cu atenție și continui s-o studiez, în speranța că voi găsi, în cele din urmă, explicația pe care o caut. Și m-am interesat de condițiile în care a fost scrisă, de soarta celor care au contribuit la conceperea ei, tocmai pentru că sînt convins că aș putea găsi explicația aceea în afara cărții...

M-am oprit pentru o clipă, întrebîndu-mă cum să continui. Trebuia să-mi drămuiesc informațiile, să le scot la iveală cu țîrîita, dirijînd conversația către momentul culminant al dezvăluirii? Sau să declar deschis ce voiam, sperînd că, luînd-o

prin suprindere, o voi prinde cu garda jos? Dar dacă nici ea nu ştia mai mult decît ştiam eu? Sau dacă ştia mult prea mult?

Am decis să fac în continuare pe cititorul dezinteresat.

— Întrebările pe care mi le-am pus – şi pe care vi le împărtăşesc acum dumneavoastră – au fost declanşate de două lucruri aparent fără legătură. În primul rînd, doamna Shelley adoptă în romanul său o postură cel puţin ciudată. Punctul său de vedere este cel al creaturii. Deşi doctorul Frankenstein îşi povesteşte viaţa şi suferinţele, se vede clar că autoarea nu se implică, se vede că transmite informaţiile despre Frankenstein cu indiferenţă. În schimb, atunci cînd dă cuvîntul creaturii, ne dăm seama că este alături de aceasta, că se identifică pe deplin cu ea. De ce oare? În al doilea rînd, din ceea ce povesteşte doamna Shelley despre geneza romanului său, rezultă că la vila Diodati s-au citit poveşti cu fantome, iar cei patru strînşi în seara aceea acolo au decis să compună şi ei asemenea poveşti. Dar nici unul n-a scris poveşti cu fantome! Mă rog, dacă ignorăm cele cîteva versuri ale lui Shelley, în care apare cuvîntul „fantomă"...

Femeia mă privi, mijindu-şi ochii şi zîmbind ciudat.

— Continuă. Sînt curioasă unde vrei să ajungi.

— Stimată doamnă, după părerea mea, la vila Diodati s-a discutat în seara aceea despre altceva, despre ceva ce nu avea legătură cu fantomele, dar care a avut ca rezultat textele despre care am amintit...

Femeia tresări. Apoi privi gînditoare în gol, ca şi cum ar fi încercat să zărească ceva din alt loc, din alt timp, şi şopti, doar pentru ea, ca şi cum ar fi uitat că stăteam alături de ea, pe bancă:

— M-am gîndit şi eu la asta... dar n-am aflat niciodată ce s-a discutat în seara aceea...

— Bineînţeles că n-aţi ştiut. Byron v-a interzis în ziua aceea să mai călcaţi vreodată în vila sa. N-aţi ştiut niciodată de ce, dar se pare că există o anumită legătură între o mulţime de fapte ce par să nu aibă nici o legătură...

— Da, m-am întrebat întotdeauna de ce s-a despărţit de mine... Oricum, cred că nu m-a iubit niciodată... Eu eram tînără şi proastă... şi-l iubeam aşa cum doar o femeie tînără şi proastă poate să iubească... Legătura cu el mi-a adus cîteva minute de plăcere şi o viaţă întreagă de necazuri...

După aceea, păru să se trezească din starea aceea de visare şi se uită din nou la mine cu privirea aceea bănuitoare, cercetătoare:

— Am impresia că vă închipuiţi că ştiţi cine sînt. Sînt convinsă că mă confundaţi cu altcineva.

— Nu vă confund, am oftat eu. Sînteţi domnişoara Claire Clairmont, sora vitregă a doamnei Mary Shelley, aţi fost iubita lui Byron şi mama fiicei acestuia.

— Credeam că măcar acum, la bătrîneţe, o să scap de reporteri şi de scandaluri... Cine eşti dumneata, tinere care-ţi bagi nasul în viaţa mea?

Ştiam că o să vină şi clipa aceasta, dar nu eram încă pregătit să-i explic cine eram şi ce voiam. Aşa că am bîiguit, astfel încît numele să nu fie complet inteligibil:

— Nu sînt reporter. Mă numesc Wilhelm... (aici m-am întrerupt, copleşit de un acces de tuse) ... bach...

— Neamţ? N-ar trebui să fii mai interesat de războiul cu francezii, decît să hăituieşti o biată bătrînică?

— Nu sînt neamţ. E adevărat că mi-am petrecut o parte din copilărie la Hamburg, dar sînt elveţian, iar acum locuiesc în America de Sud şi-s supus brazilian.

— Şi ce doreşti de la mine? Lucrurile care puteau atrage atenţia lumii asupra mea s-au petrecut cu multă vreme în urmă, frumuseţea care putea atrage atenţia bărbaţilor a dispărut şi ea cu multă vreme în urmă... Sînt doar o bătrînă care a descoperit cît de mult preţuieşte liniştea şi împăcarea... şi care îşi doreşte să fie ignorată, să nu-i fie tulburată liniştea găsită atît de greu.

— Nu-mi doresc decît să mă ascultaţi pînă la capăt... şi să completaţi golurile din deducţiile mele.

— Presupun că n-are rost să fug, pentru că o să mă regăseşti în alte împrejurări. Hai, spune ce ai de spus. O să te ascult, după cum mi-ai cerut. Iar dacă din viaţa mea, care a fost cunoscută, mult prea cunoscută lumii întregi, ţi-a rămas ceva necunoscut, o să-ţi spun, pentru că toţi cei pe care i-am iubit au murit de mult, mult timp, aşa că nu le mai pot face nici un rău... Şi sper că nici tu nu vei avea puterea să le tulburi liniştea...

— Bine, am oftat eu. O să încep prin a prezenta mai întîi faptele cunoscute de toată lumea, fără să le comentez în nici un

fel. După aceea, o să încerc să fac anumite corelații și o să vă rog să mă urmăriți cu atenție, ca să-mi spuneți dacă greșesc undeva. S-ar putea ca totul să fie doar o obsesie a mea, o obsesie provocată de o interpretare greșită a acestor fapte unanim recunoscute...

Am tăcut un timp, încercînd să-mi fac ordine în gînduri, încercînd să găsesc cea mai potrivită ordine de expunere a faptelor. Bătrîna mă privea cu o expresie ce oglindea o oarecare nerăbdare și un pic de spaimă – abia aștepta să audă ce aveam de spus și, în același timp, îi era teamă de ce-ar fi putut auzi.

Mi-am dres glasul și am început:

— În vara anului 1816, patru tineri s-au întîlnit în Elveția, pe malul lacului Geneva...

— Cinci, mă întrerupse domnișoara Clairmont. Cinci, nu patru. Am impresia, tinere, că nu m-ai pus la socoteală tocmai pe mine, care sînt cauza principală a tot ce s-a întîmplat.

— Dumneavoastră?

— Da. Căci eu am convins-o pe Mary să călătorească în Elveția.

— Bineînțeles! Da, dumneavoastră doreați să vă reîntîlniți cu Byron, așa că v-ați convins sora vitregă să părăsească Anglia, împreună cu iubitul ei. Da, cinci tineri s-au întîlnit în Elveția. S-au plimbat uneori cu barca pe lacul Geneva – nu prea des, pentru că vremea era mohorîtă –, apoi, într-o seară, patru dintre ei – adică Byron, Shelley, Mary Wollstonecraft Godwin (care avea să devină Shelley peste cîțiva ani) și John Polidori, medicul lui Byron – s-au întîlnit în vila închiriată de Byron. Dumneavoastră n-ați fost în seara aceea. Care-i motivul real?

— Sincer vorbind, nu-l cunosc. Byron mi-a spus că nu mai vrea să mă întîlnească decît în prezența surorii mele și a iubitului acesteia. Deci, în mod normal, ar fi trebuit să fiu și eu de față la discuția din seara aceea. George mi-a transmis că au ceva de discutat, iar prezența mea nu e de dorit. Am fost foarte jignită, dar, în același timp, eram și foarte curioasă, pentru că bănuiam că se va discuta despre sarcina mea – abia descoperisem că sînt gravidă, iar tatăl era Byron, nimeni nu contesta asta. De aceea am fost foarte supărată cînd am aflat ulterior că cei patru citiseră povești nemțești cu fantome și că-și propu-

seseră să scrie şi ei asemenea poveşti. Sau cel puţin aşa mi-a spus Mary. Iar Polidori mi-a confirmat ulterior spusele ei.

— Deci, din cîte ştiţi dumneavoastră, nu a existat un motiv anume ca să nu fiţi invitată, din moment ce sora dumneavoastră şi iubitul ei erau de faţă...

— Ce vrei să spui?

— Că la întîlnirea care a dus la apariţia romanului *Frankenstein* a lipsit cineva care, în mod normal, n-ar fi trebuit să lipsească.

— Aşa e. Lucrul ăsta are vreo importanţă?

— S-ar putea să aibă. Dar să continuăm. Cei patru îşi propun să scrie poveşti cu fantome, după cum a afirmat ulterior Mary Shelley, deşi nici unul dintre ei nu mai fusese atras de un asemenea gen. Mai mult, nici unul dintre ei n-a scris asemenea poveşti, în ciuda angajamentului luat.

— Aici te înşeli, mă întrerupse domnişoara Clairmont. Shelley a scris, peste cîţiva ani, cîteva poveşti cu fantome, care au fost incluse într-un jurnal al său, dacă nu mă înşel.

— Corect. E singurul care a pomenit de fantome şi în cele cîteva versuri pe care le-a scris, conform angajamentului luat în seara aceea.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Deocamdată nimic. Vreau doar să subliniez faptul că ştim că în seara aceea s-au citit poveşti cu fantome şi că s-a propus ca şi cei patru participanţi să scrie poveşti cu fantome, doar pentru că aşa spune sora dumneavoastră în introducerea romanului său. Nu avem o altă mărturie. Iar versurile lui Shelley, ca şi poveştile cu fantome din jurnalul acestuia, au fost publicate postum. Avem vreo garanţie că textele respective n-au fost introduse acolo de văduva poetului, pentru a-şi susţine afirmaţiile din prefaţa romanului *Frankenstein*?

— Bineînţeles că nu avem nici o garanţie, bineînţeles că e posibil să fie aşa. Mary a făcut diferite corecturi şi modificări în textele soţului ei. De exemplu, a modificat un poem în care Percy se referea la mine. Şi ce-i cu asta?

— Aveţi răbdare. Deocamdată prezint nişte fapte... iar apoi vom vedea ce înţeles pot să aibă acele fapte. Am vrut doar să vă arăt că, de fapt, nu ştim ce s-a discutat în vila Diodati, că

singura relatare a evenimentelor îi aparține surorii dumneavoastră, care ar fi putut să... aranjeze dovezile în sprjinul afirmațiilor sale.

— Da, sigur, s-ar putea să ai dreptate. E posibil ca Mary să fi mințit și să se fi străduit să creeze dovezi care să-i susțină minciuna. Dar de ce ar fi făcut așa ceva? Cu ce scop?

— Pentru a stabili pentru totdeauna o anumită versiune a adevărului, versiunea sa. În octombrie 1831, când a apărut prima ediție „populară", într-un singur volum, a cărții surorii dumneavoastră, aceasta a fost prevăzută cu o prefață „înfrumusețată", care oferea versiunea acceptată acum de toată lumea a genezei romanului. Numai că... în momentul acela nu mai exista nimeni care ar fi putut s-o contrazică. Mary Shelley era singura supraviețuitoare a celor patru care se întâlniseră în vila Diodati. După cum se știe, după cum prea bine știți, Polidori a murit în 1821, Shelley la mai puțin de un an după acesta, în 1822, iar Byron în 1824.

— Da... Toți trei au pierit tineri și în cel mai tragic mod. Polidori... despre Polidori se spune că s-a sinucis, deși verdictul a fost de moarte naturală... Percy a murit înecat, a fost surprins de o furtună pe mare, iar trupul i-a fost găsit după câteva zile, pe coasta de lîngă Viareggio. S-au spus multe despre moartea sa, care a părut suspectă, s-a sugerat chiar că ar fi fost ucis de serviciile secrete ale coroanei... Iar George a avut parte de un sfîrșit la fel de tragic în Grecia. Se implicase în lupta de eliberare a elenilor, care îl divinizau, se spunea chiar că intenționau să-l proclame rege al statului ce avea să apară în urma războiului de independență... Dar George s-a îmbolnăvit subit și a murit înainte de începerea luptelor, spre marea disperare a grecilor... Iar Mary a trăit pînă în 1851, după cum probabil că știi... Numai eu am supraviețuit, numai eu am apucat să îmbătrînesc, eu, cea mai neajutorată și mai puțin înzestrată dintre toți...

Bătrîna tăcu, cufundată în amintiri, și am avut impresia că am văzut o lacrimă apărîndu-i la colțul unui ochi. Am tăcut și eu, pregătindu-mi următoarea lovitură.

Tăcerea domni un timp în parc, doar din depărtare se auzea rumoarea surdă a orașului, zvon de rîsete și discuții, de cîntece

şi de zăngănit de trăsuri – sunete ale vieţii ce ne părea străină nouă şi conversaţiei noastre despre morţi şi despre alte vremuri.

În cele din urmă, am îndrăznit să redeschid discuţia.

— Toţi trei au murit tineri, aşa cum aţi spus. Dar există şi alte elemente comune ale acestor decese tragice.

Claire Clairmont păru că se trezeşte din visare şi se uită la mine cu o privire indiferentă. Nu-i trezisem încă interesul... sau atenţia ei era încă îndreptată spre trecutul care, probabil, îi era mai viu în minte decît prezentul insipid.

— Trupul lui Shelley a fost ars pe un rug improvizat pe plaja din Viareggio, am spus eu, cu glas inexpresiv. Edward Trelawny a extras inima trupului care ardea şi a înmînat-o lui Mary, care a păstrat-o toată viaţa – a fost găsită printre lucrurile ei, după moartea sa.

Bătrîna nu reacţionă în nici un fel. Ştiam că îl iubise pe Shelley, ştiam că între ei existase ceva – sau măcar aşa se zvonea...

— Probabil că trupul lui Shelley era într-o stare avansată de descompunere, am continuat eu, după ce stătuse trei zile în apa mării. Nu găsesc altă explicaţie pentru incinerare.

Nici de data asta n-am provocat vreo reacţie.

— După moartea lui Byron, trupul i-a fost îmbălsămat pentru a fi trimis în patrie. Dar grecii i-au păstrat inima – care a fost depusă într-o urnă, la Missalonghi...

Sperasem că de data asta voi atinge o coardă sensibilă – dar se părea că toate corzile sufletului ei fuseseră rupte cu multă vreme în urmă.

Nu ştiam ce să mai spun, aşa că am tăcut, ascultînd ciripitul nepăsător al păsărelelor.

— Inima lui Polidori n-a fost scoasă din trupul său, zise ea brusc, dovedindu-mi că, în ciuda aparenţelor, fusese atentă la tot ce-i spusesem, că înţelesese exact ce dorisem să-i transmit.

Am rînjit, în sinea mea. Era exact răspunsul pe care-l aşteptam, care-mi dovedea că nu eram nebun – sau nu în totalitate – din moment ce şi altcineva putea să ajungă la aceeaşi concluzie...

— Nu-s foarte convins. Ştim că trupul său prezenta semne evidente de otrăvire cu acid prusic – iar acest lucru impunea o autopsie. Judecătorul care a decis că a fost o moarte naturală a

fost silit să ordone autopsia, ca să înlăture orice suspiciune. Nu ştiu care-i adevărul, n-am reuşit să aflu toate detaliile cazului Polidori, dar există mari şanse ca inima să-i fi fost scoasă – măcar temporar – din trup.

— E posibil, spuse domnişoara Clairmont, dînd încet din cap. Da, e posibil...

Rămase tăcută un timp, apoi exclamă, oarecum surprinsă:

— Dacă în cazul lui Polidori ai găsit un răspuns suficient de convingător, sînt sigură – foarte sigură – că nu există nimic îndoielnic în cazul morţii lui Mary. Se poate spune că a murit destul de tînără – la doar cincizeci şi trei de ani, în comparaţie cu mine, care am trecut de şaptezeci de ani şi trăiesc încă – dar era bolnavă, a zăcut îndelung şi moartea a însemnat pentru ea o adevărată uşurare. N-a fost nimic ciudat, nimic neobişnuit, nimic interpretabil.

— Aveţi perfectă dreptate. Dacă nu ne întrebăm de ce a cerut familiei s-o înmormînteze în cimitirul parohiei St. Pancras Old Church.

— Tinere, nu eşti în toate minţile, îmi zise pe un ton dojenitor domnişoara Clairmont. E normal ca Mary să fi cerut să fie îngropată la St. Pancras, pentru că acolo se afla mormîntul părinţilor săi.

— Aceasta este justificarea, explicaţia valabilă pentru fiul şi nora sa – care, de altfel, nici măcar nu i-au respectat dorinţa şi au înmormîntat-o într-un cimitir din vecinătate, unde au construit un mausoleu pentru întreaga familie. Dar motivul adevărat pentru care cred că sora dumneavoastră a dorit să fie îngropată la St. Pancras este că acolo fusese înmormîntat şi Polidori...

Bătrîna mă privi printre ochii mijiţi:

— Nu pricep...

— Era convinsă că o să-şi găsească şi ea odihna acolo, din moment ce Polidori şi-o găsise...

Domnişoara Clairmont închise ochii pentru o clipă, păru a se cufunda într-un hău al gîndurilor, apoi, printr-o bătaie a genelor, ieşi din nou la suprafaţă şi-mi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai terminat cu prezentarea faptelor?

— Ar mai fi ceva...

— Ascult.

— Deşi doamna Shelley nu spune nicăieri în mod explicit că monstrul a fost creat din bucăţi de cadavre, totuşi doctorul Frankenstein povesteşte – în treacăt – că-şi aduna materia primă de prin săli de disecţie şi osuare... Deci creaţia doctorului Frankenstein este legată, într-un fel, de moarte. Pentru ca monstrul, creatura, să poată trăi, trebuie ca mai întîi să fi murit.

— În romanul lui Mary nu se spune un asemenea lucru!

— Sigur că nu se spune direct, dar rezultă din atitudinea personajelor, din amănuntele plasate ici, colo...

— Uite ce-i, tinere, am început să mă satur de insinuările dumitale fără acoperire!

— Mai aveţi un pic de răbdare. Să vă mai spun un singur lucru.

— Spune, oftă ea.

— Atît în *Vampirul* lui Polidori, cît şi în fragmentul de povestire rămas de la lordul Byron există cîte un fragment în care textul este aproape identic. Unul dintre personaje îl roagă pe celălalt să-i ascundă moartea, îl imploră să jure pe ce are mai scump că va face acest lucru. În cazul poveştii lui Polidori este clar despre ce-i vorba, nu ne rămîne decît să presupunem că şi povestea lui Byron este tot o poveste cu vampiri.

— Cred că ai terminat cu prezentarea faptelor şi o să treci la concluzii. Simt, deja, cum mă trec fiorii...

— De ce, stimată domnişoară?

— Pentru că anticipez care sînt concluziile acelea.

Bineînţeles că le anticipa. Întrebarea era dacă le anticipa pentru că prezentarea mea fusese convingătoare sau pentru că ştia lucruri pe care eu nu aveam de unde să le ştiu. Am decis să nu mă grăbesc şi să continui să-mi prezint argumentele.

N-am mai apucat, pentru că bătrîna domnişoară Clairmont se grăbi ea şi-mi spuse, batjocoritor:

— Ai descoperit că George era vampir şi că i-a transformat şi pe ceilalţi în vampiri!

— E posibil ca el şi Polidori să fi crezut ceva... de genul ăsta. E posibil ca arderea pe rug a cadavrului lui Shelley şi mutilările de după moarte ale trupurilor lui Polidori şi Byron

să fi avut ca motiv tot o credință asemănătoare. Dar nu cred că lordul Byron a fost vampir.

— Ai reușit să mă zăpăcești complet. A fost sau n-a fost?

Am oftat și am început să-mi prezint concluzia.

— Din motive pe care nu le cunosc, cei patru care s-au întrunit la vila Diodati au fost convinși că li s-a întîmplat ceva care i-a transformat în ființe blestemate. Au fost siguri că trebuie să ascundă acest lucru cît mai sînt în viață și au luat măsuri să fie ascuns și după moartea lor. Presupun că atunci, în vila Diodati, n-au citit povești cu fantome, nici nu și-au propus să scrie istorisiri de groază. Am impresia că nu știau prea bine ce li s-a întîmplat. Din motive necunoscute, au crezut că au suferit ceva... catastrofal, ceva legat de moarte și de învierea de după moarte. Lordul Byron aflase niște legende balcanice, despre vampiri, și le povestise, cîndva, și celorlalți. Ca atare, s-au temut cu toții că au pățit ceva asemănător cu transformarea în vampiri. Mai mult, cred că le-a fost frică să discute în mod deschis între ei. Totul a fost clădit pe suspiciuni neîntemeiate pe fapte concrete, pe fraze neterminate, pe autosugestii... Modul în care au reacționat la această autoamăgire reciprocă a fost corespunzător obsesiilor fiecăruia. Mary Shelley și Polidori – care sufereau, probabil, pentru că erau membrii inferiori ai grupului, cei fără talent literar recunoscut – și-au manifestat aceste obsesii în scris. Cei doi poeți – a căror glorie era oricum asigurată – și-au văzut de opera literară, dar viața lor personală a luat-o razna... Mai mult, fiecare a crezut altceva în legătură cu ceea ce au pățit, iar acest lucru a fost influențat de preocupările lor anterioare... întîmplării pe care nu o cunosc. Byron și Polidori fuseseră preocupați de vampiri, sora dumneavoastră de lucrările doctorului Erasmus Darwin, în legătură cu efectul electricității asupra cadavrelor. Iar Shelley...Nu mi-e clar ce-l obsedase pînă atunci... Reacția sa a fost alta decît a celorlalți...

— Viața noastră personală, a tuturor, nu numai a celor doi poeți, o luase razna cu mult înainte, domnule... Cum ai zis că te cheamă, tinere?

De data asta nu mai aveam nici un motiv să-mi ascund numele, așa că l-am rostit puternic și limpede:

— Wilhelm Frankenbach.

Domnişoara Clairmont mă privi atentă – ca şi cum atunci m-ar fi văzut cu adevărat – apoi pe figură îi apăru un zîmbet încîntat.

— Bătrînețea are un avantaj uluitor: îți aminteşti perfect lucruri petrecute cu zeci de ani în urmă. Cînd te-am văzut, am avut impresia că îți recunosc figura, dar ceva nu se potrivea, vîrsta nu era cea care ar fi trebuit să fie. Acum m-am lămurit! Nu eşti Siegfried, ci fratele lui! Tu eşti micul William, cum îți spunea Mary, traducîndu-ți numele în engleză! Iar fratelui tău îi zicea Victor, pentru că aceasta fusese traducerea cea mai apropiată de înțelesul numelui german... Apropo, ce mai face doctorul? Mai trăieşte? Pentru că avea cîțiva ani mai mult decît mine, era deja medic cu diplomă, pe vremea cînd eu eram doar o puştoaică îndrăgostită...

— Fratele meu a murit în anul 1816, la scurt timp după ce ați părăsit Cologny. A fost lovit de fulger, în timpul unei furtuni. Părinții mei au decedat şi ei, la cîteva luni după aceea... eu am fost luat de nişte rude din Hamburg, unde mi-am terminat studiile... apoi am tot călătorit prin lume...

Bătrîna mă privi din nou, nu cu compătimire, cum mă aşteptam – şi cum mă temeam – ci cu o înțelegere înțeleaptă.

— Bietul de tine... După ce i-ai pierdut pe cei dragi, după ce ai rătăcit prin lume, ai descoperit întîmplător un roman care te-a făcut să crezi că ți-ai pierdut fratele a doua oară... şi te-ai temut pentru sufletul lui. Am dreptate?

— Aveți perfectă dreptate. Îmi aminteam doar că fratele meu făcuse nişte experiențe legate de galvanism... iar tatăl meu rîdea de el că vrea să reînvie morții... apoi, peste ani, am citit cartea surorii dumneavoastră... şi m-am întrebat dacă nu cumva reuşise...

Am tăcut un timp, cufundat în amintiri, după care m-am scuturat de lanțurile aducerilor aminte şi am continuat, sec:

— Mi-a fost clar că Mary Shelley îl considera vinovat de ceva înfiorător. Ea era de partea creaturii, nu a creatorului. Se identifica în mod fățiş cu creatura. De ce? Care era vina fratelui meu, de-l ura atît de mult? Am încercat să aflu ce se întîmplase în realitate. Aş fi vrut să discut cu doamna Shelley... dar aceasta murise, muriseră toți cei care ar fi putut să-mi spună

adevărul. Dintre cei care fuseseră atunci în Cologny, doar dumneavoastră ați rămas în viață. Am vrut să vă caut, dar agentul meu n-a reușit să vă dea de urmă. Știa doar că ați plecat în Rusia... după un timp a aflat că erați în Germania... Iar între timp cercetasem tot ce se putea cerceta în legătură cu geneza romanului *Frankenstein* și cu cei ce fuseseră alături de autoare în acele momente. Și m-am temut de clipa în care am fi stat față în față și mi-ați fi răspuns la întrebări.

— Iar acum soarta face să ne întîlnim. Mi-ai explicat ce te frămîntă. Și m-am îngrozit. Există o logică impecabilă în tot ce mi-ai spus. Cred că premisele sînt false, cred că și concluziile sînt false... dar, în ciuda acestei credințe, demonstrația mi se pare de necombătut. Hai, pune-mi întrebarea care te frămîntă de atîta vreme. Să vedem dacă cunosc răspunsul.

— Opinia mea este că în Cologny s-a întîmplat ceva – poate un lucru mărunt – care a provocat o anumită înlănțuire de idei. Iar acel eveniment – repet, s-ar putea să fi fost ceva aparent lipsit de importanță –a avut loc în ziua întîlnirii de la vila Diodati. A precedat cu puțin timp acea întîlnire. Ce s-a întîmplat în ziua aceea? Ce a dezlănțuit totul?

Domnișoara Clairmont se gîndi îndelung. Se vedea pe figura sa că se străduia din greu să-și amintească. După un timp, clătină din cap și recunoscu:

— Nu-mi vine în minte nimic care ar putea să aibă vreo legătură cu ceea ce te preocupă.

— Nu vă amintiți nimic din ziua aceea?

— Cum să nu-mi amintesc? E ziua în care George mi-a declarat că nu vrea să mă mai întîlnească decît în prezența surorii mele vitrege și a iubitului acesteia. E o zi înfiorătoare, pe care n-am s-o uit niciodată. Iar seara s-au întrunit toți patru, fără să mă bage în seamă. Niciodată nu m-am simțit mai umilită.

Nu puteam spune că eram dezamăgit. Ceea ce simțeam era mai mult decît dezamăgire. Aveam impresia că-mi irosisem ani întregi din viață inutil, că nu voi scăpa niciodată de îndoielile care mă frămîntau de atîta vreme...

Tăceam amîndoi, tăcuseră și păsărelele din parc... parcă întreg universul tăcea, îngrijorat și îmbufnat.

În cele din urmă am zis – mai mult ca să dau dovadă de compasiune, decît dintr-un interes real:

— Ce s-a întîmplat? De ce v-a interzis să-l mai întîlniți?

A început să-mi povestească imediat, ca şi cum ar fi avut cuvintele pregătite, ca şi cum ar fi repetat în minte de nenumărate ori totul, încercînd să priceapă ceea ce era de neînțeles:

— Era o zi înnorată, cu izbucniri de furie ale vîntului, dar eu eram fericită şi mi se părea o zi minunată. George mă invitase să vin cu el la plimbare pe lac – dar pe mine nu mă încîntase niciodată vîslitul, aşa că l-am refuzat. Au plecat toți patru cu barca, iar eu am decis să mă duc să culeg flori de pe pajiştea dinspre deal... Cînd m-am hotărît să mă întorc în sat, m-am întîlnit cu Helena – fata de la han – care venea în fugă. De cum m-a văzut, a început să-mi facă semn, să mă grăbesc. Cînd am ajuns suficient de aproape, mi-a spus, gîfîind din cauza goanei:

— Domnişoară, domnişoară, mare nenorocire! S-a răsturnat barca! A prins-o o rafală de vînt şi s-a răsturnat...

N-am mai stat să ascult, am luat-o la fugă către malul lacului, dar Helena a strigat după mine:

— I-au dus la doctor!

Aşa că m-am îndreptat către locuința fratelui tău. Îl cunoşteam cu toții foarte bine, ne vizita destul de des, Mary îl simpatiza în mod deosebit – şi pe tine te îndrăgise, William. Cînd am ajuns la casa lui Victor, am văzut o mulțime de oameni strînşi în stradă, lîngă gard. Mi-am făcut loc printre ei şi am intrat în curte. Doctorul tocmai ieşea din casă. M-am repezit la el, plîngînd, urlînd – nici eu nu mai ştiu ce făceam. Am țipat, copleşită de durere, de spaimă...

— Au murit! Nu-i aşa că au murit?

— N-au murit, mi-a răspuns el, calm.

— Ba au murit! Au murit toți patru!

— Să nu mai spui asta! mi-a răspuns el, ridicînd glasul.

— Au murit! Au murit! continuam eu să mă jeluiesc.

Mi-a tras o palmă de mi-au țiuit urechile, apoi m-a privit în ochi şi mi-a zis:

— Să nu mai spui asta! Jură-mi că n-o să mai spui că au murit! Jură!

Am jurat, pentru că am avut impresia că se pregătea să-mi mai tragă o palmă. Şi m-am potolit suficient ca să-l întreb ce se întîmplase.

Barca se răsturnase, dar cei patru nu păţiseră nimic grav. Apa fusese rece, suferiseră un şoc, dar accidentul se petrecuse aproape de mal şi sătenii îi scoseseră imediat din apă şi-i aduseseră la doctor. Victor şi asistentul său, Heinrich, le scoseseră hainele ude, îi frecţionaseră, iar cei patru îşi reveniseră.

Am început să plîng – de uşurare, de bucurie, din cauza emoţiilor prin care trecusem – iar cînd m-am liniştit suficient, am văzut că George stătea în prag şi se uita la mine, furios. În spatele lui erau ceilalţi trei. Iar tu erai în curte, un băieţel blond, care mă privea cu ochi mari, plini de spaimă.

Am vrut să mă reped la Geoge, să-l îmbrăţişez, dar el m-a respins. Mi-a şuierat printre dinţi că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Dacă pînă atunci plînsesem de uşurare, de data asta am început să plîng de supărare, de frustrare – pentru că nu înţelegeam cu ce i-am greşit. Mary a început să-i spună ceva, Percy a intervenit şi el, apoi George a dat din mînă, a lehamite, şi a spus, cu tonul sugerînd că le face o mare favoare:

— Bine, o s-o întîlnesc, dar numai dacă veţi fi şi voi de faţă.

Apoi au plecat toţi patru, lăsîndu-mă plîngînd. Printre lacrimi, am remarcat că plecaseră fără să-i mulţumească doctorului Frankenbach, ocolindu-l ca pe un ciumat. Am remarcat că sora mea vitregă îl privise cu oroare...

Şi aşa s-a terminat scurta mea fericire... încheie povestea domnişoara Clairmont şi oftă.

Ultima piesă a puzzle-ului se potrivise perfect.

Prea perfect ca să fiu convins că nu fusese cioplită pe măsură.

Am spus, încercînd să par convins şi liniştit:

— Deci a fost vorba doar de o neînţelegere, de nişte vorbe aruncate întîmplător – care se nimeriseră să coincidă cu nişte obsesii de moment. O neînţelegere care v-a distrus fericirea, o neînţelegere care a distrus vieţile unor mari artişti, o neînţelegere care mi-a distrus mie viaţa. Poate şi altora.

— William, vrei să jur că aşa a fost?

— Nu vă e teamă că o să riscaţi damnarea veşnică?

— Dragul meu, bătrînețea m-a învățat ceva. Poate că de-aș fi știut lucrul ăsta în tinerețe, viața mea ar fi fost alta. Iată lecția plătită cu multă, multă suferință: dacă nu există Dumnezeu, atunci nu există nici vampiri, blesteme sau alte manifestări ale supranaturalului și nu trebuie să-ți distrugi viața ținînd seama de ele. Iar dacă există Dumnezeu, atunci acesta e mult mai înțelept decît cred oamenii și ne va judeca ținînd seama de alte legi decît cele pe care ni le imaginăm noi. Erai prea mic ca să-ți cunoști suficient de bine fratele, dar trebuie să știi că Victor a fost cu adevărat un om bun. Lasă-l să se odihnească în pace, William, lasă-i pe Mary, pe Polidori, pe Percy și pe George să se odihnească liniștiți, pentru că o să ne vină și nouă rîndul și o să ne dorim uitare și iertare...

Bătrîna se ridică, mă sărută pe obraz și plecă, fără să mai scoată vreun cuvînt.

Am rămas un timp, ascultînd ciripitul vesel al păsărilor fără grijă, simțind cum, treptat, mă părăsesc și pe mine grijile. Grijile cele vechi, pentru că trebuia să mă gîndesc la bunul mers al plantației, la semințe, la contracte pentru vînzarea mărfii... Alte griji, de alt fel, cărora simțeam că pot să le fac față, chiar dacă îmbătrînisem...

♦♦♦♦♦

Copyright © Liviu Radu, 2010

Liviu Radu s-a născut în 1948 în Bucureşti. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secţia calculatoare.

A debutat cu povestirea „Faţa reală a planetei Marte" în revista Quasar nr. 5/1992.

A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri.

A tradus peste 40 de cărţi. A obţinut numeroase premii, cel mai important dintre ele fiind cel al Convenţiei Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia).

A publicat romanele *Trip-Tic* (1999), *Opţiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Blocul cîş* (2008), *O dupăamiază cu bere şi zîne* (2009), volumele de proză scurtă *Spre Ierusalim* (2000), *Constanţa 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sînt reci, numerele-s calde* (2006), *Povestiri fantastice* (2008). Non-ficţiune: *Manipularea maselor: cazuri celebre din ultimul mileniu* (2005).

Sebastian A. Corn
VONU

Amir ieşi din terminalul Purani undeva la nord de Hale şi o luă agale pe trotuar, fluierînd un cîntecel vechi, învăţat *acasă*, la baza-mamă din Punjab. Habar n-avea despre ce era cîntecelul şi, de fapt, nici nu-i plăcea, dar monitorii îl puseseră să-l repete la nesfîrşit pentru că aşa îi creşteau şansele de a se pierde în mulţimea din jur. După o vreme, Amir se opri din fluierat. Ajunsese la intersecţia bulevardului Piemont cu strada Apusului. Puse mîinile în şolduri şi, zîmbind din colţul gurii, îl privi din spate pe doctorul Tudor Brumă.

— Ăsta e blestematul? întrebă Zunyat, grăbindu-se să-l prindă pe Amir din urmă.

— Ăsta e.

— Măi, să fie, da' nu credeam că arată aşa! Am auzit multe despre el, da' nu mi-l imaginam aşa.

— Nici eu, pufni Amir şi se întoarse, privind buimac de-a lungul bulevardului.

Doctorului Tudor Brumă nu-i păsa de discuţie. Sculptat în marmură roşie de Ruşchiţa şi cocoţat pe un piedestal tronconic, doctorului nu-i mai păsa de nimic de o bună bucată de vreme. În fond, îşi terminase treaba cu patru decenii în urmă şi singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să străjuiască intersecţia de la nord de Hale, iluminat de halogenul Turnurilor

Septentrion şi scăldat în lumina sclipitoare a birourilor de lux din OYO Nord.

— Nu dăm puţin din picioare? încercă Zunyat să se facă simpatic, dar Amir nu-i răspunse.

Se uită, în schimb, la ceas: era 18.00. Legătura lor nu apăruse încă, iar oamenii din echipă se răspîndiseră, stingheri parcă, prin furnicarul de la ieşirea din terminal, tropăind încoace şi încolo pe sub cornişele scînteietoare din duraluminiu ale Turnurilor Septentrion.

Cu totul, erau douăzeci şi cinci de copţi strămutaţi în Punjab în urmă cu vreo treizeci de ani, după ce trupele Islamului Sufsunni cuceriseră Egiptul – slăvit fie numele lui Allah, al Profetului şi al Oraşului-Imperiu Punjab! Cei douăzeci şi cinci se aflau în OYO tocmai din cauza insului sculptat de pe piedestal, decedat în urmă cu patru decenii şi înmormîntat într-o criptă de andezit la cimitirul Bellu din Central...

Tudor Brumă, doctor în genetică şi scanning genealogic, laureat al Premiului Nobel pentru contribuţii aduse sociologiei structurale, murise după ce transformase o ţară cu teritoriu stabil şi populaţie relativ omogenă într-o corporaţie pe care o numise, nimeni nu ştia de ce, OYO. Activitatea lui furibundă, care pendula între laboratoare, saloane de recepţie, coloane de demonstranţi, confruntări de stradă şi tribune electorale, îi adusese peste Atlantic porecla *Broom A* – Mătura Dintîi – pentru că pusese pe făraş, după cum singur spunea, „un stat lipsit de trecut, ceea ce îl făcea susceptibil de a avea viitor, chiar dacă acest viitor se clădea pe renunţarea la caracteristicile unui stat..."

Prin urmare, deîndată ce Tudor Brumă pusese mîna pe putere, cuvîntul Corporaţie începuse să fie scris cu majusculă în actele ce făceau referire la o Românie devenită, pur şi simplu, Corporaţia OYO – o structură lipsită de ipocrizia administrativ-birocratică specifică guvernărilor.

Primul produs de export al Corporaţiei: clonele Brumă, *atent* selecţionate prin scanning genealogic, fireşte, pentru că nu merita să editezi decît indivizi valoroşi d.p.d.v. caracterial sau al performanţelor mentale... Al doilea produs de export: echipe de geneticieni şi psihanalişti capabili să editeze clone la

comandă: clone cu caracteristici subtile, elegante şi, mai ales, cu un comportament controlabil. Se revărsaseră peste tot în lume, răspîndind moda hainelor de hîrtie de unică folosinţă, scotocind prin laboratoare, biblioteci şi oficii de stare civilă după descendenţii unor nume ilustre, gata să le achiziţioneze copyright-ul genetic pentru OYO şi să le editeze pentru oricine avea suficient de mulţi bani...

Toate astea se petrecuseră într-o vreme în care cei douăzeci şi cinci de copţi erau încă în faşă, fără să aibă habar de Corporaţie sau de clone şi fără să ştie că odată şi odată vor ajunge să se învîrtă prin faţa Turnurilor Septentrion, îngrijoraţi, întrebîndu-se dacă nu săreau cumva în ochii trecătorilor.

— Şi dacă n-am nimerit unde trebuia? Dacă locul de întîlnire nu e aici? dădu glas Zunyat temerilor tuturor.

Amir dori să-l repeadă, dar un grup de călători dădu buzna afară din terminal, repezindu-se pe trotuarele iluminate portocaliu. Bine antrenaţi, copţii se amestecară cu trecătorii, prefăcîndu-se grăbiţi să ajungă la nişte ţinte inexistente. Un elicopter vui pe deasupra bulevardului, iluminînd faţadele clădirilor de parcă ar fi scotocit după niscaiva practicanţi clandestini de bouldering. Un şofer îşi ambala maşina fără sens. O femeie între două vîrste se repezi să traverseze, stîrnind un cor de claxoane.

Pe Mohamed cel ascuns în gesturi! Copţii plecaseră din Punjab în grabă şi erau complet dezorientaţi de viermuiala din OYO Nord! În plus, un copt n-o să se asemene niciodată cu ceea ce cîndva, demult, purtase numele de român. Un copt este mai osos, mai brunet şi se mişcă mult mai agale, cu răbdarea celui care se pregăteşte să traverseze o mare de nisip, în timp ce localnicii din OYO erau relativ albi, cam pufoşi şi evident agitaţi – of, misiunea asta blestemată, pregătită în pripă, risca să-i azvîrle, înainte de toate, în mîinile poliţiilor locale private, mai ales dacă legătura lor avea să mai întîrzie...

Deodată, un Daxos opri la doi paşi de unul dintre agenţii lui Amir, iar şoferul se tot uita, întrebător, la individul înalt, măsliniu, cu tipologie uscătivă, de deşert. Agentul privi încurcat la Amir, cerşind o sugestie.

— Pe barba Profetului, e un taxi! înțelese Zunyat.

— Cum naiba a făcut ăsta de-a oprit un taxi? scrîşni Amir, furios.

Asta era, fir-ar să fie: tîmpitul ăla de agent făcuse cine ştie ce gest necontrolat şi ajunsese să oprească un taxi! Of, Mohamed, lucrurile nu merg bine deloc, chiar dacă ne veghezi de peste tot, ascuns pînă şi în nasturii hainei mele, îşi spuse Amir. Dar, ce vrei... O misiune pusă la punct de pe-o zi pe alta n-avea cum să-i înveţe subtilităţi de genul: cum să faci ca să *nu* opreşti taxiurile de care *nu* ai nevoie în OYO?

Amir nu avu de ales şi, oftînd, folosi vocea *internă* pentru a-şi scoate subordonatul din încurcătură. Aminoacizii sintetizaţi în urmă cu atîta amar de ani de doctorul de pe soclu intrară în ebuliţie, revărsînd spusele lui Amir în cortexul agentului său:

Dacă tot ai oprit taxiul, acum urcă-te în el.

Agentul se zgîlţîi tot, ca parcurs de curent electric. Lobul Brumă fusese, şi el, un bun de export. Dar OYO nu făcuse contract – că doar nu erau idioţi – decît pentru produsele slab performante.

Unde să-i spun că merg? emise agentul spre Amir. *Şi în ce limbă să-i vorbesc?*

Vorbeşte în idiom Mas-Sonic Youth! Spune-i că mergi la Sinaia. Ne aştepţi acolo, imbecilule.

— Ce nebunie! exclamă Amir în viu grai, apoi înghiţi în sec. Dacă ne interceptează şoferul...

— O secundă, îl întrerupse Zunyat şi emise un mesaj în lungimea de undă selecţionată la plecarea din Punjab; după cîteva clipe zîmbi. E-n regulă. Şoferul de taxi nu prinde frecvenţa noastră. De altfel, monitorii m-au asigurat că frecvenţa pe care ne-au programat-o...

— Oh, mai lasă-mă cu asigurările monitorilor!

Agentul se apropiase de taxi. Şoferul deschise portiera, iar din automobil se revărsă o arie interpretată de Pavarotti, dată la maximum, auzită de Amir atît direct, în lobul Brumă, cît şi pe căile naturale, auditive, defazată cu cîteva fracţiuni de secundă. Să fi fost o înregistrare originală sau era doar producţia vreuneia dintre multiplele clone Pavarotti care se învîrteau în OYO în căutare de lucru?

— Necredincioşi blestemaţi..., zise Amir, scuipînd într-o parte, în timp ce taxiul dispărea deja pe bulevardul Piemont, printre Turnurile din traverse cromate.

Of, prin ce *casbah* nenorocită trebuie să umblu întru slava Ta, Mohamed! – îşi spuse Amir, urmărind taxiul cu privirea. *Inch'Allah* ... Chiar că era un oraş de rahat. Undeva la capătul bulevardului se înălţau, abrupt, Carpaţii Meridionali, iar la poalele acestora se zăreau ultimele clădiri din OYO Nord, ridicate fără nici o noimă printre pîlcurile de brazi şi păşuni, doar din dorinţa nesăbuită de a înălţa bare nichelate, uriaşe ecrane cu plasmă, turnuri de aluminiu şi portaluri din lemn sintetic peste pămînturile curate lăsate de bunul Allah...

Creştini blestemaţi! – îşi mai zise Amir şi îşi afişă în lobul Brumă harta cu care fusese încărcat la plecarea în misiune: bulevardul Piemont se oprea la numai doi kilometri de Posada, şerpuind în paralel cu versanturile abrupte, împădurite. De la Posada începeau serpentinele ce conduceau dincolo de Carpaţi, spre Platforma Studiourilor Transilvania. Pe acolo, prin laboratoarele acelor Studiouri satanice, fuseseră educaţi inşi precum clonele cretine ale lui Pavarotti, de pildă... Eretici spurcaţi de Issa Christ! se înfurie Amir. Nici măcar chipuri cioplite în lemn n-aveaţi voie să plămădiţi, posedaţilor, iar voi editaţi, creşteţi şi lansaţi pe pieţele controlate de Corporaţie inşi în carne şi oase, inşi care vorbesc fără cusur, de nu mai ştii cine ce e, de habar nu mai ai care se trage din os şi sînge de muiere şi care se scoboară direct din eprubetele voastre scîrbavnice...

Of, cum de i-ai lăsat să se scalde în asemenea păcat, Allah?

Şi cum de ne-ai lăsat pe noi să punem botul la găselniţa lor diavolească?

„Mai bine şi-ar trage-o în fund!" încercă Zunyat să facă un banc, semn că trăsese cu urechea la gîndurile lui Amir.

— Dacă deşteptul ăla din taxi se orientează – spuse Amir, ignorîndu-l – o să ajungă la Sinaia înaintea noastră.

— Banerjee e bine pregătit, zise Zunyat, după care continuă, emiţînd prin lobul Brumă: *Toţi sîntem bine pregătiţi.*

— Sîntem, recunoscu Amir din colţul gurii. Dar e prima oară cînd punem piciorul în OYO.

Zunyat zîmbi într-un fel cam prea cleios şi-i dădu înainte, în frecvenţa mentală: *Ţi-e frică? Dacă ţi-e frică, de ce-ai acceptat misiunea?*

„Ca să nu te avanseze înaintea mea, jigodie", gîndi Amir, excluzînd lobul Brumă din toată ciorba. N-avea chef de ceartă cu scîrba de Zunyat. Aşa că nu spuse decît:

— De ce nu-ţi economiseşti neurotransmiţătorii, Zunyat? Ce-o să te faci cînd o să începem treaba? O să-ţi sfîrîie creierii pe uscat.

Zunyat strîmbă din nas şi privi în sus. Cîteva elicoptere huruitoare se năpusteau printre Turnurile Septentrion, coborînd dinspre muntele îndepărtat, către OYO Central. Era treaba lui dacă avea să-şi consume depozitele sinaptice din lobul Brumă. Era treaba lui, nu a *domnişoarei* de Amir!

Agenţii se împrăştiară iarăşi, doar-doar aveau să scape de privirile călătorilor grăbiţi care ieşeau din terminal. Mda... Agenţii nu semănau deloc, dar *absolut* deloc, cu localnicii! Se repeziseră cu capul înainte în misiune, asta făcuseră... Ce-i drept, şi timpul fusese împotriva lor. Trebuia să dibuiască pe nevăzute, aproape, drumul spre Sinaia, să ajungă la Palatul Peleş şi să bubuie Consistoriul reunit de urgenţă într-una dintre săli. În lipsă de altceva, Amir mai trecu o dată în revistă secţiunile 2D ale oraşului şi jpegurile aeriene cu care îl încărcaseră la plecare... Mda... Dacă ar fi avut cum să intre pe culoarul sudic al Peleşului şi dacă...

— Cum dracu' de reuşesc ăştia din OYO să acţioneze la unison cînd nici măcar guvern nu au? întrebă Zunyat deodată.

— Au un Consistoriu, nu? replică Amir, privind pieziş la Zunyat. Nu trebuie să aruncăm noi în aer Consistoriul ăsta?

Continuă să scotocească printre punctele de reper topografic stocate în lobul importat din OYO, care lob uite că era utilizat acum întru spulberarea aceluiaşi OYO. Amir efectuă un baleiaj mental al bulevardului Piemont pînă ce neurotransmiţătorii i se recalibrară şi capul începu să-i zvîcnească. Transfocă imaginea înregistrată în cortex, suprapunînd cotele marcate în lobul Brumă peste imaginile reale proiectate pe retină.

— Turnul ăla înalt, de colo, e al firmei *Genar*, nu-i aşa? îl întrebă pe Zunyat.

Zunyat se holbă spre panoul albăstrui din vîrful Turnului şi începu să mişte mărunt din buze.

— Acolo scrie *Liga Start*, zise el după o vreme. *Liga Start*, nu *Genar*!

Amir se sprijini de postamentul de pe care doctorul Brumă se prefăcea că priveşte spre munte.

— Ascultă, Zunyat! Ai idee ce s-a mai petrecut la Bursa OYO de cînd am părăsit Punjabul?

Zunyat nu răspunse. De fapt, părea că nici nu mai respiră, de parcă fusese prins cu mîţa în sac. Eh, ce să faci, Zunyat o să rămînă *mereu* doar un militar imbecil... În OYO, companiile îşi trăgeau una alteia covorul de sub picioare fără multă vorbă. Asta era legea Corporaţiei: învingătorul lua tot şi încă ceva pe deasupra, pentru că idiotul ăla de doctor lăsase în urma lui un război civil care nu se terminase nici pînă astăzi. Cu toate astea, nenorociţii de rezidenţi din OYO se pricepeau să se reunească într-un Consistoriu ori de cîte ori Punjabul se pregătea să atace Statele Unite, sau cînd Statele Unite se considerau în stare de război cu Punjabul – căci cine mai pierdea timpul cu declaraţii de război? Pur şi simplu se trezeau cu toţii în stare de beligeranţă, ca şi cum brusc i-ar fi apucat tusea din cauză că schimbaseră ţigările...

Aşadar, OYO reunise un Consistoriu ca să discute problema conflictului apropiat, iar responsabilii birourilor de politică globală din Punjab ştiau foarte bine că patronilor din OYO le era o teamă de moarte de ecologiştii zbanghii care cîntau prin parcuri, care vopseau pereţii şi care făceau *free running* printre Turnurile din Central doar ca să scrie cu spray luminiscent peste tuburile promoţionale de neon. Ultimul graffito (era de-a dreptul uriaş!) înscris pe Turnul Delta Galitto friza absurdul: CONSISTORIUL PUNE POPORU' SĂ INTERPRETEZE STRAUSS' GREATEST HITS – dar acest grafitto nu era decît dovada ghinionului nemaipomenit al Cancelariei din Punjab, obligată să suporte faptul că Mas-Sonic Youth (ecologişti amestecaţi cu loje decăzute) primeau stipendii grase numai de

la Casa Albă, în loc să se îmbulzească la dinarii scrişi cu fonturi verzui în nenumăratele web-banks din Afghanistan.

Cu alte cuvinte, grafitto-ul nu era decît dovada faptului că USA şi OYO se pregăteau să-şi declare pace şi prietenie eternă tocmai acum, cînd Islamul Unic era gata să pună piciorul în Europa prin braţul înarmat al Punjabului şi prin cablurile de fibră optică ce vandalizau site-urile scrise cu caractere latine. Eh... Politicienii care manipulau Unified Silly Angels, cîini venetici ca întotdeauna, doreau să promită patronilor din OYO că nu aveau să mai verse găleţi de bani pentru finanţarea pletoşilor din Mas-Sonic Youth. În schimb, OYO trebuia să nu intervină în conflictul dintre Washington şi flamura verde a Islamului victorios, slăvit şi difuz fii Tu, preaputernice Allah!

Dar, ce să faci? De la o vreme încoace, creştinii se cam ajutau între ei, ceea ce era o mare porcărie pentru Punjab. Prin urmare, cei douăzeci şi cinci de copţi prăpădiţi erau nevoiţi acum să facă pe dracu'n patru şi să se strecoare printre poliţiile private ale Corporaţiei ca să împiedice firmele întrunite în Consistoriu să le spună mult aşteptatul DA emisarilor de la Washington.

— Nu mi-ai răspuns, Zunyat! reluă Amir după o vreme. Ştii ce s-a mai petrecut la Bursa OYO?

— Doar nu vrei să zici că firma *Genar* a căzut... N-au trecut decît două zile de la instructaj!

Zunyat scrută lobul Brumă după fişierele stocate la plecarea de acasă.

— Uite! Punctul de reper *Genar* e la doi paşi de statuia lui Brumă, numai că pare să se afle undeva mai la vest faţă de noi... Cred că, de fapt, am greşit locul de întîlnire... *Genar* nu putea să cadă atît de repede...

— *Daxos* a făcut praf şi pulbere concernul auto *Topos* din OYO Central în numai 18 ore! Ce naiba, Zunyat... La voi, la Şcoala de Ofiţeri din Lucknow, nu studiaţi istorie contemporană?

Zunyat îşi aprinse o ţigară şi-l privi pe Amir drept în ochi. După cîteva clipe, buzele subţiri i se alungiră într-o jumătate de surîs:

— Cum să nu facem istorie contemporană? Studiem trei semestre de istorie a Oraşului-Imperiu Punjab, ceea ce-mi e mai mult decît suficient dacă am de judecat serios... În rest, îmi ajunge ce-mi spun superiorii, iar ei mi-au spus că USA e în stare să-şi atragă simpatia Corporaţiei în războiul care se pregăteşte. OYO n-are nevoie ca banii de la Washington să mai intre în buzunarele celor de la Mas-Sonic Youth. Pe de altă parte, Washingtonul are nevoie de sprijinul companiilor reunite în Consistoriu. Prin urmare, dacă USA retrage stipendiile oferite pletoşilor din Mas-Sonic Youth, OYO o să ajute Washingtonul împotriva noastră. Nu-i nevoie să citeşti prea mult ca să te prinzi de asta. E suficient un monitor-documentarist, care te învaţă rudimentele în doi timpi şi trei mişcări. Şcoala noastră de monitori – i se lărgi lui Zunyat zîmbetul –, e tot ce are Islamul mai bun. Ai uitat asta, Amir?

— Niciodată nu uit nimic, Zunyat! îi surîse Amir.

„N-ar strica să-l termin pe Zunyat în cursul misiunii", gîndi Amir. „E ambiţios, iar administraţia din Punjab e într-o permanentă idilă cu tipii ambiţioşi. Trebuie să rezolv neapărat chestia asta, trebuie s-o rezolv cu orice preţ..."

Tot gîndindu-se, Amir se convinse că era *obligat* să-l facă pachet pe distinsul Zunyat. Zunyat făcea prea mult curent cînd deschidea gura şi, pe de altă parte, Amir doar îşi *amintea* de unii colegi de-ai săi plecaţi în misiune cu Zunyat – nenorocitul îi trimisese pe mulţi dintre ei în beciurile amantei sale, administraţia din Punjab.

— Poate că lucrurile stau după cum te-a învăţat monitorul tău documentarist, Zunyat. Însă mie, unuia, nu-mi e clar decît că trebuie să iau legătura cu un vonu pierdut în oraş, ca să ne conducă la Sinaia. Şi vreau să-ţi mai spun că am ajuns la locul de întîlnire, Zunyat, la jumătatea distanţei dintre fostul Turn *Genar* şi statuia lui Brumă. E clar, Zunyat?

— Uite-l pe Hendrix! îi întrerupse unul dintre agenţi.

Zunyat îşi suflă nasul într-o parte, *românește*, împroşcînd caldarîmul cu mucozităţi, că aşa îl învăţaseră monitorii la baza-mamă. Între timp, plutonul se strînsese pe nesimţite în jurul lui Amir, profitînd de aglomeraţie: un grup Mas-Sonic Youth mărşăluia spre nord printre vitrinele scînteietoare ale

bulevardului Piemont. OYO e blestemat, OYO e gălăgios şi agresiv, îi prelucraseră monitorii la plecarea din Punjab, şi uite că aşa era. Pînă şi strada era agresivă în OYO...

— Hendrix... E doar o clonă, se strîmbă Zunyat, după care continuă în frecvenţă mentală: *Hendrix e non-Coran! De unde ai auzit tu de el?* îl întrebă pe agentul care îi remarcase apariţia.

Agentul nu-l băgă în seamă însă. Se holba la Hendrix. Cu chitara de gît, lansînd peste carosabil un solo distorsionat, Hendrix o luase de-a curmezişul bulevardului, ţinînd o mînă în sus, după cum făcea totdeauna cînd intra într-un pizzicatto. Automobilele claxonau strident, vîjîind pe lîngă el, cîţiva şoferi scoseseră capul pe fereastră şi înjurau, însă Jimi traversa preocupat de riff-ul lui, aclamat de pletoşii din Mas-Sonic Youth care viermuiau pe trotuare. Deodată, de undeva se ridică un ropot de aplauze, iar agentul copt se holbă spre uşile unui local care se dădură în lături. Un alt solo de chitară se revărsă peste mulţime, făcînd să vibreze ferestrele Turnurilor Septentrion.

— Cine *dracu'* cîntă acolo? Uite-l pe Hendrix că vine încoa', da' ăla care cîntă în local e tot el! întinse agentul degetul spre vitrinele ce străluceau peste bulevard.

— E o clonă, idiotule, nu pricepi? *Altă* clonă! Îţi vine să crezi că toţi nenorociţii de-aici sînt clone?! scrîşni Zunyat.

— Nu-l mai bruftului! se băgă Amir, zîmbind din colţul gurii. Poate că agentul ăsta nu ştie cum merg lucrurile în OYO! Poate că a studiat la Şcoala de Ofiţeri din Lucknow şi-i e suficient să cunoască doar istoria Punjabului!

— Coranul, miji Zunyat ochii, Coranul e unul singur, ţi-o reamintesc! De unde să ştie un simplu agent cine e Hendrix?

— Da' tu de unde ştii?

Jimi Hendrix se apropiase de piedestalul statuii lui Tudor Brumă. Deodată, băgă mîna în buzunar, scoase o ţigară pe jumătate scuturată şi-i făcu semn lui Zunyat:

— Ai un foc, frăţioare?

Zunyat se strîmbă, scîrbit, dar se scotoci prin hainele înflorate. Purta o cămaşă singaporeză impecabilă, din cele pe care Mas-Sonic Youth le spălau în prostie: n-aveau de gînd să dea chix precum predecesorii lor de acum mai bine de un

secol, ăia care umblau nespălaţi şi luau droguri minore, permiţîndu-le barosanilor din establishment să-i încarce cu nota de plată pentru SIDA, boli venerice şi consumul extins de heroină.

Zunyat găsi bricheta – o superbă piesă de alabastru, *handmade* în Darla, Afghanistan – şi aprinse ţigara lui Hendrix.

— Iarbă? îl întrebă, făcînd cu ochiul.

— Ce iarbă, frăţioare? Crezi că n-am creier? pufni Hendrix, după care schimbă vorba, făcînd semn spre grupul Mas-Sonic Youth. După ţoale, văd că sînteţi de-ai noştri... Nu vreţi să tragem o tură împreună?

Dinspre Hale se auziră sirenele unui convoi de pompieri – după cîteva clipe, piedestalul de pe care Brumă se prefăcea că priveşte Bucegii începu să reflecte girofarurile ultramarine.

— Sînt Jimi *Conscious* Hendrix, frăţioare! Ce kilu' meu nu-mi răspunzi? îl sfredeli el cu privirea pe Zunyat.

— Jimi... *Conscious*?! se holbă Zunyat.

— Vrea să spună că e clonă *trezită*, se amuză Amir, dar probabil că nici despre asta nu te-au învăţat la Lucknow. Clona *trezită* acţionează de capul ei.

— În ce mă priveşte, îşi rostogoli Hendrix ochii, *trezit* înseamnă că mi-e silă de tîmpenia din jur. Mi-e silă că pînă şi nonconformismul meu reproduce nonconformismul ediţiei princeps a lui Jimi... Sînt teribil de *conscious*, fir-ar să fie..., încheie el, după care glasul îi răsună direct în circumvoluţiunile auditive ale lobului Brumă, cel cu care fuseseră echipaţi copţii:

N-aveţi nevoie de un vonu? Nu vă interesează un vonu? – vibră vocea răguşită a lui Jimi, lunecînd zgrunţuros de-a lungul frecvenţelor secrete. *Sînt un vonu...*

Amir îl privi lung pe Hendrix.

Un tip din Yokohama mi-a dat acest număr de contact, emise Amir într-o frecvenţă aleatorie.

Hendrix nu schiţă nici un gest. Era calat pe lungimea de undă atribuită misiunii lor. Amir zîmbi, în sfîrşit, şi, revenind pe frecvenţa stabilită la plecare, emise numărul de contact.

— Insul ăla, frate... Ăla cu numărul de contact.... Îl cheamă Christian Goldberg..., zise Hendrix, rar, privind la Amir dintr-o parte.

În acelaşi timp însă lobul sintetic al coptului se umplea de ecourile altui nume emis de vonu: *Lorente de No, Lorente de No, Lorente de No....*

Era parola de întîlnire.

— Exact! se bucură Amir. Christian Goldberg îl cheamă... De regulă, nu prea lucrăm noi, musulmanii, cu Goldbergi, dar acum avem o treabă mai specială!

— Eh, se strîmbă Jimi. Treaba e într-atît de specială încît pînă şi un Goldberg vă e bun, nu-i aşa? îl privi el pe Zunyat dintr-o parte.

— Ascultă, omule! Să nu crezi că dacă eşti persoana de contact..., începu Zunyat, dar Amir îl strînse de cot.

— Linişteşte-te, Zunyat! Scrie şi în Coran că cea mai de preţ virtute a cămilei e răbdarea...

— Motiv pentru care cămila traversează şi cel mai fierbinte deşert! încheie Jimi în locul lui. Goldberg face parte şi el dintre popoarele Cărţii, le reaminti el. În plus, e băiat deştept. OYO i-a dat drept de rezidenţă, ba chiar i-a oferit şi un vot greu în Consistoriu, dar cu toate astea, Christian doar aşteaptă acum şi se ţine departe de Consistoriu. Christian Goldberg e echipat, dacă mi-e permis, cu foarte multă răbdare.

Jimi răsuflă, obosit parcă, după care continuă direct în unde:

Christian aşteaptă să-şi vadă prietenii din Punjab cum aruncă Peleşul în aer. Afacerea i se pare corectă, pentru că regulile din OYO spun că ai voie să te pretezi la orice ca să pui mîna pe o nişă economică super.

— Ţară de degeneraţi! pufni Zunyat.

Hendrix izbucni în rîs şi suflă fumul spre Amir.

— Fratele tău a mîncat prea mult orez, sau ce? De ce judecă atît de constipat?

— Fratele meu a făcut şcoli înalte.

Ascultă! – se repezi Zunyat să formuleze în frecvenţa lobului Brumă, dar Hendrix îl întrerupse, vorbind cu glas tare:

— Eu sînt acel vonu de care v-a zis Goldberg, iar şefii voştri v-au trimis la mine pentru că ştiu toate drumurile şi scurtăturile care străbat teritoriul controlat de Corporaţie. De unii singuri n-aţi fi în stare să ajungeţi nici măcar pînă la Posada fără să vă agaţe poliţiile private!

Hendrix se răsuci spre Zunyat şi-i zîmbi mieros:

— Sînt doar clona unui necredincios, ofiţerule, dar m-am născut aici, în OYO! Ai mare nevoie de mine, Zunyat, aşa că ciocu' mic şi să nu te pună Shaitan al tău să-mi ieşi din cuvînt!

• • •

Christian Goldberg dădu luneta deoparte şi aşteptă pînă ce unul dintre bodyguarzi aduse o pernă de pluş pe care aşeză, hieratic parcă, luneta aurie. Apoi trase draperia. Încă îl mai auzea pe Hendrix vorbind, la două sute de metri mai jos.

Dar vorbele lui Jimi *Conscious* nu-l mai interesau. Goldberg ieşi din apartament, luă liftul şi urcă pe terasa Turnului Septentrion III – ajuns acolo, se duse la una dintre mesele la care se juca *Nemesis*.

— Prietenii noştri din Punjab s-au ţinut de cuvînt, domnule de No. Sînt jos, în stradă.

Lorente de No era îmbrăcat în costum de hîrtie verzuie şi purta ochelari negri. Lăsă cărţile din mînă şi privi către nord. Munţii întunecoşi abia se desluşeau îndărătul dîrelor de lumină ce se încrucişau printre Turnuri. Undeva în stînga, pe bulevardul ce şerpuia printre dealuri îndreptîndu-se spre Tîrgovişte, nişte inşi în ţoale roşii înlocuiau firma ASTRA cu OYOCARB.

— Mas-Sonic Youth? se miră de No. Lansează un grafitto nou, sau ce naiba fac?

Goldberg clătină din cap. OYOCARB abia ce apăruse pe piaţă dar, în numai patru luni, pusese pe butuci o companie puternică de talia ASTREI. Lorente de No se încruntă, scotocind printre aminoacizii săi cerebrali dispuşi în pachete ordonate de date, stratificate cronologic în profunzimea circumvoluţiunilor umede. Păreau albume de artă, frumos stivuite în rafturi viscerale, cu coperte şi pagini transparente, în care literele şi imaginile se întrepătrundeau glacial. Găsi ce căuta,

iar lobul Brumă îi rulă informațiile de-a lungul axonilor fibrozați de bătrînețe, făcîndu-l pe Lorente să schițeze, într-un tîrziu, un zîmbet obosit.

— Oh, uitasem că la mijloc e mîna lui Moroiu... Parcă Moroiu îl cheamă pe patronul de la OYOCARB!

Christian încuviință din cap. Lorente continuă:

— Știai că pînă și Medici, executivul de la conglomeratul Nova Toscana, ține cont de predicțiile valutare ale lui Moroiu?

Christian Goldberg se încruntă:

— Ei, pe dracu'..., simulă el uimirea.

Lorente de No nu era ușor de fraierit însă. Oftă preocupat, după care întrebă:

— Ce zici? O fi frig la Sinaia?

Christian Goldberg ridică din umeri. El, unul, nu era friguros. Și chiar dacă ar fi fost, afacerile îi impuneau să fie de față la amorsarea crahului bursier. Fără Consistoriu, OYO avea să intre în derivă timp de două-trei zile, mai mult decît suficient pentru ca brokerii lui Lorente și ai lui Christian să speculeze și să ocupe nișele financiare scăpate de sub control. Corporația, ca și clonele, de altfel, nu erau naționale și i-ar fi primit pe amîndoi la sînul ei cel mai înalt, ca să zicem așa, la sînul ei magnific, siliconat din plin cu unități de cont.

Iar ei, drept mulțumire, ar fi strîns legăturile cu Oraşul-Imperiu Punjab, slăvit fie Iahve cu care, odată și odată, aveau să-și negocieze iertarea păcatelor...

• • •

— Sînt vonu. Un vonu se confundă cu orașul. De ce naiba credeți că am renunțat să mai cînt? Pînă și Allah cel strict permite muzica, pentru că sunetele ei, știți bine, nu denumesc, numai că eu m-am plictisit... Pe bune... Deloc nu mai doresc să ies în evidență, fraților. M-ar plăcea să mă dizolv în oraș și, cu ajutorul unora ca voi, chiar am s-o fac.

Ajunseseră în stația de autocar de la periferia Halelor, iar Hendrix se opri.

Zunyat strîmbă din nas. Lobul Brumă îi scria în cortex că, la cîteva sute de metri în spatele lor, Goldberg oprise motorul Daxosului, urmărindu-i cu atenție din spatele parbrizului

fumuriu. Un porc, Goldberg ăsta. La fel ca Jimi, de altfel. *Conscious* Hendrix ăsta îi plimbase prin spelunci, cazinouri şi hoteluri, arătîndu-le toată fauna de afacerişti de la NY, Londra, Cairo şi HK veniţi în OYO de cîteva zile încoace. Pretindeau – cum altfel? – că doreau să-şi petreacă sărbătorile de iarnă pe Valea Prahovei deşi, cu adevărat, aveau un singur scop serios: să convingă firmele reunite în Consistoriu să ia o decizie favorabilă politicienilor de la Washington.

Adică, o decizie nefavorabilă lui Lorente de No şi lui Christian Goldberg – ceea ce era mai mult decît nefavorabil Punjabului atotbiruitor, slăvit fie Allah şi, alături de el, mandalele florale de la Rawalpindi!

Afluxul afaceriştilor era într-atît de cartezian încît suporta explicaţii logice. Tudor Brumă – blestemat fie-i numele de necredincios chiar şi d.p.d.v. al bisericii care-l botezase! – pusese pe picioare o structură care desfiinţase un guvern dimpreună cu ambasadele, ministerele şi prefecturile sale. Prin urmare, în OYO nu mai existau de ani de zile politicieni – ceea ce nu era rău, pentru că o lume întreagă ştia că politicienii nu făceau altceva decît să-şi ia partea din banii de taxe. În consecinţă, dacă cineva dorea să poarte o discuţie administrativă cu OYO, trebuia să facă apel la afaceriştii Corporaţiei, singurii inşi din Oyo capabili să genereze un limbaj cvasidiplomatic coerent... Umbla chiar zvonul că Washingtonul făcuse apel recent la Sean Platt, preşedintele consorţiului AT&T, care se deplasase şi el pe Valea Prahovei ca să stea de vorbă cu omologul său de la TRANSOYO, un şmecher care acum zece ani încă prepara – clandestin, fireşte – endorfine motivaţionale într-un beci sărăcăcios din Buşteni. Şmecherul cu pricina se numea Adrian Canta şi controla, prin avere, cam 45% din deciziile ordinare luate de Consistoriu.

Pe de altă parte, Consistoriul nu se mai reunise în plen tocmai din 2011, cînd fuseseră forţaţi să se aşeze la aceeaşi masă de o răbufnire de andropauză pură a personalităţii lui Osama bin Laden. Paradox: deşi nu mai avea timp de afaceri, distinsul Osama se îmbogăţise în asemenea hal, încît cash-flow-ul lui risca să se gripeze de tot, împrumutînd numai circuitele cenuşii ce şuntau marile bănci, mai ales că în 2011 nu se auzise

de web-banks. În mă-sa pe gheață, era el fundamentalist, terorist și musulman de frunte, dar mangoții i se epuizau în gol, depozitați numai în seifurile ONG-urilor iraniene, ale organizațiilor caritabile somaleze și în ascunzătorile unor paștuni amărîți. Pe de altă parte, Osama avea bufeuri, Osama avea chef să iasă pe Wembley, la un meci de fotbal, Osama simțea nevoia să poarte o discuție relaxată cu Paris Hilton, la Ritz – lui Osama mereu îi plăcuseră baștanele mai purii – și, în plus, îi lipseau plimbările cu iahtul din goful Neapole, unde obișnuise să pescuiască calmari în tinerețe... Se săturase de haine rupte, alergătură, duhoare și praf, așa că, pînă la urmă, inundase conturile asiatice cu atîta amar de cash încît îi silise pe membrii Consistoriului să se strîngă la Peleș, față în față, ca să vadă ce era de făcut.

De la ilegalitatea cea mai reprobabilă la maximum de respectabilitate nu-i decît un minuscul pas, măsurabil în gigabiții unui crah bancar înregistrat pe un singur minidisc. În 2011, ca și acum, OYO gemuse de emisari de toate națiile și religiile – cu toții doritori să pună o vorbă bună pentru refugiatul de la Tora Bora, „un amărît care se căia profund, un păcătos care își plătise greșelile ascunzîndu-se din greu atîția ani de zile și care acum, iată ce ghinion, nu mai era în stare să se manifeste pe piețe la adevărata lui valoare... Ce dracu'... Omu' ăsta are bani tipăriți pe bune, nu monedă volatilă, din aia negociată pe Wall Street! Fiți rezonabili, pedepsele chiar nu se mai prescriu pe lumea asta?"

Cam ăsta era mesajul tuturor, iar afaceriștii veniseră să cerșească aprobarea Consistoriului, nu altceva, mai ales că sprijinul companiilor producătoare de clone era capital pentru a absorbi, dintr-odată, miile de miliarde binecuvîntate de Profet, care așteptau sub saltele prin Afghanistan, Arabia Saudită și Somalia. Ei, acesta era trendul în acei ani de demult – toată lumea cumpăra clone făcute de OYO, toată lumea se îmbrăca în hîrtie imprimată de casele de modă de pe Calea Victoriei, ba chiar și Mac Donald's introdusese mititei și sarmale în încercarea disperată de a scoate piața culinară de sub presiunea unei gastronomii scăpate de sub control. Erau anii unei *captatio benevolentiae* globale, uluită de ieșirea la

rampă a unor perdanți, numai că aceşti perdanți controlau deja fluxurile financiare dintre Asia non-Islamică şi Europa Occidentală – amîndouă incapabile să genereze, altfel decît prin inflație, masa monetară necesară acoperirii cererii de clone...

Eh... În schimb, şmecherul de Osama *avea* acea masă monetară. *Avea* şi piața care aştepta clonele, în ciuda prescripțiilor religioase, dar, după cum se ştie, distanța dintre un precept religios corect şi erezie e mai mică decît un vîrf de ac, cu condiția ca Allah să se mai gîndească o dată.

Firmele din Consistoriu fuseseră pline de tact. Guru culturali şi economici din Europa Occidentală criticaseră neîncetat trendurile originare din OYO, dar, cu toate acestea, directorii de firme din Corporație nu aduseseră pe tapet disprețul suveran cu care era privită, de pildă, moda din OYO – la Paris, în saloanele din înalta societate, se spunea că hainele de unică utilizare sînt bune doar în *bidonville*-uri. Nu discutaseră nici despre ironiile încasate de gastronomia Corporației, ironii în care excelau nemții şi americanii, denumind alimentele din OYO „colesterol prăjit îndelung în seu sărat". Mda, Consistoriul nu adusese în discuție asemenea mizerii, solicitînd doar asigurarea dreptului de decizie al clonelor (al celor conştiente, bineînțeles), indiferent de poziția socială pe care ar fi ocupato. Erau siguri că după ce clonele vor fi invadat structurile administrative, tocăturile sățioase şi hîrtia pentru haine aveau să năpădească şi ele iubita noastră piața globală.

Pe vremea aceea, Tudor Brumă trăia retras într-o reclu-ziune autoimpusă – era primul vonu... În ceea ce-l privea, renunțase la deşertăciunea deciziilor şi locuia undeva în Central, într-o casă veche din cartierul Mas-Sonic Youth, poate tocmai din dorința de sublimare totală a ceea ce reprezenta voință dirijată, rezumîndu-se să contemple vîltoarea în care intraseră lucrurile datorită lui.

Consistoriul îl căutase în căsuța lui din strada Coloniei, o stradă pavată cu dale de lemn din structura ce purtase cîndva numele de Bucureşti. Doriseră să-i cunoască opinia în legătură cu banii de nenumărat ai lui Osama bin Laden. Ce era mai avantajos pentru OYO? O țară în adevăratul sens al cuvîntului

ar fi putut să profite de pe urma enormei mase monetare revărsate pe piețe de un fundamentalist plictisit de viața grea, așa că întrebarea pe care și-o puneau toți era dacă OYO se mai asemăna, din punct de vedere decizional, cu o țară.

Tudor Brumă le spusese că el, unul, nu mai avea nici un fel de opinie și că nu era în stare să le dea nici un fel de răspuns. Un semn suprem că doctorul nu se juca a fost că nici măcar n-a rostit acele ultime fraze – Tudor Brumă le *scrisese*, pur și simplu, în computerele Consistoriului, unde și rămăseseră înscrise în caractere Verdana: cică era deciziilor publice semnate Tudor Brumă trecuse, OYO trebuia să-și devină autosuficient și era imposibil ca în structura și situația dată Consistoriul să dea greș, ba mai mult, părerea lui Tudor Brumă era lipsită de orice relevanță, avînd în vedere că el se simțea vonu, ori un vonu nu era altceva decît o formă de individ în care biologicul sublimase în informație fără scop.

• • •

Să urcăm! – se auzi șoapta răgușită a lui Hendrix în lobul Brumă.

Urmărindu-i de la cîteva zeci de metri depărtare, Christian Goldberg duse mobilul la ureche și întrebă:

— L-ai auzit?

Lorente de No mormăi ceva în aparat, după care tăcu. Stînd la masă în Turnul Septentrion III, asculta foșnetul hainelor și pașii ușori ai copților care se strecurau grăbiți în autocarul de Peleș. Se auzi vocea lui Zunyat – zicea ceva în hindi – însă glasul i se dizolvă în zumzetul discuțiilor. Călătorii din jurul lui Zunyat se așezau pe scaune, probau blitzurile, comentau traseul sau desfăceau hărți.

— Ce-a spus Zunyat? întrebă Christian.

Iar Lorente:

— S-a asigurat că artificierii din echipa lui au tot ce le trebuie. Am înțeles că e vorba de cîteva zeci de kile de nitro... Auzi, Christian, dar cum dracu' arată tipii ăștia care lucrează pentru noi? Sînt niște bărbați din aceia... hm... umflați cu pompa, sau cum?

„Nu. Nu erau umflați cu pompa", remarcă Goldberg, amuzat. Erau chiar slabi; erau doar niște profesioniști care se simțeau la îndemînă acum, că dăduseră peste vonu – individul care îi camufla într-o structură urbană astfel încît să nu-i mai vadă nimeni.

Profesioniști, așa e! – trecu bătrînul pe comunicație directă, făcîndu-l pe Goldberg să înghețe: dacă vreuna dintre polițiile private avea acces la lungimile lor de undă? – *Sînt profesioniști! M-au întrebat de la bun început dacă știu vreun vonu care să le ducă oamenii la țintă. După ce le-am spus că am un vonu disponibil, m-au întrebat dacă nu știu vreun vonu care să fie o clonă faimoasă, cu copyright în regulă! Spuneau că un vonu local n-are cum să acționeze împotriva Corporației pentru că n-ar avea motivație, în timp ce o clonă importată, cu copyright-ul plătit, păstrează reflexele unui sclav strămutat...*

— Sclav strămutat... Corect, răspunse Goldberg la telefon. E bine că l-am ales pe Jimi. Nu poate fi la fel de încîntat de OYO ca un vonu local.

— Nici eu nu mai sînt mulțumit de domnul Canta, de la TRANSOYO, interveni Lorente de No, aparent absurd, dar Christian Goldberg îi răspunse pe loc:

— Știu, știu. Domnul Canta e și el la Peleș acum.

Trecură cîteva clipe, iar autocarul se puse în mișcare. Christian Goldberg se luă după ei, curios să asiste în direct la explozia care avea să zgîlțîie cursurile monetare globale. Îi veni ceva pe limbă și puse mobilul la ureche, nu înainte de a decupla lobul Brumă de fluxul gîndurilor sale.

— Domnule de No..., începu Christian în șoaptă. Dar ce-o să facem cu bezmeticii ăștia de musulmani după aia?

— Ei, ce facem... Cu răsculații noștri cum am făcut? Dă-le bani să-și ia case mari, mai dă-le cîteva zeci de hectare de pămînt și gata, se fac cuminți! Din clipa în care le dai o curticică în care să stea și le pui un acoperiș solid deasupra capului, sînt ai tăi! În plus, o să facă pe dracu'n patru ca să-și plătească taxele la timp, așa că o să cîștigăm de două ori... Cu clona lui Jimi cum am făcut, Christian, 'ai?

— Da, dar ăștia sînt musulmani...

— Ei, şi? Crezi că musulmanii nu mestecă floricele cînd se uită la tv?... Of, Christian, ce naiba se petrece cu tine? Ia ţin'te tu după copţii ăia şi ai încredere în planul pe care *singur* l-ai pus la cale... Doar nu-ţi imaginezi că indivizii mai constituie variabile pentru unii ca noi?

• • •

— Posada! le spuse Hendrix după ce depăşiră ultimele clădiri ale bulevardului Piemont.

Autostrada făcea primele bucle pe deasupra Prahovei, apropiindu-se de palatul Bibescu. Reflex, Amir îşi afişă în memorie harta Bucegilor şi îi şopti lui Zunyat:

— Nu mai avem mult. În cel mult zece minute sîntem la Sinaia.

Zunyat dădu să-şi aprindă o ţigară, dar un bătrîn se ridică pe loc, clătinînd din cap:

— Nu se fumează în autocar, domnule! Nici chiar cei din Mas-Sonic Youth n-au asemenea tupeu!

Ce expresie aveau cei din Mas-Sonic Youth pentru astfel de situaţii? Idiomul lor prevedea ceva elaborat, legat de părinţi, cer, biserici şi dumnezei – dar cuvintele rulate de Zunyat în lobul Brumă nu-l ajutau deloc. Se şterseseră de acolo, sau ce dracu' se întîmplase cu înjurăturile din OYO pe care monitorii le încărcaseră cu atîta sîrg?

— Vrei să înjuri? îi zîmbi Hendrix.

— Sînteţi cu toţii nişte tîmpiţi! suflă Zunyat în hindi, făcînd ca două femei aşezate în dreapta lui să se răsucească brusc.

Una făcu un gest plictisit şi se întoarse să privească pe geam, spre pantele abrupte acoperite de brazi.

— Laboratoarele..., o făcu ea atentă pe cealaltă.

Eh... Ăştia din OYO chiar că erau tîmpiţi... Nenorocirea era că tîmpenia lor era la modă, mă rog, *devenise* o modă de vreo patruzeci de ani încoace să le ceri voie să faci una sau alta deşi, după cum bine se ştia, OYO era o structură care avea să se prăbuşească şi ea, aşa cum se petrecuse cu romanii, cu spaniolii, cu britanicii, ba chiar şi cu promotorii hamburgerilor. Aceştia din urmă nu îndrăzneau nici acum să recunoască că,

odată cu prăbuşirea Mac-ului global, muşcaseră şi ei din ţărînă, conform necesităţii istorice.

De fapt, mai păstrau doar rezerva logică cum că OYO era *numai* o Corporaţie mai mare, deci *USA, USA über alles*, rămăsese campioana en titre a administraţiei de tip guvernamental, cu alte cuvinte, tot ei erau cel mai puternic stat de pe glob, chiar dacă clonele căpătaseră drept de vot în structurile lor decizionale... şi în ciuda faptului că MacDonald's importa carne tocată din OYO.

Zunyat strînse din dinţi, privind la laboratoarele împrăştiate prin pădurile din jurul Posadei. Acasă, la Lucknow, aflase că lui Tudor Brumă îi veniseră ideile referitoare la clone de-a valma, după ce citise articolul unei firme de impresariat care se plîngea de continua deteriorare a starurilor pop rock. „Ar fi teribil să putem reproduce, odată, nişte inşi valabili... cum au fost *Pink Floyd* sau *The Doors*. Nu vi se pare că ăştia care cîntă acum pe scene au iaurt în loc de sînge?" se plînsese el.

De fapt, chiar aşa stătuse treaba – muzicienii nu mai aveau snagă, iar Tudor Brumă ajunsese să producă clone umane pentru că dorea să asculte muzică bună. Cum-necum, arta pune societatea în mişcare: banii impresarilor generau articolele criticilor muzicali, articolele criticilor împingeau piesele în topuri, iar din topuri veneau îndărăt banii pe care, într-un mod inteligent, Brumă îi folosise ca să producă clone de impresari, iar pe aceştia îi pusese să ceară copyright pe clone în general. În acest fel, banii impresarilor ajunseseră să fie banii lui Tudor Brumă, el fiind proprietarul intelectual al clonelor, iar Brumă putuse să inventeze mai apoi orice fel de clone dorea, fapt ce îi permisese mai tîrziu să contemple viaţa, indiferent cît de agitată era ea, cu extrem de multă pliciseală.

Un profitor! – conchisese Zunyat. Un blestemat de profitor din cauza căruia Islamul Atotbiruitor îl trimisese pînă aici. Se uită la ceas şi se aplecă spre Amir:

— Nu trebuia să fi ajuns la Peleş? Au trecut cele zece minute...

Amir se uită pe fereastră. Ce naiba? Pe aici pe undeva trebuia să se afle Peleşul. Ca să fie mai sigur, Amir îşi afişă hărţile încărcate în lobul Brumă, după care îl strigă pe Hendrix.

Hendrix făcu un semn de lehamite. „Vă grăbiți?" – părea el să se întrebe.

Zumzetul vocilor din autocar crescu în intensitate. Lumea se holbă pe ferestre, iar cucoanele de lîngă Zunyat începură să vorbească precipitat. Lui Amir i se păru că aude în conversații cuvinte precum *noapte, fără sens* și *stupid*, dar cînd se pregăti să tragă mai bine cu urechea, discuțiile crescură din nou în intensitate, iar Zunyat îi șuieră în ureche:

— Pe barba Profetului! Ce se petrece, Amir?

Amir știa că nu putea să-și repete suficient de mult că Zunyat era un imbecil... Emise un semnal către agenții săi și, după cîteva secunde, recepționă primul răspuns în lobul Brumă. Agenții așezați în preajma șoferului spuneau că localnicii nu mai recunoșteau șoseaua și că, teoretic, autocarul ar fi trebuit să fi ajuns deja la Sinaia.

Mai mult, ceea ce vedem în față nu sînt munți adevărați. Unii călători zic că ar fi niște nori mai bizari... se încheie mesajul.

Amir înghiți în sec și afișă în cortex fotografiile stocate la plecare. Bătrînul care îi atrăsese atenția lui Zunyat să nu fumeze scosese o cameră video și filma de zor împrejurimile, repetînd ritmic: „Munții Ielelor! Munții Ielelor!"

— Ce dracu' sînt alea Iele? Ăștia sînt cretini? întrebă Amir în hindi.

Imaginile împachetate acasă printre axoni și sinapse îi culbutară în cortex... Nu! La capătul bulevardului Piemont nu existau asemenea munți! Nu aveau asemenea *forme*, în orice caz...

— Și dacă nu-s munți, ce sînt? îl întrebă Zunyat, în timp ce scruta și el, febril, printre schițele înregistrate la baza-mamă. Îi crezi pe ăștia care zic că sînt... pfuuh... nori? Nu vezi cum șoseaua urcă pe coaste, cum o să fie nori?

— Atunci, de ce sînt toți localnicii așa de agitați?" se interesă Amir, privind la cele două cucoane care stăteau lîngă ei.

Acestea întinseseră mîinile spre lămpile de halogen ce șerpuiau de-a lungul șoselei, părînd să dispară în văzduh și comentau, speriate.

Am găsit Muntele Ielelelor, spuse deodată agentul care îl recunoscuse pe Hendrix. *E în setul de legende locale cu care*

monitorii ne-au încărcat la plecare. Cică ar fi muntele imaginar care se deschide către lumea cealaltă, după ce treci de un ghețar denumit...

— Vonu! strigă Amir, furios, în timp ce motorul autocarului se ambala din ce în ce, pe serpentine.

Cineva deschise o fereastră. Aerul tare îi aminti lui Amir de o misiune în Karakorum, dar, după cum erau afișate cotele vîrfurilor din Bucegi, pe aici nu erau înălțimi atît de mari.

Amir! – îi bubui în craniu vocea lui Christian Goldberg. *Nu vă mai văd. Unde naiba vă duceți?*

„Vonu!" strigă iarăși Amir în timp ce, concomitent, emitea numele în frecvența stabilită acasă, la plecarea în misiune: *Vonu!*

S-a întîmplat ceva? – vocea lui Jimi *Conscious* Hendrix se revărsă în cortexul coptului ca o pată de cerneală absorbită de sugativă.

Asta trebuie să-mi spui tu! – îi răspunse Amir.

În clipa aceea autocarul începuse să joace în suspensii, la trecerea de pe banda plată a autostrăzii pe un drum din pietre de rîu.

În OYO nu există decît autostrăzi din mateflex, în mintea lui Amir țîșni informația transcrisă în lobul importat din același OYO, *iar mateflexul nu permite denivelări mai mari de jumătate de centimetru.*

Pe barba Profetului, se ambală Amir, însă în clipa aceea auzi glasul lui Christian, care îl făcu să se cutremure.

Amir, unde naiba sînteți? Am ajuns la intrarea principală a Peleșului, după cum am stabilit... Pe unde dracu' umblați? Domnul Lorente de No vrea să termine odată cu Adrian Canta și...

Restul mesajului se pierdu, acoperit de glasul strident al bătrînului din autocar:

— Oprește odată, șofer bezmetic! Ăsta e Muntele Ielelor... Unde ne duci?

În loc de răspuns, șoferul întinse mîna în față. Priviră cu toții în direcția indicată și zăriră șoseaua: continua să șerpuiască pe stîncile ce nu figurau pe nici o hartă, iar printr-o șa despicată în munte se vedea ghețarul uriaș de *dincolo*, de care nimeni n-avea cum să-și amintească.

— Ghețarul Despletitelor, șopti bătrînul, făcîndu-l pe Amir să-și muște pumnii: unde naiba?... dar unde naiba îl trimiseseră monitorii, fără să se îngrijească și de biletul de întoarcere?

— Ghețarul Despletitelor... Ghețarul Despletitelor..., continua să mormăie moșul.

Ăștia ne-au trimis ca să descurcăm un război, nu? Am plecat de acasă ca să rezolvăm o simplă problemă politică, nu? Ce naiba se întîmplă atunci cu noi? – tot întreba Zunyat, repetînd aceleași și aceleași întrebări, de parcă ar fi fost înregistrat pe un disc de vinil zgîriat.

Oh, își recăpătă Amir umorul. *Ne-au trimis să facem praf o alianță incipientă, domnul de No vrea să evaporăm un membru marcant al Consistoriului, iar noi urcăm ca tembelii pe niște serpentine înfășurate în jurul unui ghețar necartografiat. Ce zici de chestia asta?* îl zgîndări pe Zunyat. *O să tot urcăm pe muntele ăsta pînă n-om mai putea!*

Zunyat înlemnise însă. De acum, ghețarul se ridica oblic în fața lor, perforînd văzduhul nocturn, limpede și senin, amestecîndu-se cu nebuloasele și cu pulberile galactice și afundîndu-se ca un filon argintiu, sticlos, printre mantalele geologice.

— Nu înțelegi să oprești odată? se răsti bătrînul și se ridică, dînd să se repeadă la șofer.

Șoferul se răsuci spre bătrîn și gîlgîi fără sens. Intonațiile lui se desfășurau ca un descîntec rulat de la coadă la cap, luminile autocarului se stinseră brusc, gerul se năpusti înăuntru de parcă ferestrele și tabla s-ar fi transformat în aer, iar o voce se rostogoli sticloasă și fără de ecou dintre faldurile ghețarului:

— Problema aceasta vă privește direct, domnule Platt! Cablurile de date din Oceanul Indian și racordurile lor cu Punjabul au fost negociate fără ca TRANSOYO să fie consultată!

— Domnule Canta! Domnia-voastră ridică o problemă politică, și nu una economică! Punjabul n-o să accepte niciodată ca la intrarea pe teritoriul său să nu-și amplaseze relee și să nu schimbe sistemul de transmisie de date! Pentru ei, e vital să tragă cu ochiul și urechea la populație!

— Să tragă cu ochiul şi urechea... N-o fi *mai* vital să mănînce, domnule Platt? Tipii de-acolo, începînd cu miniştrii, sînt înfometaţi ceva de speriat! Prin urmare, OYO le poate vinde şi cabluri de date şi clone la un preţ foarte bun.

Amir! Pe unde naiba umblaţi? – se auzi iarăşi vocea lui Goldberg. *Consistoriul şi-a început lucrările.*

— Îi aud, Christian! Îi aud foarte bine ce-şi spun! răspunse Amir, în şoaptă.

Se întoarse spre Zunyat şi-i făcu semn să se pregătească.

Putem să începem, emise el şi-i făcu semn cu ochiul scîrbei de subordonat...

Nenorocitul dădea în gît cu maximum de reponsabilitate ori de cîte ori revenea din misiune şi uite că Amir se potcovise cu el tocmai pe teritoriul Corporaţiei, cel mai nenorocit areal cînd era să acţionezi.

Ce să începem? Unde sîntem? se holbă Zunyat, mirat.

Execută ordinele şi nu mai pune întrebări! Ţi-am spus că putem să începem – ştii ce-ai de făcut, sau deleg pe altcineva în locul tău?

Sînt gata, se grăbi să răspundă Zunyat şi se apucă să dea primele ordine agenţilor, deşi nu-şi dădea seama ce avea de gînd Amir.

Copţii prinseră viaţă parcă şi începură să scotocească prin buzunare şi genţi. Jimi Hendrix îşi făcu apariţia de undeva dintre scaunele de pluş. Şoferul scăpără o brichetă ca să-i ofere foc, ocazie cu care se dovedi a fi o replică a aceluiaşi Jimi Hendrix care avea, pesemne, un copyright tare ieftin, cîtă vreme Amir şi ceilalţi văzuseră deja trei Jimi de la ieşirea din terminalul Purani.

Deodată, vocea lui Jimi răsună pe toate lungimile de undă în lobii Brumă ai tuturor călătorilor din autocar:

Copţii tăi nu vor distruge Consistoriul, Christian! Copţii tăi primesc chiar acum un input senzorial prin lobii lui Brumă şi sînt fericiţi, Christian... Merg prin Peleş, dar nu văd decît plaiurile molcome şi frumoase pe care li le proiectează în cortex oamenii mei...

Dar Goldberg:

Jimi Conscious! Ai semnat un contract cu mine şi cu domnul de No! Du-i pe copţii ăia în sala Consistoriului! Amir! Obligă-l pe Hendrix să te ducă la ţintă!

Hendrix pufni în hohote sparte, la unison cu şoferul, care ambala motorul pe drumul de culme ce urca pe gheţar sub un unghi imposibil.

— Vonu! strigă Amir. Înţelegerea noastră a fost alta, vonu!

— Numai proştii nu încalcă înţelegerile! surîse Jimi, după care continuă: Nu spune că nu-ţi place gheţarul meu! Ţi l-au programat oamenii poliţiei mele private, oameni în toată firea, nu clone, Amir! Poţi să ai încredere în gustul lor pentru că, fiind din carne, nu sînt arvuniţi prin copyright-uri!

— Te-ai pregătit, Zunyat? se răsuci Amir spre subordonatul său.

Înghiţind în sec, acesta din urmă făcu semn că da. Hendrix strigă:

— Să nu faci vreo prostie, coptule! Nu-ţi place lumea pe care ţi-o desenez? Lobul lui Brumă are cea mai frumoasă geografie de pe Pămînt atunci cînd o încarc eu în sinapse, Amir!

— Mă piş pe geografia ta, cioară cu minte de împrumut ce eşti!

Vocile din Consistoriu se auziră din nou. Platt se bîlbîia şi spunea că nu înţelege cum vine chestia asta cu contractele. Contractele, oricît de bine redactate ar fi fost, puteau fi reziliate cît ai bate din palme de un guvern integrist, aşa cum avea Punjabul.

— N-am auzit pînă la tine de contracte reziliate pe motive ideologice, se prefăcu Adrian Canta mirat de spusele lui Platt. Chiar şi pentru un dictator, problema se rezovă uşor: dictatorul se preface că nu mai semnează contractul, dar roagă pe cineva de încredere s-o facă în locul său!

Stai liniştit, Christian! Mă auzi? Spune-i lui de No că-l servim! emise Amir şi se uită de jur-împrejur.

Drumul se îngustase teribil de mult, autocarul abia se mai tîra, iar undeva în spate, la poalele muntelui deversat de Hendrix în mintea copţilor, luceau firmele de pe Turnurile din zona Halelor. Era frig. Oraşul real scînteia însă, îndepărtat şi pe trei sferturi mort, iar vocile celor strînşi în Consistoriu se auzeau perfect.

Semnele lumii erau încă funcționale. Ziua și orele și clipele existau. Pe sfert, dar existau acolo, în jurul lor, înfășîndu-i precum un lințoliu factual.

„Trebuie să găsesc rapid ținte", își spuse Amir și, chiorîndu-se în hărți, măsură intensitatea conversațiilor din Consistoriu. Mai trecuse o dată prin așa ceva, prin evanescența orelor trăite, adică – se întîmplase pe undeva prin taigaua de la nord de Novosibirsk, și atunci învățase să-și măsoare deplasarea printr-un spațiu fals după intensitatea glasurilor remanente din real. Ohoo! Hendrix dădu să se repeadă la el, dar copții se și ridicară în picioare.

— Ușor, *djin* prăpădit ce ești! îl amenință un sergent slăbuț.

— Oamenii aceștia..., încercă să-i dea șoferul de gol pe copți, dar Zunyat îi și propti țeava armei în tîmplă.

— Nu mișcă nimeni! spuse sergentul și își roti privirea peste scaune.

„Splendid!" se bucură Amir. Pînă la urmă, Zunyat avea măcar meserie în el. Ciudat, își spuse, privind la Jimi *Conscious* Hendrix. Clona asta încercase să-l îmbrobodească folosindu-se de o armă bizară: lobul lui Brumă. Dar n-o să reușească, nu, nu! Războaiele, atentatele și trădările adevărate erau acte pentru care n-aveau copyright decît oamenii în ediții princeps, cu sînge năvalnic, virgin și nediluat, sînge tare precum fruntea unei băuturi produse în distilerii clandestine!

Mda... De altfel, Hendrix începea să-și piardă capul. Striga la șofer, motorul urla, iar zgomotul pistoanelor acoperi glasurile ce se ridicau din Consistoriu. Pînă și ghețarul deveni ceață, însă Amir sondă în lobul Brumă după cele mai mărunte înregistrări ale glasului lui Canta:

— ...și dacă nu se lasă nici așa, hackerii noștri bio o să le umple mințile de troieni și viermi, dragul meu Platt! Nu mai e mult și...

Amir rînji, identificînd poziția vorbitorului și le făcu semn copților s-o ia pe urmele lui. Hendrix îi localizase însă după cum alergau de-a lungul sinapselor din propriul său lob Brumă și strigă, într-un ultim efort de a-i face să renunțe:

— Nu fiți proști! Nu vreți să deveniți niște vonu adevărați? Nu credeți că v-ați simți fericiți în lumea programată de oamenii mei?

— Lasă textele, Jimi! Lumea asta a ta nu-i decît o armă de rahat! N-o să țină decît atît cît să ne împiedice să ne încheiem misiunea!

— În lumea scrisă de mine nu există misiuni, Amir!

— Erai mai haios cînd te ocupai cu riff-uri de chitară!

Șoferul schimbă vitezele, repezind autocarul spre șoseaua ce urca tot mai sus, pe ghețar, în lumea lobului Brumă, citată după relevmentele cartografice imaginate de poliția privată a lui Hendrix.

— Dar tu de ce aduci politica în lumea lui Brumă? îi replică Jimi într-un tîrziu.

Amir se mai uită o dată la Zunyat și, de data asta, îi zîmbi sincer. Idiotul ăsta semnase o grămadă de contracte la viața lui, iar pe cel mai odios dintre toate îl semnase cu administrația din Punjab. Acum însă avea și el în sfîrșit șansa să semneze un contract cumsecade... Marele Contract, după cum îi spunea Amir.

Gălăgia din Consistoriu crescuse, semn că autocarul rătăcea pe undeva printre aleile Peleșului real... Te pomenești că, de fapt, copții și călătorii așteptau să fie duși înăuntru, undeva la intrarea principală, sau poate că cineva chiar îi plimba de mînă, pe toți deopotrivă, prin coridoarele înalte, numai și numai pentru a le da iluzia celor cu care Punjabul semnase contract pentru acest atentat că respectă clauzele loviturii...

Erau multe contracte semnate în jur. Atentatele, căsătoriile, sexul, mîncarea, războaiele, desanturile informaționale, nașterile, editarea clonelor și artele se articulau în jurul semnăturilor de pe contracte.

— Ești deja vonu, Amir! Nimeni din OYO nu are putere să te vadă, acum, că trăiești în lumea Brumă. E o lume fericită. De ce s-o mînjești cu politica?

— Lumea Brumă trăiește prin contract, iar eu nu suport contractele! răspunse Amir cu glas potolit.

Se gîndi că pînă și decesele erau girate tot prin contract... Oh, da, morțile însele erau lovite de substanță prin semnătură...

Oftînd, Amir trase cu urechea la vocile care se ridicau din inima ghețarului – erau tot mai puternice, ba chiar unele se auzeau cumva de jur-împrejurul copților și al călătorilor din autocar. În clipa aceea Amir își privi subordonatul și-i făcu cu ochiul:

— Tu suporți contractele, Zunyat?

Fraierul de Zunyat răspunse zîmbetului lui Amir. Într-un fel îi părea rău de ceea ce avea să se petreacă, dar avea măcar bucuria că în acea seară urma să stea la masă cu însuși Profetul, înconjurat de frumoasele hurii blonde ale lui Allah, degustînd orez *ExtraTsin*, produs în piscinele supraetajate de la poalele munților Wu Dang, după cum spuneau reclamele pe care le primeai cînd cumpărai un exemplar al Coranului editat pe hîrtie. Prin urmare, Zunyat era sigur că în rai se găseau numai blonde și orez *ExtraTsin*, exportat de firmele din Shanghai.

— Contractele, comandante? se hotărî Zunyat să răspundă în sfîrșit. Le suport, pe dracu'! În plus, tare aș vrea să-i dau lu' Jimi o mînă de ajutor, să devină cu adevărat un vonu!

Spunînd asta, își suflă nasul într-o parte, românește (era un gest super pentru acel moment!) după care le făcu semn agenților răspîndiți în autocar să detoneze încărcăturile. Pînă să se audă bubuiturile cumplite, Zunyat mai apucă să lanseze în lobul Brumă un gînd scurt de tot, care îl mulțumi, cît era el de musulman:

Ba, în felul ăsta, pînă și unul ca mine o să devină vonu!

♦♦♦♦♦

Copyright © Sebastian A. Corn, 2010

Sebastian A. Corn s-a născut în 1960. Locuieşte în Bucureşti şi este chirurg. A debutat în 1993, este autorul cu cea mai fulminantă carieră din F&SF-ul românesc. În doar cîţiva ani a acumulat toate premiile care se puteau lua la concursurile de gen. Cel mai important premiu: cel al Convenţiei Europene de SF de la Glasgow, 1995. În 1997 a luat Marele premiu al Editurii Nemira pentru romanul *Să mă tai cu tăişul bisturiului tău, scrise Josephine*. A fost redactor-şef al revistei *Nautilus*, la începuturile ei.

Bibilografie: *2484 Quirinal Ave.* (1995; 1996 – tradus în Serbia), *Aquarius* (1996), *Să mă tai cu tăişul bisturiului tău, scrise Josephine* (1998), *Cel mai înalt turn din Baaylon* (2002), *Imperiul Marelui Graal* (2004 – premiul Vladimir Colin 2006), *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Adrenergic!* (2009). Editor, alături de Alexandru Mironov, al antologiei *Nemira '96*.

Cory Doctorow
ADOLESCENȚII ȘI SEXUL

Primul meu roman pentru adolescenți, *Little Brother*, spune povestea unui puşti pe nume Marcus Yallow care formează o armată de guerilla din tineri dedicați reformării prin orice mijloace a guvernului SUA. El şi prietenii lui folosesc criptografia şi tehnologiile de vîrf ca să submineze măsurile de securitate, să distribuie literatură revoluționară, să facă publice rapoarte guvernamentale secrete şi să umilească oficiali guvernamentali. Fiecare capitol al cărții se deschide cu un fel de ghid despre cum ar putea cititorul, la rîndul său, să facă aceste lucruri: ponturi pentru dezactivarea sistemelor de identificare pe frecvențe radio, evitarea sistemelor biometrice de identificare şi a softurilor care cenzurează ce se poate şi ce nu se poate accesa pe Internet în rețeaua de la şcoală. Cartea se vrea a fi un imn amplu dedicat libertății personale, libertății de opinie, dreptului oamenilor de a pune sub semnul întrebării acțiunile propriului guvern şi chiar de a-l înlătura de la putere, chiar şi pe timp de război.

Marcus are 17 ani, iar cartea este menită a fi citită de adolescenți avînd vîrsta protagonistului sau chiar de către copii precoce (pe lîngă adulți, desigur). În mod firesc, mă aşteptam ca unele din politicile şi tehnologiile descrise în poveste să îi

afecteze într-un sens sau altul pe cititori. Într-adevăr, s-au găsit cîțiva cronicari care au criticat anumite aspecte descrise în carte. Dar nu mulți.

În schimb, am fost mai mult decît surprins de valul de mesaje venite din partea unor profesori, studenți, părinți sau bibliotecari care erau revoltați, îngrijorați sau deranjați de faptul că Marcus își pierde virginitatea cam după două treimi din carte. De asemenea, unii au fost indignați că Marcus bea o bere la un moment dat; cîțiva voiau să știe cum de își permitea Marcus să le răspundă obraznic adulților.

Să fim bine înțeleși: scena de sex din carte nu-i deloc explicită. Marcus și prietena lui sînt singuri în camera ei și se sărută, după una dintre scenele culminante ale acțiunii, iar ea îi dă un prezervativ. Și cu aceasta, scena respectivă se încheie, iar următoarea scenă începe cu Marcus gîndindu-se că experiența prin care a trecut n-a fost tocmai ceea ce se așteptase însă a fost totuși foarte bine; ba chiar, din anumite puncte de vedere, a fost mult mai bine decît s-ar fi așteptat. El și prietena sa erau împreună de ceva vreme și există toate șansele să continue relația mult timp de-acum încolo. Nu există nici o descriere anatomică, nu sînt gemete sau țipete, mirosuri sau gusturi. Nu-i o scenă menită să excite. Este acolo pentru că are sens din punctul de vedere al logicii narative și, prin prisma poveștii, e de așteptat ca personajele să facă asta în acel moment.

Am pierdut atît de mult timp în ultima vreme încercînd să explic ce înțeleg eu prin logica narativă, prin poveste și prin acțiunile personajelor, încît mi se pare util să creez o secțiune de „Întrebări și răspunsuri legate de excesele adolescentine în literatura pentru tineri".

Această secțiune va conține o singură întrebare: „De ce ai permis personajelor tale să facă un lucru care i-ar deranja cu siguranță pe părinți și de ce ac'iunile lor nu au consecințe nefaste?"

Iar acum, iată și răspunsul la întrebarea aceasta:

În primul rînd, pentru că adolescenților li se întîmplă și în realitate să facă sex și să bea bere; de cele mai multe ori, tot ce rezultă din treaba asta este un scurt moment stînjenitor și, respectiv, o mahmureală. În adolescență mi s-a întîmplat

cîteodată să beau. Am făcut şi sex. Iar uneori am sfidat autoritatea adulţilor din jurul meu.

De cele mai multe ori, totul era OK. Cîteodată era rău. Alteori era minunat. O dată sau de două ori a fost groaznic. Şi exact la fel a fost pentru toţi cei pe care-i cunoşteam. Adolescenţii îşi asumă riscuri, uneori chiar şi riscuri stupide. Dar şansa ca o bere băută într-o noapte oarecare să-ţi distrugă viaţa este infimă.

Arta nu-i *exact* ca viaţa, iar scriitorii de science fiction îi cer cititorului, mai mult decît oricare alţii, să accepte imposibilul. Dar, în afară de cazul în care cartea ta este despre un univers în care părinţii nemulţumiţi au modificat legile fizicii în aşa fel încît fiecare neascultare duce inevitabil şi rapid la distrugere, consecinţele unor încălcări minore ale regulilor de conduită vor fi nesemnificative. A scrie altfel ar face ca povestea să devină neverosimilă, iar patetismul ei ar fi insipid şi trivial, brutal şi fals moralist.

În al doilea rînd, am scris ceea ce-am scris fiindcă sexul contribuie la sensul poveştii, o face mai bună. Încă din vremea picturilor rupestre artiştii au inclus sex şi conţinut sexual în ceea ce ofereau publicului. Există un motiv pentru care Vaticanul şi Luvrul sînt pline de nuduri: sexul face parte din ceea ce înseamnă să fii om; prin urmare, arta conţine sex.

Sexul în literatura pentru tineri apare de obicei firesc, fiind punctul culminant al unei poveşti despre maturizare de-a lungul căreia personajele adolescente au trecut printr-o serie de riscuri asumate, făcînd anumite lucruri importante (au spus minciuni sau adevăruri, au dat dovadă de noblete, au înfruntat autoritatea etc.) pentru întîia oară, fără să ştie cu adevărat care vor fi consecinţele acţiunilor lor. Aceste acţiuni, echivalabile cu o pierdere metaforică a virginităţii, reprezintă una dintre temele majore ale literaturii pentru adolescenţi – şi, în egală măsură, una dintre constantele majore ale adolescenţei înseşi.

Prin urmare, este satisfăcător din punct de vedere artistic ca sensul figurat să devină sens propriu pe parcursul cărţii. Acesta este un procedeu de tehnică literară des utilizat, tocmai datorită eficienţei sale.

Recunosc deschis: m-au surprins adulţii care au avut obiecţii în privinţa prezenţei sexului în cartea mea. Iar asta nu

fiindcă obiecțiile lor mi s-ar fi părut o dovadă a unui puritanism excesiv, ci fiindcă incriminata scenă de sex e parte dintr-o poveste care conține revolte, tortură descrisă explicit și instrucțiuni detaliate pentru un chiul reușit.

Sînt eu însumi tatăl unei fetițe și am convingerea că orice părinte are dreptul și responsabilitatea de a decide felul în care copilul său va ajunge să afle despre sex sau va veni în contact cu materiale de natură sexuală explicită.

Sînt însă la fel de conștient că acest drept al părinților are o limită naturală: probabilitatea ca un elev de liceu să ajungă la vîrsta de 14 sau 15 ani fără să se fi confruntat cu realitățile vieții este destul de scăzută. Dimpotrivă chiar, un puști care ajunge la pubertate fără să înțeleagă fenomenele emoționale și biologice cauzate de propria-i anatomie și la ce folosește aceasta va suferi cu siguranță din pricina confuziei în care trăiește.

E un fapt: adolescenții se gîndesc la sex. Tot timpul. Mulți dintre ei fac sex. Mulți dintre ei experimentează. Nu cred nici în ruptul capului că reprezentarea ficțională a două persoane care se iubesc și fac sex va transmite informații noi pentru majoritatea covîrșitoare a adolescenților. Cu alte cuvinte, marea majoritate a adolescenților sînt conștienți de posibilitatea existenței unor relații de natură sexuală între tineri de 17 ani.

Așadar, atît timp cît cititorul nu va descoperi nimic *nou* despre sex atunci cînd citește această carte, nu văd în ce fel cele scrise de mine ar putea să intre în contradicție cu dreptul părintelui de a decide unde, cînd și în ce mod vor descoperi copiii săi existența sexului.

Traducere din limba engleză: ***Robert Coller***

♦♦♦♦♦

Acest articol a apărut inițial cu titlul
„Teenage Sex" în *Locus Magazine*

Copyright © Cory Doctorow, 2009

Cory Doctorow a publicat prima povestire într-un semiprozin la vîrsta de 17 ani, iar „Craphound", prima sa povestire publicată într-o publicație profesionistă, a apărut în 1998, în *Science Fiction Age*. A urmat cursurile „fabricii de scriitori" Clarion în 1992, iar în 2005 a fost invitat să țină un curs în cadrul acesteia. A cîștigat premiul Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant în 1999, iar nuveleta „0wnz0red" a fost nominalizată la Premiile Nebula în 2004. În colaborare cu Karl Schroeder a publicat *The Complete Idiot's Guide to Publishing Science Fiction* (2000). Prima sa culegere de povestiri, *A Place So Foreign and Eight More* (2003), a cîștigat Premiul Sunburst în același an, iar romanul de debut *Down and Out in the Magic Kingdom* (2003) i-a adus un Premiu Locus. Au urmat *Eastern Standard Tribe* (2004), fantezia urbană *Someone Comes to Town, Someone Leaves Town* (2006), un roman pentru adolescenți intitulat *Little Brother* (2008) și romanul *Makers* (2010), o dezvoltare a nuvelei „Themepunks" (publicată în românește în 2007 de Millennium Press sub titlul *Un miliard de șanse*). La începutul anului 2007 a publicat un nou volum de povestiri, *Overclocked*, care cuprinde șase texte noi. A colaborat cu Charles Stross la mai multe povestiri, între care se numără „Unwirer", „Flowers from Al" și „Jury Service", care a avut parte și de o urmare, „Appeals Court" (cele două nuvele fiind publicate laolaltă într-un supliment al revistei Argosy sub titlul *The Rapture of the Nerds*).

Norman Spinrad

ÎNSEMNĂRI DIN ANII MOLIMEI

Introducere

Au fost cele mai rele vremuri cu putinţă, şi cele mai triste, aşa încît ceea ce trebuie să ne aducem aminte, dacă vrem să ne păstrăm obiectivitatea în timp ce citim aceste jurnale din Anii Molimei, este că oamenii care le-au scris – de fapt întreaga populaţie a ceea ce erau pe atunci Statele Unite ale Americii şi a celei mai mari părţi a lumii – erau, după standardele noastre, pe deplin nebuni.

Virusul Molimei, provenit se pare de undeva din Africa, se răspîndise mai întîi la homosexualii de sex masculin şi la consumatorii de droguri pe cale intravenoasă. Inevitabil, răspîndirea a continuat prin intermediul contactului bisexual, iar virusul a fost eliberat în populaţia de rînd. S-a descoperit un vaccin şi, pentru o clipă, Molima a părut a fi înfrîntă. Dar organismul a suferit o mutaţie sub presiunea evolutivă şi o nouă tulpină s-a răspîndit în lume. Un nou vaccin a fost creat, dar virusul a trecut printr-o nouă mutaţie. În cele din urmă, succesiunea de vaccinuri a dus la selecţia naturală a mutabilităţii, iar virusul Molimei a proliferat în zeci de varietăţi ucigaşe.

Au apărut tratamente paliative – victimele puteau supraviețui un deceniu sau mai mult –, dar nu exista nici o șansă de vindecare și nici un vaccin care să ofere protecție pentru mult timp.

Vreme de douăzeci de ani sexul și moartea au fost inevitabil asociate. Vreme de douăzeci de ani bărbații și femeile au fost siliți să-și refuze plăcerile obișnuite ale sexului direct, nestînjenit, sau să cedeze în fața dorințelor naturale ale cărnii și să plătească îngrozitorul preț. Vreme de douăzeci de ani specia s-a confruntat cu spectrul propriei dispariții. Vreme de douăzeci de ani Africa și cea mai mare parte a Asiei și a Americii Latine au fost puse în carantină de forțele armate ale Americii, Europei, Japoniei și Uniunii Sovietice. Vreme de douăzeci de ani popoarele lumii au clocotit în sucul propriu al frustrării sexuale.

Prin urmare, nu-i deloc de mirare că Anii Molimei au fost ani de nebunie. Nu-i de mirare că autorii acestor jurnale par, din perspectiva noastră mai fericită, creaturi mînate de instincte de neînțeles... altfel spus, nebuni cu desăvîrșire.

Faptul că fiecare dintre ei a avut curajul de a merge mai departe, că prin strădaniile lor chinuite și imperfecte noaptea lungă avea să vadă în sfîrșit zorii vremii noastre, aceasta este minunea, acesta este triumful spiritului uman, legătura dintre Anii Molimei cu epoca noastră.

Mustapha Kelly
Luna City, 2143

JOHN DAVID

Eram carne de tun în Baja cînd petele au început să apară din nou. Prima oară cînd am văzut petele, mi-au dat șase ani dacă-mi permiteam să mă tratez și zece dacă mă înrolam și-mi făceam rost de tot ce era mai bun în materie de medicație.

Ei, ce era să facă un băiat sărac? Să-mi iau cardul negru, să-i las să mă bage într-o zonă de carantină și să-mi asum riscul? Să trec în ilegalitate și să încerc să păcălesc Poliția Sexuală pînă

cînd Molima avea să mă dea gata? La naiba, nu! Băiatul ăsta sărac a făcut la fel ca alți două milioane de băieți săraci – s-a înrolat pe viață în Legiunea Străină Americană, cunoscută și sub numele de Armata Morților Vii. M-am oferit voluntar cît timp mai eram încă într-o formă destul de bună ca să fiu acceptat.

Din afară se-aud o mulțime de lucruri rele despre Legiune. Lefurile sînt de rahat. Mîncarea nu-i prea multă. Sîntem o gloată de ucigași însetați de sînge, prea roși pe dinăuntru de virus ca să ni se îngăduie să ne întoarcem în Statele Unite. De trei ani de zile ducem un război imperialist interminabil împotriva întregii lumi a treia, iar speranța noastră medie de viață este de aproximativ trei ani. Sîntem drogați. Toxicomani. Maniaci sexuali nesătui. Scursurile universului.

Fără îndoială, toate astea sînt adevărate. Dar, în afară de cazul în care ești milionar sau vreun superșmecher, Legiunea este cea mai bună afacere pe care poți s-o faci cînd îți vopsesc cardul albastru în negru și-ți zic că ai Luat-O.

Afacerea e că beneficiezi astfel de ultimele descoperiri pe care le are de oferit știința medicală; pe gratis. Afacerea e că poți să le faci tot ce vrei cretinilor, atîta vreme cît n-o scrînțești cu ordinele de luptă. Afacerea e că Armata Morților Vii e mixtă și omnisexuală și fiecare dintre noi, pînă la ultimul, a Luat-O. Avem deja cu toții cardul negru, ne-am primit sentința capitală, așa că am putea foarte bine să ne distrăm unii cu alții pe drumul către cimitir. Afacerea e că Legiunea cuprinde toți partenerii amatori de sex cu care te-ai putea descurca... și destui cu care nu, credeți-mă!

Așa cum spune sloganul, „O viață scurtă, dar fericită". Eram ultimii americani, băieți și fete, obsedați sexual scăpați în libertate. „Înrolați-vă în armată și regulați lumea", zice inscripția pe care o mîzgălesc alții pe pereți despre noi. Și e adevărată și asta. Ei, și?!

Să luăm campania din Baja. Ultimul recensămînt arăta că populația cu card negru a Californiei era îndreptățită la zone de carantină mai mari. Catalina și San Francisco dădeau pe-afară și legislativul statului nu reușea să cadă de acord

asupra unei porțiuni convenabile de teritoriu. Așa încît problema a ajuns la Agenția Federală de Carantină.

Bătrînul Walter T. se uită la hartă și vede că poți păstra o linie de carantină peste vîrful peninsulei Baja cu vreo două mii de soldați ai PS. Cu adevărat convenabil. Anexăm bucata la California și rezolvăm problema.

Așa că ne ducem acolo și mergem în pași de dans de-a lungul întregii Baja. Două săptămîni de atacuri aeriene intense ca să-i înmoaie pe mexicani, o divizie de blindate grele și două escadrile de elicoptere la locul acțiunii, urmate de cincisprezece mii dintre noi, zombii, ca să punem punct afacerii.

A fost ceea ce poți numi o campanie amuzantă, nici pe departe beleaua în care-am intrat în Cuba sau dezastrul ăla din Venezuela, ascultă-mă pe mine. În Mexic au Luat-O cam cincizeci la sută, forțele lor armate au fost rase de pe fața pămîntului în campania din Chihuahua, așa că a fost doar o chestiune de trei săptămîni de devastări, violuri și jafuri.

Mexicanii? S-au ales cu un tîrg frumușel, dacă te gîndești. Aceia care mai erau încă în viață la vremea cînd am ocupat Baja mai jos de La Paz au putut alege între a fi deportați în ceea ce mai rămăsese din Mexic și a deveni cetățeni cu card negru ai statului California, americani ca tine și ca mine, fraților. Oricare dintre cei care supraviețuiseră O Luase oricum pînă atunci de vreo sută cincizeci de ori în fiecare orificiu disponibil, de la noi, zombii.

Vrei să cauți o morală în toate astea? OK, caută morala în asta, jigodie:

Nenorocita asta de Molimă a început în Africa, nu-i așa? Asta-i lumea a treia, nu-i așa? Africa, America Latină, Asia, în afară de China, Japonia și Iran, au Luat-O în proporție de peste cincizeci la sută, nu? Iar chestia pe care au Luat-O continuă să sufere mutații într-o veselie în toată mizeria aia. Iar ei tot încearcă să strecoare agenți ca ne dea cea mai nouă tulpină, așa-i?

Chinezii și iranienii îi omoară pe oamenii lor cu card negru, nu? Japonezii îi deportează în Coreea. Iar rușii și-au făcut un cordon sanitar cu bombe nucleare pe toată distanța de la Marea Caspică la granița chineză.

Dac-aş fi eu bătrînul Walter T., aş zice să radem de pe faţa pămîntului cu bombe nucleare toată cloaca de infecţie. Să folosim gaze neurale. Să prăjim lumea a treia şi s-o ştergem de pe orbită. Orice. Ne-au dat blestemata de Molimă, nu-i aşa? Aşa cum vedem noi lucrurile în Armata Morţilor Vii, tot ce facem după aia e doar o mică parte din ceea ce-ar merita cretinii să li se întîmple!

Crede-mă, băiatul ăsta sărac n-a vărsat nici o lacrimă pentru ce le-am făcut mexicanilor cînd petele au început să apară, chiar înainte de atacul din Ensenada. Cu atît mai puţin după ce petele au refuzat să iasă cu o combinaţie de medicamente paliative care să mai funcţioneze, şi au ridicat din umeri şi pînă la urmă mi-au zis că se pare că am ajuns în stare terminală în ruinele din La Paz. Aşa cum am zis, cînd am Luat-O prima oară, mi-au dat şase ani... sau zece în Armata Morţilor Vii.

Acum îmi mai dau şase luni.

Mi-am tras vreo sută de miligrame de cristal lichid, am dat pe gît un sfert de tequila şi-am regulat în cur fiecare cretin peste care-am dat. Cred c-am ras vreo zece dintre ei după aceea, darmite pîn-atunci, cine dracu' mai număra?

WALTER T. BIGELOW

O, da, ştiu ce se spune despre mine pe la spate, chiar la nivelul cabinetului. Bătrînul Walter T. era virgin cînd s-a însurat cu Elaine, şi nu s-a culcat niciodată cu imaculata lui nevastă creştină. Bătrînul Walter T. nu şi-a băgat-o nici măcar într-o maşină de sex. Bătrînul Walter T. nici măcar n-a simţit lipsa plăcerilor cărnii. Bătrînul Walter T. ar fi oricum acelaşi eunuc asexuat, chiar dacă n-ar fi existat niciodată o Molimă. Bătrînul Walter T. are apă sfinţită pe post de sînge.

Cît de puţin ştiu ei despre chinurile mele!

Cît de puţin ştiu despre cum a fost pentru mine în liceu... În vestiar. Cu toate acele corpuri goale de băieţi. Toate micile trucuri pe care a trebuit să le învăţ ca să-mi ascund erecţiile. Ştiind ce eram. Ştiind că era un păcat. Fiind incapabil să mă uit drept în ochii propriului meu tată.

Walter Bigelow L-a descoperit pe Hristos la vîrsta de şaptesprezece ani şi a Renăscut, asta spune biografia oficială. Vai, e doar parţial adevărat! O, da, mi-am dedicat viaţa lui Iisus cînd aveam şaptesprezece ani. Dar a fost o decizie rece, logică. Părea singurul mijloc de a-mi controla impulsurile maladive, singura cale prin care puteam evita osînda.

Pe-atunci Îl uram pe Dumnezeu. Îl uram pentru că mă făcuse ceea ce eram şi mă condamnase la focul iadului dacă aş fi cedat, fie şi numai o dată, ispitelor propriei mele naturi date de Dumnezeu. Credeam în Dumnezeu, dar Îl uram. Credeam în Iisus, dar cum aş fi putut crede că Iisus credea în mine?

Nu mi s-a dăruit harul pînă cînd n-am împlinit douăzeci de ani.

Viaţa alături de Gus, colegul meu de cameră de la colegiu, era o tortură. Îşi etala trupul gol cu nonşalanţă. Se masturba sub cearşafuri în timpul nopţii, în timp ce eu tînjeam să fiu acolo, cu el.

Într-o dimineaţă a intrat în baie, unde eu mă ştergeam cu prosopul după duş. El era gol, cu o erecţie enormă. Nu mi-am putut opri carnea să nu răspundă în acelaşi fel. Şi-a mărturisit dorinţa trupească pentru mine. L-am lăsat să mă atingă. M-am trezit întinzînd mîna spre bărbăţia lui.

S-a oferit să facă orice. Puterea mea de a rezista se afla la un nivel minim. Ne-am dedat la masturbare reciprocă. N-aş fi mers mai departe.

Luni de zile ne-am lăsat în voia acestui act de onanism, Gus oferindu-mi toate plăcerile carnale pe care mi le imaginasem vreodată, eu implorîndu-L pe Hristos să mă salveze.

În cele din urmă a sosit un moment în care n-am mai putut rezista. Gus a îngenuncheat pe podea în faţa mea, plimbîndu-şi mîinile pe corpul meu, cu palmele pe fese. Eram pierdut. Gura lui se întindea după mine.

Şi în clipa aceea Dumnezeu mi-a acordat harul Lui.

În timp ce capul îi cobora, i-am văzut semnul diavolului pe ceafă, mic deocamdată, dar de neconfundat: sarcomul Karposi.

Gus avea Molima.

Era pe cale să mi-o dea şi mie.

Am făcut un salt înapoi. Gus era un instrument al diavolului, trimis să-mi aducă asupra cărnii osînda Molimei, iar asupra sufletului chinurile veşnice.

Şi am înţeles, în sfîrşit. Mi-am dat seama că diavolul, nu Dumnezeu, era cel care mă tortura cu aceste impulsuri nesănătoase. Iar Dumnezeu mă lăsase să le îndur ca pe o încercare şi ca pe o pregătire. O încercare a vredniciei mele şi o pregătire pentru această clipă de revelaţie a îndurării sale divine. Căci nu fusese oare El acela care îmi arătase semnul care m-a salvat de propria mea fire păcătoasă în acest al unsprezecelea ceas?

Acesta a fost momentul în care mi-a fost dăruit adevăratul har.

Am căzut în genunchi şi am adus mulţumiri lui Dumnezeu. Acesta a fost momentul cînd am Renăscut. Acesta a fost momentul în care am devenit un adevărat creştin. Acesta a fost, de asemenea, momentul în care mi s-a arătat adevărata mea chemare, cînd viziunea mi-a fost dezvăluită.

Dumnezeu îi îngăduise diavolului să arunce Molima asupra omului ca să ne încerce, aşa cum fusesem încercat eu însumi, pentru că a ceda ispitelor cărnii însemna să cedezi Molimei şi să fii tîrît, putrezind şi ţipînd, către iad.

Aceasta era soarta de la care mă salvase Iisus, pentru că numai semnul pe care mi-l arătase mă păzise de moarte şi de osînda veşnică. Viaţa mea, prin urmare, îi aparţinea cu adevărat Lui, şi trebuia s-o folosesc ca să protejez omenirea de această Molimă şi de purtătorii ei. Aveam misiunea de a-i salva pe cei pe care puteam să-i salvez, aşa cum Iisus mă salvase pe mine.

Iar El mi-a vorbit în adîncul inimii. „Trebuie să devii conducător de oameni", mi-a spus Iisus. „Salvează-i de ei înşişi. Împlineşte lucrarea Mea în lume."

I-am promis că aveam s-o fac. Aveam s-o fac în singurul fel pe care-l puteam concepe, prin politică.

Am ales dreptul ca disciplină principală. Am intrat la facultatea de drept. Am absolvit *magna cum laude*, am întîlnit, am curtat şi m-am însurat cu o fecioară creştină imaculată, iar la scurtă vreme după ce am impregnat-o pe Elaine cu Billy, am candidat pentru Adunarea Statului Virginia şi am fost ales.

Restul vieţii mele este, după cum se spune, istorie.

Nu eram decît o puştoaică răzgîiată în călduri pînă cînd am Luat-O, la fel ca toţi micii mei prieteni răzgîiaţi şi în călduri din Berkeley. O familie din pătura superioară a clasei mijlocii, cu o casă tipică pentru pătura superioară a clasei mijlocii, printre dealuri. Propria mea maşină la cea de-a şaisprezecea aniversare, împreună cu cel mai nou model de interfaţă sexuală.

O, da, au făcut-o şi pe-asta! Mama şi tatăl meu nu erau ca descreieraţii ăia din Poliţia Sexuală, erau intelectuali democraţi liberali, citeau toată literatura, fuseseră copiii excitanţilor ani şaptezeci, erau realişti, ştiau cum stau lucrurile.

Sînt vremuri îngrozitoare, mi-au zis. Ştim că o să fii tentată să faci sex. Ai putea să scapi vreme de ani de zile. Sau ai putea s-O Iei de prima oară. Nu risca, Linda. Ştim cum te simţi, ne aducem aminte de vremea cînd toată lumea făcea sex. Ştim că e nefiresc. Dar cunoaştem consecinţele, şi la fel şi tu.

Şi m-au tras afară pe verandă şi m-au pus să mă uit dincolo de golf, către San Francisco. Podul Golfului cu segmentul central aruncat în aer. Submarinele patrulînd pe linia ţărmului. Elicopterele bîzîind deasupra periferiei ca nişte muşte furioase.

Oraşul sexului. Acolo o să sfîrşeşti, Linda. Nimic nu merită asta, nu crezi?

Am încuviinţat. Dar chiar şi atunci, mă întrebam...

Am crescut cu viziunea oraşului strălucitor dincolo de golf. O, da, am crescut ştiind şi că dealurile încîntătoare, clădirile pline de graţie şi luminile sclipitoare ale nopţii mascau o casă mortuară a Molimei, toţi cu carduri negre, sută la sută. Ni se spuneau poveşti de groază despre asta la orele de igienă, începînd chiar de la grădiniţă.

Dar, începînd cam din clasa a cincea, ne-am spus între noi şi propriile noastre poveşti. Le şopteam în toaleta fetelor. Le încărcam pe site-urile cu buletine de ştiri. Le descărcam, le scoteam la imprimantă, le ştergeam din memorie ca să nu le vadă părinţii, ne masturbam peste printuri.

Ca pornografie, era o chestie primitivă, de amatori. La ce te puteai aştepta de la nişte virgine adolescente? Şi era acelaşi

lucru. Un adolescent O Ia. Şi fuge la San Francisco. Sau dispare în clandestinitate. Şi, condamnat deja la moarte, porneşte să se bucure de toate plăcerile cărnii pe drumul spre sfîrşit, cu toate amănuntele brute, maladive, senzaţionale. Şi, desigur, relatările se încheiau toate cu multă vreme înainte ca starea terminală să fie atinsă.

Însă eu eram o fetiţă bună şi deşteaptă, iar interfaţa sexuală pe care mi-au dat-o părinţii mei era cea mai bună care putea fi cumpărată cu bani, nu cine ştie ce model ieftin, unidirecţional, de curvă. Avea totul. Inserţia vaginală era garantată pentru cinci atmosfere, dar era groasă de numai cincizeci de microni, încălzită la temperatura sîngelui şi complet flexibilă. Avea un mic capişon clitoridian ingenios programat pentru cinci tipuri de stimulare electrică şi şase scheme de vibraţii. Puteam să port chestia pe sub blugi, să manevrez comenzile cu degetele şi reuşeam întotdeauna să ajung la orgasm, chiar şi în cea mai plicticoasă oră de matematică.

Tipii ziceau că stratul interior era cel mai grozav, elastic şi moale şi umed, programele de stimulare cele mai bune din cîte existau. Dar ce ştiau ei? Care dintre ei simţise vreodată carnea adevărată?

O, da, era minunată interfaţa sexuală pe care părinţii mei mi-o dăduseră ca să mă protejeze de tentaţiile cărnii.

Şi, desigur, uram obiectul ăla nenorocit.

Şi mai rău a fost cînd tipul cu care mă distram a insistat să poarte şi el interfaţa. Puah! Membrana lui peniană în inserţia mea vaginală. Ca două maşini de sex făcînd-o între ele. Îmi aduc aminte de un lucru groaznic pe care i l-am făcut unui pămpălău care chiar m-a enervat. Mi-am scos interfaţa, l-am pus s-o scoată pe-a lui, am băgat membrana lui peniană în inserţia mea vaginală şi l-am făcut să stea acolo, lîngă mine, privind cele două obiecte ce se regulau fără noi, vreme de o oră întreagă.

Apoi a apărut Rex.

Ce pot să spun despre Rex? Aveam optsprezece ani. El era cu un an mai tînăr. Era frumos. N-am făcut-o niciodată prin două interfeţe. Ori o purtam eu pe-a mea, ori o purta el pe-a lui şi făceam sex ore întregi. A fost minunat. Ne-am jurat dragoste

veşnică. Ne-am apucat să ne spunem unul altuia poveşti pornografice în timp ce făceam sex. Asta era, o ştiam, eram suflete pereche pentru toată viaţa. Rex se jura cu cerul şi cu pămîntul că n-o făcuse niciodată pe viu; la fel şi eu. Prin urmare, de ce să nu...

În cele din urmă am făcut-o.

Ne-am scos interfeţele şi am făcut împreună sex neprotejat. Am încercat tot ce ştiam din istoriile pornografice şi apoi altele. Fiecare orificiu. Fiecare variaţie. În fiecare zi, vreme de două luni.

Ei, ca să fac din povestea de obicei lungă şi tristă una scurtă şi dezgustătoare, eu spusesem adevărul, dar Rex nu. Şi a trebuit să aflu asta de la părinţii mei.

Prietenul tău Rex a Luat-O, mi-au zis într-o dimineaţă însorită. A primit cardul negru şi l-au dus în San Francisco. Tu şi cu el... n-aţi... pentru că dacă aţi făcut-o, va trebui să te predăm, ştii asta, nu?

Sigur că m-am speriat. Dar a fost spaimă rece, cu încetinitorul, cu totul trecîndu-mi prin cap prea repede ca să intru în panică. Aveam o lună întreagă pînă la următoarea examinare pentru legitimare. Cardul meu, ştiam al naibii de bine asta, avea să devină negru. Ce să fac? Să-i las să mă trimită în San Francisco şi să-mi fac ieşirea din scenă glorios, pe fundalul regulatului pe viu cu Rex? Da, cum să nu, cu nemernicul care mă omorîse...

Am gîndit repede. Am minţit de la un capăt la altul. Am afişat un acces de furie ultragiată cînd părinţii mei au sugerat că poate ar trebui să mă duc la un control înainte de termen. I-am convins. Sau poate că i-am lăsat doar să se convingă singuri.

Am găsit un doctor clandestin şi m-am controlat. O Luasem. M-am strecurat în grupul clandestin din Berkeley, nu atît de dificil pe cît ai putea crede pentru o fată care era dispusă să facă sex cu Morţii Vii secreţi pentru cîţiva dolari şi cîteva relaţii în plus. Am învăţat cum rămîneau cu un pas înaintea Poliţiei Sexuale. Am învăţat despre cardurile albastre false. Şi mi-am făcut planurile.

După ce m-am prostituat de-ajuns cît să obţin una, mi-am făcut rost de o contrafacere de prima clasă. Atîta vreme cît îmi găseam un vrăjitor la fiecare trei luni ca să-mi actualizeze banda de date, avea să afişeze albastru. Puteam rămîne liberă pînă muream, în afară de cazul în care, fireşte, eram prinsă de PS şi cardul meu era confruntat cu banca naţională de date, caz în care ar fi fost descoperit ca fiind nul şi totul s-ar fi sfîrşit.

M-am prostituat nebuneşte: trei, patru, cinci numere pe zi. Mi-am adunat un fond şi l-am păstrat în bancnote. În ziua de dinaintea celei în care trebuia să mă prezint pentru actualizarea legitimării, m-am urcat în maşină ca să mă duc la şcoală, le-am spus părinţilor la revedere ca de obicei... şi am plecat spre sud.

Spre sud, spre Santa Cruz. Spre sud, spre Los Angeles. Spre sud, spre oriunde. Pe autostrada largă, ca să văd ceea ce era de văzut din California, din ceea ce mai rămăsese din America, pe autostrada largă, către sfîrşitul inevitabil – înnebunită, năucită, copleşită de groază, sfidînd informaţiile fatale, hotărîtă doar să am parte de un drum lung, fierbinte, înainte ca timpul meu să se încheie.

DR. RICHARD BRUNO

Pe vremuri se numea criza vîrstei mijlocii, menopauză masculină, mîncărimea de şapte ani... pe vremea cînd aceasta nu era o stare la care erai condamnat pe viaţă încă de la naştere.

Eram pe cale să împlinesc patruzeci de ani. Aveam amintiri înceţoşate din adolescenţă despre viaţa sexuală teribil de deşănţată de pe vremuri, de la începutul urîţilor ani optzeci: înainte de Molimă, înainte de a mă căsători cu Marge. O, da, chiar fusesem un mic fustangiu febril înainte ca totul să se ducă de rîpă, un copil al ultimei jumătăţi a generaţiei Revoluţiei Sexuale.

Cînd eram de vîrsta lui Tod, la cincisprezece ani, avusesem deja parte de mai mult sex adevărat decît era de aşteptat ca bietul meu băiat să capete în întreaga lui viaţă. Acum trebuia să-mi văd propriul fiu furişîndu-se în saloane de sex jegoase,

ca să şi-o bage în maşini de sex, şi nici eu nu eram mai presus de asta uneori.

Cît despre Marge...

Marge era cu cinci ani mai tînără decît mine. Destul de tînără încît să nu fi ştiut niciodată cum era chestia veritabilă, destul de tînără ca să nu-şi aducă aminte decît de prezervative, de diafragme vaginale şi de interfeţele de la început. O, da, făcusem sex neprotejat în primii ani, pînă cînd îl avusesem, în sfîrşit, pe Tod. Biata Marge era îngrozită tot timpul, incapabilă să aibă orgasm. După naşterea lui Tod şi-a luat o interfaţă şi n-a mai făcut niciodată dragoste fără ea.

Marge mă iubea încă, aşa cred. Şi eu o mai iubeam, dar Anii Molimei o secaseră din punct de vedere sexual, o făcuseră pudică şi ursuză. Nici măcar nu m-a lăsat să-i cumpăr lui Tod o interfaţă ca s-o poată face cu o fată adevărată măcar la mîna a doua. La cea de-a şaisprezecea aniversare va fi destul de copt, insista ea cu glas strident de cîte ori ne certam pentru asta, ceea ce se întîmpla deseori.

Firesc – sau mai degrabă pe deplin nefiresc – toate energiile libidoului îmi fuseseră de mult canalizate spre muncă. Era sublimarea perfectă.

Lucram ca genetician specialist în sinteze pentru Corporaţia Sutcliffe din Palo Alto. Preparasem deja cinci vaccinuri diferite împotriva Molimei pentru Sutcliffe. Fiecare dintre acestea adusese sute de milioane Corporaţiei, înainte ca virusul să sufere o mutaţie spre imunitate. Eram răsfăţatul răsfăţaţilor. Căpătam o mulţime de prime. Aveam propriul meu laborator privat, cu puţine restricţii în ceea ce priveşte bugetul. Pentru un om de ştiinţă, acesta ar fi trebuit să fie paradisul.

Nu era.

Era înnebunitor. O nouă tulpină a Molimei apărea şi devenea dominantă. O scoteam din învelişul antigen, o clonam, îi introduceam genomul într-o bacterie, iar Sutcliffe vindea un vaccin celor care-şi puteau permite, făcînd sute de milioane în şase luni. Apoi apărea următoarea tulpină imună şi totul se relua, de la început. Mă simţeam ca un Sisif ştiinţific, rostogolind povara grea a Molimei pînă în vîrful dealului, numai ca

s-o văd rostogolindu-se înapoi şi strivindu-mi speranţele la fiecare şase luni.

Exageram oare atunci cînd îmi luam munca prea în serios? Sigur că da. „Viaţa mea personală" consta în sexul ocazional prin interfaţă cu Marge, pe care ajunsesem de multă vreme să-l detest, în a-l urmări pe fiul meu furişîndu-se la saloanele cu maşini de sex şi în drumurile făcute chiar de mine acolo, din cînd în cînd. „Viaţa mea personală" îmi fusese furată de Molimă, de Duşman, aşa că era absolut normal să îmi iau munca în serios.

Eram obsedat. Munca era viaţa mea personală. Şi aveam o viziune.

Vaccinurile-casetă apăruseră de decenii. Desfăceai un virus benign, conectai seturi de antigeni de la cîteva organisme-ţintă şi iată, cît ai clipi, anticorpii cîtorva boli puteau fi inoculaţi într-o singură injecţie.

De ce să nu aplic aceeaşi tehnică şi Molimei? Să desfac o tulpină pînă la nucleu, s-o conectez cu învelişuri de antigeni de la patru sau cinci tulpini deodată şi să ofer imunitate multiplă. Cu siguranţă nu la orice mutaţie, dar dacă aş fi putut alcătui un algoritm care să prezică mutaţiile, dacă aş fi putut crea vaccinuri-casetă care să fie cu un pas înaintea mutaţiilor virale, n-aş fi reuşit cumva, pînă la urmă, să silesc Molima să sufere o mutaţie nevirulentă?

O, da, luam bătălia ca pe o chestiune personală, recunoşteam asta faţă de mine însumi la acea vreme. Ştiam prea puţin despre cît de personală era pe cale să devină.

JOHN DAVID

Abia terminasem de făcut curăţenie în La Paz cînd unitatea mea a fost transportată cu avioanele pînă la fosta graniţă mexicană, ca parte a forţei care urma s-o ţină închisă pînă cînd cei de la PS reuşeau să-şi instaleze cordonul. Cu o mînă norocoasă, am tras biletul cel mai plăcut, ocupînd linia dintre Tijuana şi San Diego.

Pe noi, zombii, ne ţineau la sud de fosta graniţă, puteţi fi siguri că nu ne voiau în Dago, nici vorbă să ne lase să punem piciorul pe pămîntul american adevărat, dar, pe toţi dracii, nu v-ar veni să credeţi cum era în TJ!

Înainte de Molimă, locul fusese oricum un imens bordel şi o piaţă de droguri. Vreme de cincisprezece ani, fusese un paradis pentru clandestini cu carduri negre, pentru viitori intruşi latino, pentru doctori care făceau tratamente paliative ilegale, contrabandişti pentru orice mărfuri care existau, devenind din ce în ce mai săraci şi mai disperaţi pe măsură ce cordonul din jurul Mexicului se strîngea.

Acum, TJ era pe cale să devină o zonă de carantină americană şi, în egală măsură, era Oraşul Harababură. Mexicani care încercau să intre în Dago cu paşapoarte şi carduri albastre false. Americani căutaţi de poliţie care încercau să fugă oriunde. Acte de identitate false la preţuri revoltătoare. Sex cu femei, cu bărbaţi, droguri, medicamente nelicenţiate şi armament, vîndute pentru orice puteau căpăta amărîţii care mai rămăseseră în posesia lor.

Iar legea, atîta cît mai era, pînă cînd cei de la PS aveau să înlocuiască Legiunea, eram noi, fraţilor. De necrezut! Puteam cumpăra orice – droguri, carduri albastre false, virgine în vîrstă de şase ani, absolut totul – sau puteam să căpătăm ceea ce voiam doar la ameninţarea puştii. Iar banii veneau repede şi uşor, adică jefuiam totul fără o altă lege care să ne oprească în afară de noi înşine, şi, pe deasupra, făceam trafic masiv cu armele guvernului.

Plini de bani, eram în permanenţă drogaţi şi beţi, şi transformam oraşul acela în cocina noastră non-stop, credeţi-mă! Şi nimeni nu o făcea cu mai mult sîrg decît mine, din pricina acelor semne care se înmulţeau, căci ştiam că aceasta putea fi ultima mea noapte măreaţă la marea petrecere.

Am făcut rost de şase carduri albastre false şi de acte potrivite care să le susţină. Mi-am umplut buzunarele cu bani. M-am înţepat cu toate paliativele pe care TJ le avea de vînzare... Iar ei aveau totul, de la materiale bio la sîni măcinaţi de călugăriţă, muraţi în apă sfinţită. Dacă aceasta era starea mea terminală, eram hotărît să iau cu mine atît cît puteam de mult

din lumea asta înainte să-mi fac ieşirea. M-am regulat pe viu pînă mi-au ieşit ochii din cap şi trebuie să le-O fi Dat la cinci sute de mexicani pe deasupra.

Apoi au început să introducă Poliția Sexuală. Ei, aşa cum vă puteți închipui, Armata Morților Vii şi cei de la PS nu se prăpădeau unii după ceilalți. Descreierații ăştia profitau de orice ocazie să ne curețe. Cei care jefuiau erau împuşcați. Cei prinşi în flagrant delict de sex pe viu erau executați. Şi, desigur, fraților, Armata Morților Vii le plătea cu aceeaşi monedă şi încă ceva pe deasupra.

Omoram pe orice ticălos pe care-l prindeam pe teritoriul tot mai mic pe care-l controlam. Ne luam ranițe cu armament kamikaze şi ne duceam după ei pe teritoriul lor. Cînd eram cu adevărat beți, prindeam vreo cîțiva idioți de la PS şi-i făceam poştă pînă leşinau. Nu-i nevoie să spun că nu ne băteam capul să folosim interfețe.

Lucrurile au scăpat de sub control în asemenea hal încît Pentagonul a adus trupe aeropurtate regulate ca să ne aresteze. Acțiunea asta măruntă a făcut mai multe victime în două zile decît întreaga campanie din Baja în trei săptămîni.

Cînd au început să arunce napalm din avioane de vînătoare, ne-a devenit limpede în sfîrşit, acelora dintre noi care mai trăiau încă, faptul că ticăloşii n-aveau nici cea mai mică intenție să ne ridice şi să ne trimită la următorul teatru de operațiuni. Erau puşi să ne omoare pe toți şi n-aveau să ezite să recurgă chiar şi la bombe nucleare tactice ca s-o facă.

Dar nu eram noi degeaba Armata Morților Vii! Nu ştiu unde a început sau cine a început. Părea pur şi simplu să se întîmple totul deodată. Cumva, noi toți cîți mai eram ne-am îndesat prada în ranițe, ne-am înarmat cu orice puteam apuca şi... dintr-odată, un tsunami uman porni la asaltul graniței.

A fost cea mai sîngeroasă încăierare neorganizată pe care-a văzut-o vreunul dintre noi, zombi scoşi din minți împotriva elicopterelor de luptă, a avioanelor de vînătoare şi tancurilor. Cîți dintre ticăloşi am ras în calea noastră? Mai mulți decît v-ați putea imagina, credeți-mă! Eram drogați, beți, cuprinşi de o furie oarbă, şi eram acum de două ori Morți Vii, cu de

două ori nimic de pierdut... sau chiar de trei ori pentru subsemnatul.

Cîți dintre noi au trecut? O mie? Cinci sute? Destui ca să nu vă lase să dormiți prea mult, cetățeni! Sute dintre noi, zombii, cu ranițele îndesate cu bani, acte false de identitate şi arme, dincolo de graniță, în San Diego, vînați, muribunzi, trădați chiar şi de Armată, cadavre ambulante cărora nu le mai rămăsese nimic de făcut după pofta inimii decît să se răzbune pe voi, jigodiilor!

Iar eu am fost unul dintre ei. Cel mai rău şi cel mai nebun, sau cel puțin aşa îmi place să cred. Trădat, amenințat de starea terminală, nemaiavînd nimic de făcut cu puținul care-mi mai rămăsese din viață în afară de a mă regula pînă aveam să cad din picioare, luînd cu mine cît mai mulți dintre voi cu putință.

LINDA LEWIN

Am condus fără țintă prin California luni de zile, pe autostrada 101 sau pe cea de pe coastă pînă la Los Angeles, pe 5 spre San Diego, din nou în sus la Los Angeles, iar 5 către zona Golfului şi iar înapoi, ca o veveriță într-o cuşcă, ca unul dintre acei predicatori ambulanți din vechiul Vest.

O Aveam. Zilele mele erau numărate. Aveam nevoie de bani lichizi – pentru benzină, pentru mîncare, pentru un pat într-un hotel, pentru orice tratamente puteam căpăta, pentru actualizarea benzii de date de pe cardul meu albastru fals. Mă prostituam de cîte ori puteam, folosindu-mi întotdeauna interfața, pentru că mi-am jurat că nu aveam să fac niciodată nimănui ceea ce-mi făcuse mie Rex. Nu voiam să ajung la starea terminală cu o asemenea pată pe suflet.

Puțin cîte puțin, centimetru cu centimetru, alunecam spre clandestinitate. Ați fi surprinşi cît de mulți dintre cei cu card negru supraviețuiam în afara zonelor de carantină cu acte false. O Americă secretă, ascunzîndu-ne sub ochii celor de la PS, descurcîndu-ne cum puteam, după propriile noastre reguli.

Ne găseam unii pe alții printr-un soi de a doua vedere imposibil de explicat. Traficanți de medicamente paliative. Magicieni ai actelor de identitate. Prostituate ca mine.

Şi altfel decît mine.

Existau baruri unde ne întîlneam ca să facem schimb de paliative, acte false şi informații. Aici cunoşteai tot soiul de oameni. Traficanți de paliative şi traficanți de droguri. Vrăjitori de acte. Curve ca mine, masculine şi feminine, vînzînd sex prin interfață cetățenilor serioşi. Şi curve de celălalt fel.

Curve care vindeau sex pe viu.

Era uluitor cît de mulți oameni cu card albastru erau dispuşi să-şi rişte viața pentru chestia adevărată. Era uluitor cît de naivi erau dispuşi unii dintre ei să fie. La început am refuzat să cred poveştile pe care le spuneau prostituatele-pe-viu prin baruri, chicotind tot timpul, cu răutate. Refuzam să cred că răspîndeau cu bună-ştiință Molima şi rîdeau de asta. Refuzam să cred că oamenii cu carduri albastre puteau fi atît de proşti.

Dar ei erau şi puteau. Şi, după o vreme, am înțeles.

Existau oameni care ar fi plătit prețuri fantastice pentru sex neprotejat cu un alt posesor atestat de card albastru. Existau baruri clandestine pentru sex pe viu unde-şi pierdeau vremea, baruri cu cititoare de carduri de identitate. Alegeai unul dintre neghiobii ăştia, îți treceai cardul fals printr-un cititor şi le urmăreai ochii aprinzîndu-se cînd banda afişa albastru; nici un fir către băncile naționale de date de aici, nu cu oamenii de la PS făcînd raiduri în orice asemenea bar despre care puteau prinde vreun indiciu. Erai plătit mai mult pentru o partidă rapidă pe viu decît puteai cîştiga într-o săptămînă de prostituție cu interfață.

Sigur că eram ispitită. Era vorba de mai mult decît de bani. Nu tînjeam chiar eu după sex pe viu? Nu aşa O Luasem încă de la început? Nu meritau idioții ăştia cu carduri albastre ceea ce căpătau?

Cine ştie, aş fi putut sfîrşi făcînd-o pînă la urmă dacă nu l-aş fi întîlnit pe sfîntul Max, Fecioara Florilor.

Sfîntul Max era posesor de card negru. Ducea cu el propriul cititor de carduri şi nu-i păsa de cardurile false care afişau albastru.

Sfîntul Max făcea sex pe viu numai cu posesorii atestaţi de card negru şi nu refuza pe nimeni, nici măcar pe cei mai descompuşi dintre terminali.

Eram într-un bar clandestin din Santa Monica în momentul în care a intrat sfîntul Max, şi şase oameni mi-au spus povestea lui înainte chiar s-o aud de pe buzele lui. Sfîntul Max era o legendă a Californiei clandestine. Singurul erou adevărat pe care-l aveam.

Max era bisexual: bărbat sau femeie, nu conta pentru el. Şi nu lua niciodată bani. Oamenii îi dădeau de mîncare, îi cumpărau de băut, îi dădeau cele mai noi paliative, îi găseau un pat pe gratis, îl duceau o bucată de drum. „Sînt dependent de bunătatea străinilor", obişnuia să spună Max. Şi, în schimb, orice străin cu card negru putea conta pe bunătate din partea lui.

Max era bătrîn; avînd în vedere cît de mult supravieţuise cu Dumnezeu ştie cîte tulpini ale Molimei în corp, era de-a dreptul antic. Locuise în zona de carantină San Francisco înainte ca aceasta să fi devenit zonă de carantină. Şi era un om care avea o misiune. Avea teoria asta nebunească. Am auzit-o de la el în noaptea aceea, după ce i-am cumpărat ceva de mîncare şi cam şase pahare de băutură.

— Sînt un rezervor viu al fiecărei tulpini existente a Molimei, draga mea, mi-a spus. Şi fac tot ce-mi stă în putinţă să ţin pasul cu ultimele mutaţii.

Max credea că toţi cei cu carduri negre aveau obligaţia morală de a face cît mai mult sex pe viu între ei. Astfel încît să grăbească ritmul evoluţiei. Într-un bazin destul de larg de victime ale Molimei infectate încrucişat, virusul ar fi putut să sufere o mutaţie în ceva benign. Sau o imunitate multiplă ar fi putut evolua şi s-ar fi putut răspîndi rapid. Un agent patogen care-şi omora gazda era, la urma urmei, un organism prost adaptat şi, atîta vreme cît ne ucidea, la fel eram şi noi.

— Selecţia naturală, draga mea. Pe termen lung, toată lumea urmează s-O la, şi o să ne omoare pe cei mai mulţi

dintre noi. Dar dacă, din miliardele care vor muri, evoluția selectează imunitatea multiplă sau o variantă benignă a Molimei, rasa umană va supraviețui. Și atîta vreme cît paliativele astea mă țin pe picioare, am intenția să ajut procesul.

Mie mi se părea o nebunie, și i-am spus-o, să te expui fiecărei tulpini a Molimei pe care o puteai găsi. Nu însemna asta că starea terminală ar fi sosit doar mai repede?

Sfîntul Max ridică din umeri.

— Iată-mă, zise el. Nimeni n-a fost expus la atîtea varietăți ale Molimei ca mine. Poate că am căpătat imunitate multiplă. Poate că sînt un mutant. Poate că există deja în organismul meu o tulpină benignă.

Zîmbi cu tristețe.

— Oricum, sîntem cu toții condamnați la moarte din clipa în care ne naștem, nu-i așa, draga mea? Chiar și bieții posesori de carduri albastre. Nu e decît o problemă de cum și cînd, și în căutarea a ce. Și, la fel ca bătrînul John Henry, am intenția să mor cu barosul în mîini. Gîndește-te la asta, Linda.

Și m-am gîndit. M-am oferit să-l duc pe Max de-a lungul coastei și el a acceptat, și am sfîrșit făcînd încet, împreună, un tur complet al circuitului meu. L-am privit pe Max făcînd sex pe viu cu generozitate, cu toți, fără excepție, cu puști ca mine, nou-apăruți în lumea clandestină, cu hoți și prostituate și cu terminali înfiorători, pe moarte. Nimeni nu lua în serios teoria smintită a sfîntului Max. Toată lumea îl iubea.

La fel și eu. Îmi plăteam drumul cu obișnuitul sex cu interfață, iar Max lăsă lucrurile așa cum erau pînă cînd am ajuns în sfîrșit înapoi la Santa Monica și a venit vremea să ne luăm la revedere.

— Ești tînără, Linda, mi-a zis. Cu paliative destul de bune, ai mulți ani înainte. În ceea ce mă privește, știu că mă apropii de capătul drumului. Tu ai curajul să faci asta, draga mea. Bătrînul ăsta pervers ar ieși din scenă mult mai fericit știind că există cineva ca tine să meargă mai departe. Gîndește-te la asta, draga mea: „O viață scurtă, dar fericită", cum se spune în Armata Morților Vii. Și să nu crezi că nu sîntem băgați cu toții în asta.

M-am gîndit. M-am gîndit la asta multă vreme. Dar n-am făcut nimic pînă cînd nu l-am văzut din nou pe Max, pînă cînd Max a ajuns pe moarte.

WALTER T. BIGELOW

După două mandate în Adunarea Generală a Virginiei, am candidat pentru Congres şi am fost ales. Dealul Capitoliului era cuprins de tumult, stîrnit de Molimă. Politica naţională era inexistentă. Unele state puneau în carantină victimele Molimei, altele nu făceau nimic. Unele state testau oamenii la graniţe, altele considerau acest lucru o violare a constituţiei. Unii reprezentanţi cereau un card personal naţional de sănătate, alţii îl considerau o încălcare a drepturilor civile. Grupurile creştine cereau o politică naţională de carantină. Grupurile pentru drepturile victimelor Molimei solicitau să se pună capăt tuturor restricţiilor asupra libertăţii lor de mişcare. Zeci de cazuri de testare se mişcau greoi spre Curtea Supremă.

După două mandate în care am urmărit paralizia Congresului, Dumnezeu m-a inspirat să concep Amendamentul Carantinei Naţionale. Am candidat pentru Senat pe baza lui, am primit atît sprijinul creştinilor, cît şi pe cel al victimelor Molimei şi am fost ales cu o majoritate uriaşă.

Amendamentul naţionaliza politica Molimei. Fiecărui stat i se cerea să organizeze zone de carantină proporţionale în suprafaţă şi în bază economică cu procentajul de victime de pe teritoriul său, numita împărţire urmînd să fie actualizată la fiecare doi ani. Fiecare cetăţean din afara unei astfel de zone trebuia să poarte un card albastru actualizat. În schimbul acestui lucru, victimelor Molimei li se garantau drepturi civile şi de vot complete în interiorul zonelor lor de carantină, iar comerţul liber cu produse nebiologice era asigurat.

Era corect. Era drept. Era o idee inspirată de Însuşi Dumnezeu. Sub conducerea mea, Amendamentul a navigat prin Congres şi a fost acceptat de trei sferturi dintre state în cursul a numai doi ani, după o campanie extenuantă, la scară naţională, în sprijinul votării.

Eram erou național. Era an de alegeri prezidențiale. Mi s-a spus că puteam fi sigur de nominalizare din partea partidului meu, că alegerea mea în funcția de președinte era cît se poate de sigură.

LINDA LEWIN

Sfîntul Max s-a prăbușit brusc în starea terminală avansată. Se afla într-adevăr în pragul morții atunci cînd i-am luat urma, în sfîrșit, în baraca aflată pe o faleză nu departe de Big Sur. Acolo zăcea, scheletic și emaciat, corpul său acoperit cu tumori; era aproape în comă.

Dar ochii i s-au deschis cînd am intrat.

— Am așteptat-o pe draga mea, a spus el. Nu puteam să plec fără să-mi iau la revedere de la Fecioară...

— Care fecioară? Tu ești Fecioara, Max.

— Am fost, draga mea.

— O, Max..., am exclamat și am izbucnit în lacrimi. Ce pot să fac?

— Nimic, draga mea... Sau totul.

Ochii lui erau severi și necruțători în acel moment, și totuși oarecum blînzi și imploratori.

— Max...

El a dat din cap.

— Mi-ai putea oferi o ultimă partidă de sex pe viu, de adio, mi-a spus.

A zîmbit.

— Aș fi preferat un băiat, desigur, dar cel puțin aș face-o fericită pe bătrîna mea mamă dacă ar afla că m-am îndreptat pe patul de moarte.

M-am uitat la trupul febril, răvășit de boală.

— Nu știi ce-mi ceri! am strigat.

— Ba da, știu, draga mea. Îți cer să faci lucrul cel mai curajos pe care l-ai făcut vreodată în viața ta. Îți cer să adopți crezul unui nebun muribund. Pe de altă parte, nu-ți cer absolut nimic, din moment ce ai Luat-O deja.

Cum aş fi putut să n-o fac? Avea dreptate în ambele privinţe. Molima avea să mă omoare mai devreme sau mai tîrziu, indiferent ce-aş fi făcut atunci. Nici măcar n-aş afla vreodată cu cît îmi va scurta durata vieţii acest act de bunătate. Sau dacă mi-ar scurta-o vreun pic. Iar Max murea. Îşi trăise viaţa cu îndrăzneală, în serviciul omenirii, cel puţin aşa cum vedea el lucrurile. Iar eu îl iubeam în clipa aceea mai mult decît iubisem vreodată pe oricine, în întreaga mea viaţă. Şi dacă avea dreptate? Ce altă speranţă avea omenirea? Cum aş fi putut să-l refuz?

Nu puteam.

N-am făcut-o.

După aceea, în timp ce-l ţineam în braţe, mi-a vorbit pentru ultima oară.

— Acum, despre ultima mea dorinţă, a zis el.

— Credeam că tocmai ţi-am îndeplinit-o...

— Ştii bine că nu.

— Atunci?

— Ştii tu, draga mea.

Ştiam. O acceptasem cînd primisem bărbăţia lui distrusă în corpul meu neprotejat. O ştiam acum. Ştiam că o ştiusem tot timpul.

— Vei prelua această torţă de la mine? a întrebat el, întinzînd mîna.

— Da, Max, o voi face, am promis şi am întins şi eu mîna după obiectul-fantomă.

— Atunci bătrînul pederast poate pleca ferici.

Şi a murit în braţele mele cu un surîs pe buze.

Iar eu am devenit Fecioara. Fecioara Morţilor Vii, aşa cum urmau să mă numească.

JOHN DAVID

San Diego mişuna de agenţi ai PS, care probabil ar fi trimis unităţi de comando să pună mîna pe noi, dacă n-ar fi fost atît de îngroziţi de ce se putea întîmpla dacă populaţia avea să afle că sute dintre noi, zombii, eram liberi şi porniţi pe calea războiului în bătrînele State Unite ale Americii.

Chiar aşa eram, jigodiilor, credeţi-mă! Voi n-aţi fi fost? Mai devreme sau mai tîrziu aveau să ne prindă pe toţi, iar dacă nu, Molima avea s-o facă. În cazul meu urma să fie mai devreme, nu mai tîrziu. Aşa că ne-am împrăştiat. Nu ştiu ce-au făcut ceilalţi, dar eu am stat beat şi drogat şi i-am regulat pe viu pe toţi trădătorii cu card albastru pe care am putut pune mîna. Şi am căutat toţi traficanţii de paliative pe care i-am putut găsi. Nici măcar nu ştiam ce sînt jumătate din chestiile pe care mi le injectam, dar ceva din amestec, sau poate chiar amestecul însuşi, părea să încetinească Molima. Nu mă simţeam mai bine, dar se pare că ajunsesem într-o stare stabilă.

Situaţia din Dago nu era însă deloc stabilă, fraţilor. Se transforma într-o fugă după alta. Pînă la urmă am fost prins de doi proşti de la PS. Ei, descreierăţii ăştia nu erau la înălţimea unui zombi cu abilităţile mele de luptă. În timp ce ei urmăreau unul dintre cardurile mele false prin banca naţională de date, descoperind că era nul, eu am reuşit să omor jigodiile.

Mi-am luat actele de la cadavre, dar acum banca naţională de date mă marcase drept zombi fugar şi, cînd au găsit leşurile, au trimis fotografia mea prin fax la fiecare secţie PS din cincizeci de state. Poliţia Sexuală avea o antipatie perseverentă pentru asasinii agenţilor săi, iar înhăţarea mea a devenit prioritatea numărul unu pentru ei.

Aveam o singură şansă, dar chiar şi aceasta era subţire de tot. Trebuia să dispar într-o zonă de carantină. San Francisco era cea mai mare, aşadar cea mai sigură. De asemenea, părea a fi şi cea mai savuroasă, cel puţin aşa mi se spusese.

Aşa că am şterpelit o maşină şi m-am îndreptat spre nord. Cum să intru pe furiş într-o zonă aveam să-mi dau seama mai tîrziu... dacă, printr-un noroc oarecare, reuşeam să evit PS-ul destulă vreme încît să ajung acolo.

WALTER T. BIGELOW

Congresul a înfiinţat Agenţia Federală de Carantină pentru a administra Amendamentul Carantinei Naţionale. Avea o putere şi o responsabilitate enorme. A fost iniţiativa înţeleaptă

Congresului, cu care am fost de acord din toată inima, să o izoleze complet de politica de partid. Directorul avea să fie ales după metoda judecătorilor Curții Supreme – nominalizați de președinte, confirmați de Senat, aflați în funcție pe viață, putînd fi schimbați numai prin punere oficială sub acuzare.

După ce președintele a semnat legea, m-a chemat în birou și a stăruit pe lîngă mine să accept numirea. Era amendamentul meu. Eram singurul politician care se bucura atît de încrederea victimelor Molimei, cît și de a celor cu card albastru.

Toate acestea, știam prea bine, erau adevărate. Ceea ce era de asemenea adevărat era că mulți inițiați săreau ca arși la gîndul unui mandat prezidențial Bigelow. Aceasta era soluția politică perfectă.

Era cea mai importantă decizie a vieții mele și cea mai dificilă. Elaine ținuse morțiș să devină Prima Doamnă.

— Nu poți să-i lași pur și simplu să-ți ia președinția în felul ăsta, a insistat ea.

Miniștrii și grupurile de posesori de carduri negre și politicienii din propriul meu partid, unii sinceri, alții mai puțin, m-au implorat să accept funcția de director pe viață al AFC. Săptămîni întregi m-au bătut la cap, în timp ce eu trăgeam de timp și mă rugam.

Părea că vocea lui Dumnezeu și cea a diavolului îmi vorbeau prin intermediul soției mele, al conducătorilor partidului, al oamenilor lui Dumnezeu, al oamenilor puterii, sfinți și păcătoși bătîndu-se pentru posesia sufletului meu. Dar care era vocea lui Dumnezeu și care era a lui Satan? Care îmi era adevărata datorie? Ce voia Dumnezeu să fac?

În cele din urmă am plecat într-un loc de retragere solitar din deșertul Utah, în Parcul Național Zion. Am postit. M-am rugat. I-am cerut lui Iisus să-mi vorbească.

Și, după multă vreme, un glas mi-a vorbit într-o viziune.

— Tu ești noul Moise, pe care l-am ales să conducă poporul Meu să iasă din pustiu, mi-a spus. Nu ți-am poruncit să devii conducător de oameni? Cei care-ți vor refuza puterea sînt agenții Dușmanului.

Apoi însă o altă voce, mai puternică şi mai plăcută, a cuvîntat dintr-o lumină albă, puternică, şi am ştiut că acesta era cu adevărat Iisus, şi mi-am dat seama al cui fusese primul glas.

— Te-am salvat de Molimă şi de propria ta dorinţă păcătoasă în ceasul tău de restriştе, mi-a spus El. Te-am ridicat din groapă, aşa încît să faci voia lui Dumnezeu pe Pămînt. Aşa cum mi-am dat viaţa pentru a mîntui oamenii de păcat, tot astfel trebuie să lepezi tu puterea lumească pentru a mîntui oamenii de firea lor întunecată. Aşa cum Dumnezeu M-a ales pe Mine pentru Patimile mele, te-am ales şi eu pe tine pentru ale tale.

M-am întors din deşert la Washington şi m-am supus. Am lăsat în urmă gîndul slavei lumeşti. Au fost unii care au chicotit cînd am acceptat această numire. Au fost unii care au rîs cînd am spus naţiunii că am făcut-o la porunca lui Iisus.

Chiar şi soţia mea mi-a spus că am fost un neghiob şi între noi s-a căscat de-atunci o prăpastie pe care n-am ştiut nicicum s-o vindec. Am devenit străini unul faţă de celălalt, împărţind acelaşi pat conjugal.

O, da, am plătit scump pentru că m-am supus voinţei lui Dumnezeu. Dar, deşi era posibil să-mi fi pierdut pe vecie şansa de-a accede la puterea lumească şi am împietrit inima soţiei mele împotriva mea, am rămas neclintit şi puternic.

Pentru că Dumnezeu mă salvase în acel dormitor pe care-l împărţeam cu Gus şi îmi acordase harul şi mîntuirea. Iar Iisus mi-a spus adevărul în deşert, în prezenţa Duşmanului, şi m-a salvat din nou. Şi astfel, în adîncul inimii, am ştiut că am făcut ceea ce era drept.

DR. RICHARD BRUNO

Cum am putut să fac un asemenea lucru? Cum am putut eu, dintre toţi oamenii, să fiu atît de naiv încît s-O lau de la o prostituată-pe-viu? Aşa cum spunea o zicală străveche, un penis sculat nu are conştiinţă. Şi nu i se spune degeaba unui neghiob că-i prost ca o pulă.

Pentru aniversarea mea de patruzeci de ani, m-am îmbătat regeşte şi m-am drogat în mod cinstit, apoi am cerut un cadou special de ziua mea de la Marge. Chiar era prea mult de cerut din partea propriei soţii, în noaptea ritualului de trecere a crizei vîrstei mijlocii? Sex tandru, pe viu, pentru Fatidicul Patruzeci? Aveam amîndoi card albastru. Marge abia dacă avea o viaţă sexuală. Îi fusesem necredincios doar cu maşinile de sex sterilizate cu radiaţii.

Eram beat, drogat şi ameţit, dar ea era complet iraţională. A refuzat. Cînd am încercat s-o pipăi, s-a încuiat în dormitor şi mi-a zis să mă duc să mi-o vîr într-una dintre blestematele mele de maşini de sex.

Am ieşit pe străzi clătinîndu-mă, scos din minţi de droguri, dureros de disperat, cu o erecţie turbată amplificată de a patruzecea aniversare. Dar nu m-am strecurat la obişnuitul salon cu maşini de sex. Ooo, nu; asta era ceea ce-mi spusese Marge să fac, nu-i aşa?

În schimb, am găsit unul dintre barurile acelea clandestine pentru sex pe viu. Ca să fac din lunga şi vechea poveste una modernă şi scurtă, am agăţat o prostituată. Ne-am introdus cardurile în cititorul barului şi, desigur, amîndouă au ieşit albastre. M-am dus în camera ei şi am făcut sex în toate felurile care mi-au trecut prin cap şi într-unele care păreau propriile ei invenţii.

M-am întors acasă pe şapte cărări, încă beat, şi am adormit buştean pe canapea. În Dimineaţa de După...

Dumnezeule!

Dincolo de înfiorătoarea mahmureală inevitabilă şi de acuzaţiile conjugale, m-am trezit conştient de întreaga grozăvie a ceea ce făcusem. În starea mea prezentă, de trezie şi de detumescenţă, ştiam mult prea bine cît de multe carduri albastre false se învîrteau prin barurile de sex pe viu. Oare...?

Mi-am făcut singur testele standard în propriul meu laborator vreme de şase zile. În cea de-a şasea zi au ieşit negre. Am cultivat virusul ticălos şi s-a dovedit a fi o varietate a Molimei pe care n-o mai văzusem.

De-acum eram pregătit pentru inevitabil. Îmi făcusem planurile. Din fericire, aveam zece săptămîni pînă la următoarea

actualizare a legitimării, zece săptămîni în care să realizez ceea ce ştiinţa medicală nu reuşise să realizeze în douăzeci şi ceva de ani de încercări.

Dar aveam o motivaţie. Dacă nu reuşeam, în zece săptămîni aveam să-mi pierd cardul albastru, slujba, menirea în viaţă, soţia şi familia, fără să am pe cine să dau vina în afară de mine însumi. În acel moment nici măcar nu mă gîndeam la faptul că, peste toate acestea, eram condamnat la moarte, în cele din urmă. Ceea ce urma să se întîmple peste zece săptămîni era un dezastru mai mult decît suficient încît să mă ţină la lucru douăzeci de ore pe zi... sau cel puţin aşa părea.

Creatură înnebunită cum eram, am avut o idee nebunească, una spre care, privind în urmă, am văzut că mă îndreptasem în tot acest timp.

Munca mea la vaccinurile-casetă era deja foarte avansată, aşa încît n-ar fi fost oare posibil s-o împing mai departe cu un pas şi să sintetizez un vaccin-casetă auto-programabil? Forţam astfel limitele posibilului ştiinţific, dar era singura mea speranţă. O idee nebunească, da, dar n-a fost oare dintotdeauna nebunia vecină cu limita inspiraţiei?

Am desfăcut un virus al Molimei pînă la nucleul inofensiv, după metoda obişnuită. Dar nu m-am apucat să încerc obişnuitele serii de variante de înveliş antigen. Am început să meşteresc o serie de nanomanipulatori din fragmente de ARN, „tentacule" moleculare.

Ceea ce urmăream să obţin era un organism care să infecteze aceleaşi celule ca Molima. Acesta ar invada orice tulpină de virus ar găsi, ar distruge nucleul şi ar înfăşura învelişul antigen în jurul lui însuşi, foarte asemănător cu felul în care un crab sihastru se tîrăşte înăuntrul unei cochilii abandonate pentru a-şi proteja goliciunea în faţa lumii.

Într-adevăr: un vaccin cu virus dezactivat, dar capabil încă să se reproducă, un organism care-şi reprogramează continuu învelişul antigen pentru a imita invadatorii mortali, folosind cadavrele Duşmanului pentru a stimula producerea de anticorpi la acesta, o fabrică-vaccin-casetă vie, autoprogramabilă, în interiorul propriului meu corp.

Teoria era simplă, ingenioasă şi elegantă. Sintetizarea efectivă a unui asemenea cuirasat molecular era însă cu totul altceva...

LINDA LEWIN

Povestea a ceea ce s-a întîmplat pe patul de moarte al sfîntului Max a devenit o legendă a lumii clandestine. Cîtă vreme Max fusese bătrîn şi-şi depăşise de mult orice speranţă raţională de supravieţuire, eu eram tînără, păream sănătoasă şi ceea ce riscam era imediat vizibil.

Ca şi sfîntul Max, Fecioara oferea alinarea cărnii sale oricui o cerea. Îmi dăruiam pe gratis trupul tinerilor cu card negru ca mine, terminalilor în putrefacţie şi fiecărui posesor clandestin de card negru dintre cele două categorii.

Poate pentru că eram tînără, poate pentru că eram prima convertită la viziunea sfîntului Max îndeajuns de îndrăzneaţă ca să o pună în practică, poate pentru că eram atît de naiv de sinceră în legătură cu asta, mai mult decît fusese el, poate pentru că păream să am o sănătate atît de solidă, existau unii care credeau acum în asta, care credeau în mine, în Crezul Fecioarei. Dacă sfîntul Max fusese Iisus al nostru, iar eu eram Pavel, existau de-acum şi alţi apostoli care răspîndeau Crezul. Nu erau decît vreo cîteva zeci, dar eram categoric superiori numeric celor doisprezece apostoli iniţiali ai creştinismului.

Răspîndeam Crezul Sfîntului Max şi al Fecioarei Morţilor Vii. Cîştigam adepţi cu speranţa şi cu trupurile noastre, în timp ce hoinăream de la un capăt la altul al Californiei. Tulpinile Molimei aveau să se împrăştie mai repede acum. Puteau muri mai curînd milioane de oameni care ar fi putut supravieţui mai mult. Dar nu eram cu toţii oricum condamnaţi la moarte, carduri albastre sau carduri negre, în aceeaşi măsură?

Milioane de vieţi puteau fi scurtate, dar din toată această moarte, specia putea supravieţui. Aveam să-i aruncăm Molimei provocarea, faţă în faţă, în singurul fel în care puteam – iubire împotriva disperării, sex împotriva morţii. Aveam să forţăm pasul evoluţiei şi/sau să murim încercînd acest lucru.

Atîta timp cît ne va fi fost dat să trăim, aveam să trăim liberi, iubind şi luptînd pentru supravieţuirea speciei, ca bărbaţi şi femei. Mai bine în foc decît în gheaţă.

WALTER T. BIGELOW

Am făcut aşa cum a poruncit Dumnezeu, împlineam lucrarea Lui, dar diavolul continua să mă chinuiască. Elaine rămînea distantă şi rece, iar Molima continua să se întindă, în ciuda tuturor eforturilor mele. Apoi, în cele din urmă, Satan, nemulţumindu-se cu atît, a întins mîna şi a pus stăpînire pe Billy al meu.

Billy, fiul pe care l-am crescut cu atîta grijă, fiul care, spre bucuria mea, a Descoperit Lumina la vîrsta de paisprezece ani, a început să se poarte ciudat, ştergînd noaptea pe jos în camera lui, încuindu-se în baie perioade suspect de lungi. Nu era nevoie să fiu director la Agenţia Federală de Carantină ca să bănuiesc ce se întîmpla; orice tată, bun creştin, ar fi putut citi semnele.

Eram pregătit să găsesc pornografii cînd am căutat prin camera lui, într-o dimineaţă, după ce a plecat la şcoală, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru natura abjectă a mizeriei pe care am găsit-o. Fotografii cu bărbaţi făcînd sex pe viu între ei. Cu băieţi tineri. Fotografii de băieţi goi, în cele mai lascive poziţii. Şi, încă şi mai rău, desene oribile cu băieţi şi fete prinşi în actele cele mai imposibile şi revoltătoare cu maşini de sex, monstruozităţi automate cu vulve groteşti, organe peniene imense, modelate pentru a simula animale, roboţi, extratereştri cu tentacule din spaţiu.

M-am clătinat. Mi s-a încreţit pielea pe mine. Mi-am simţit stomacul ca de gheaţă. Şi, lucrul cel mai rău, diavolul a făcut carnea mea slabă să devină dezgustător de excitată, în timp ce toate acele amintiri groaznice şi chinuitoare despre Gus mi-au năvălit între picioare ca să mă bîntuie.

Revoltat, îngrozit, tremurînd de indignare şi de descumpănire, am fost silit să aştept pînă seara ca să-l iau la întrebări, iar diavolul mi-a dat o a doua lovitură, la birou, căci aceasta a

fost ziua în care au apărut în cutia mea poştală electronică primele rapoarte despre cultul satanic al Fecioarei Morţilor Vii.

Sigur că ştiam că existau sute de mii, poate chiar milioane de posesori de carduri negre care trăiau clandestin în afara zonelor de carantină, legitimîndu-se cu carduri albastre false şi răspîndindu-şi murdăria printre nevinovaţi. Prindeam sute dintre ei în fiecare săptămînă.

Dar asta... asta... asta era lovitura de maestru a lui Satan!

Acolo, în California, se afla o femeie (sau poate mai multe?) cunoscută sub numele de Fecioara Morţilor Vii, clar posedată de Adversar şi făcîndu-i lucrarea pe deplin conştientă, recrutînd şi pe alţii în cultul ei satanic, răspîndindu-şi minciunile şi Molima în cercuri mereu mai largi.

Posesorii de carduri negre îşi ofereau carnea în mod deschis colegilor lor cu carduri negre, împrăştiind tulpini multiple ale virusului Molimei în întreaga lume clandestină. Interogatoriile păreau să indice că aceşti robi ai lui Satan chiar credeau că sînt mîntuitorii speciei, că, într-un mod mistic, grăbeau cursul evoluţiei, că din împerecherile lor păcătoase şi mortale avea să evolueze cumva o varietate a omenirii care să fie imună la Molimă.

Nu degeaba e numit Necuratul Prinţul Minciunilor degeaba. După cît se părea, chiar reuşise să convingă aceste biete creaturi osîndite de dreptatea sa, folosind cu viclenie poftele lor înnebunite de disperare şi întorcîndu-le împotriva noastră, a tuturor, dîndu-le o scuză cu adevărat diabolică în care să se bălăcească, pînă cînd mureau cu convingerea că făceau lucrarea Domnului.

Îşi rîdea de ei şi de mine prin faptul că îşi punea servitorul să se ascundă sub apelativul Maicii lui Iisus!

Am dat ordinele necesare. Nimicirea cultului Fecioarei trebuia să fie prioritatea numărul unu a PS. Arestaţi oamenii ăştia! Dacă se opune vreunul, împuşcaţi-l mortal! Închideţi cît mai multe baruri pentru sex pe viu. Şi faceţi totul cît mai bătător la ochi cu putinţă. Răspîndiţi frica de mînia lui Dumnezeu şi de PS printre membrii lumii clandestine.

După o asemenea zi, am fost silit să mă întorc acasă şi să-l iau la rost pe Billy. Am avut parte de tăgăduieli, mărturisiri printre suspine, promisiuni de căinţă şi aplicări de pedepse aspre. Mi-am făcut datoria patriotică şi datoria de tată. A fost greu, dar am îndeplinit voia lui Dumnezeu şi mi-am cîştigat atîta pace sufletească cîtă putea găsi un om simplu în aceste împrejurări groaznice.

Dar Satana nu terminase cu mine. A pus mîna pe Elaine, buna mea nevastă creştină, şi a împins-o să dea drumul celei mai înfiorătoare tirade.

— Cum poţi avea inima atît de împietrită? m-a întrebat ea. Nu stau lucrurile destul de rău pentru tinerii care cresc în vremurile astea? N-ar trebui să-i interzici lui Billy o masturbare sigură.

— E împotriva legilor lui Dumnezeu! În plus, socoteai asta revoltător, nefiresc...

— Sigur că e nefiresc, Walter! La ce altceva te poţi aştepta cînd lucrul cel mai firesc din lume este singurul pe care nici unul dintre noi nu-l mai poate face!

— Elaine...

— Dacă ai fi bărbat adevărat, Walter T. Bigelow, dacă ai fi creştin adevărat, dacă ai fi un tată iubitor adevărat, l-ai duce pe bietul băiat la un salon cu maşini de sex şi i-ai arăta cum să obţină o uşurare nevătămătoare!

Timp de o clipă ce păru infinită nu mi-am putut crede urechilor. Asta nu putea fi Elaine! Apoi însă am înţeles, această blasfemie perfidă venea de pe buzele ei, dar biata mea soţie era doar un instrument. Vocea care spunea aceste lucruri îngrozitoare prin intermediul ei îşi dezvăluise identitatea prin însuşi faptul de a face o bună creştină să le rostească.

— Te cunosc..., am murmurat.

— Nu, nu mă cunoşti, Walter Bigelow, nu mă cunoşti cîtuşi de puţin!

— Piei din faţa mea...

— Fă cum vrei! a strigat ea.

Şi s-a încuiat în dormitor, lăsîndu-mă să petrec o noapte de nesomn în camera de zi, rugîndu-mă lui Iisus, cerînd să aflu de ce m-a uitat astfel în prezenţa duşmanului.

Mi-am croit drum de-a lungul coastei către San Francisco cît se putea de încet, petrecînd aproape o lună la Los Angeles, care era mare şi se tot întindea, şi era un oraş numai bun să petreacă un zombi în el. Erau baruri de sex neprotejat din belşug, ultimul lot de paliative părea să fi oprit boala, arătam bine, aveam o mulţime de carduri albastre false şi puteam să mă regulez pe viu pînă la epuizare. Era aproape prea uşor.

Şi apoi, într-o noapte, am aflat de ce.

M-am lăsat agăţat pe stradă de scrîntita aia sexy care mi-a zis că mi-ar oferi o partidă pe viu gratuită dacă aveam card negru, dacă puteţi crede aşa ceva. Ei, era frumoasă, eu eram drogat bine şi într-o dispoziţie oarecum ciudată, aşa că am băgat-o pe-o alee, i-am Dat-O şi apoi am anunţat-o despre minunata mea identitate secretă ca zombi purtător de card negru din Armata Morţilor Vii, aşteptîndu-mă să mă delectez privind-o cum o ia razna.

Numai că n-a luat-o razna. Mi-a zîmbit. Pe naiba, chiar m-a sărutat şi mi-a zis că împlineam Lucrarea Fecioarei, fie că ştiam, fie că nu.

Ce face? Cine?

Şi mi-a spus.

Mi-a spus că, indiferent dacă ştiam sau nu, eram acum soldat într-o altă armată, o armată numită Amanţii Fecioarei, a cărei misiune era să facă sex pe viu cu cît mai mulţi oameni posibil, în scopul de a salva specia. Puteţi crede aşa ceva, fraţilor? Că, într-un fel oarecare, prin faptul că noi toţi ne Dăm unul altuia cît mai multe tulpini ale Molimei, am putea sfîrşi prin a obţine fiinţe umane multiimune.

Data viitoare cînd vi se va spune că L. A. e plin de tot soiul de trăsniţi, credeţi, fraţilor!

În curînd însă trăsneala a început să devină de rău augur. Agenţii PS roiau peste tot prin barurile de sex pe viu ca muştele pe baliga de cal, trecînd fiecare client pe care-l prindeau prin banca naţională de date, indiferent cîtă vreme le-ar fi luat. Casele conspirative clandestine nu mai erau atît de sigure.

Înşfăcau oameni la întîmplare de pe stradă şi curăţau pe oricine arăta cea mai mică rezistenţă. Poliţia Sexuală devenise deodată cu adevărat agitată.

N-am aflat niciodată dacă erau porniţi împotriva mea şi a camarazilor mei zombi sau era altceva la mijloc; vreau să spun că, după ce am scăpat de cîteva ori ca prin urechile acului, era limpede că nu cîştigam nimic dacă zăboveam prin preajmă ca să aflu mai mult. Paliativele începeau iar să-şi piardă efectul şi arătam din ce în ce mai bătător la ochi şi mai jalnic. San Francisco părea din nou cea mai bună şansă, pînă la urmă.

Am şterpelit încă o maşină şi m-am îndreptat din nou spre nord, ţinîndu-mă departe de centrele populate, regulînd-mă pe viu pe drumul lent spre centrul Californiei, urmînd un fel de circuit clandestin secret.

Mă simţeam cu adevărat în largul meu, odată ce am prins şmecheria şi am luat-o pe urmele poveştilor. Scrîntita din L. A. mă pusese pe drumul cel bun. Nu trebuia să le spun tîmpiţilor ăstora decît că îndeplineam Lucrarea Fecioarei şi mi-ar fi făcut orice.

DR. RICHARD BRUNO

A fost foarte dificil, dar micul meu cuirasat a fost gata cu cinci zile mai devreme, şi era chiar mai elegant decît conceptul iniţial. Ca şi Molima însăşi, infecta prin vectorii obişnuiţi, sexuali sau intravenoşi, colonizînd sperma, sîngele şi membrana mucoasă. Spre deosebire de Molimă, nu intervenea în activitatea sau în producerea leucocitelor. Lipsit de un înveliş antigen, era „invizibil" pentru sistemul imunitar al gazdei.

Fiind un retrovirus, avea să se inscripţioneze singur în genomurile-gazdă, astfel încît, atunci cînd se exprima, în timpul reproducerii celulare, avea să invadeze încă două celule, un proces care urma să continue pînă cînd toate celulele-gazdă potrivite erau infectate.

Dacă un retrovirus invadator ar fi fost întîlnit în timpul fazei de exprimare, cuirasatul ar fi distrus nucleul activ şi s-ar fi înfăşurat în învelişul antigen „mort". Dacă gazda ar fi avut

deja anticorpi la aceste antigene, acea varietate ar fi murit. Dacă nu, s-ar fi rescris pînă la urmă într-un genom-gazdă, pierzînd „carapacea" antigen în cursul procesului.

Astfel, cînd un retrovirus ar fi invadat gazda, fluxul sanguin al gazdei ar fi devenit saturat cu învelişuri antigen goale ale invadatorului, la care sistemul imunitar al gazdei ar fi format pînă la urmă anticorpi, oferind imunitate la invadator exact în modul în care o face un vaccin „cu viruşi dezactivaţi".

Nu doar ar fi creat imunitate la toate tulpinile virusului Molimei, ci ar fi imunizat automat gazda împotriva tuturor retrovirusilor. Şi, asemeni Molimei, s-ar fi răspîndit prin contact sexual.

Asta era ceea ce prevedea analiza mea moleculară. Rămînea doar să testez cuirasatul. Exista însă o lege strictă împotriva introducerii în gazde umane a unui organism viu, confecţionat genetic, capabil de reproducere în afara laboratorului, chiar şi în scopul testării. Ar fi fost nevoie de o lege a Congresului care să-mi permită să încep testele pe oameni şi, chiar şi atunci, ar fi putut trece ani pînă cînd cuirasatul avea să primească aprobarea FDA*.

Eu nu aveam decît cinci zile. Peste cinci zile îmi venea rîndul la actualizarea cardului de legitimare. Dacă din teste ieşea negru, ceea ce avea să se întîmple, mi-aş fi pierdut slujba, aş fi fost aruncat fără prea multă ceremonie în zona de carantină San Francisco şi totul ar fi fost pierdut.

Aveam o singură şansă de a-mi păstra cardul albastru destul timp ca să apuc întregul proces, de la un capăt la altul. Eu însumi trebuia să fiu primul subiect de test. Dacă nu mergea, oricum era totul pierdut. Dacă mergea – şi eram convins că o să meargă – nimeni nu avea să afle vreodată că încălcasem regulile FDA.

Aşa că mi-am injectat cultura de vaccin-cuirasat. Trei zile mai tîrziu trupul meu era eliberat de Molimă. Am luat un pic de sînge şi l-am expus la alte tulpini ale Molimei, precum şi la diferiţi alţi retroviruşi. Cuirasatul meu i-a omorît pe toţi.

---

* Food and Drug Administration – Administraţia pentru Alimente şi Medicamente, agenţie guvernamentală în SUA. (n. r.)

L-am sunat pe Harlow Prinz, preşedintele de la Sutcliffe, şi i-am cerut o întîlnire specială a comitetului director, la care am promis să prezint cel mai mare progres în domeniul medicinei din ultimii cincizeci şi ceva de ani. Aproape că le auzeam exclamaţiile de entuziasm.

Nobelul pentru medicină părea o certitudine.

Şi, văzînd cum cuirasatul avea să se răspîndească prin contact sexual fără să mai fie nevoie de prohibitiva – din motive economice – inoculare în masă, acesta putea să elimine Molima la fel de bine şi din purulenta lume a treia, aşa că un al doilea Nobel, de data asta pentru pace, ar fi putut să nu fie dincolo de limitele posibilului.

WALTER T. BIGELOW

Elaine refuza cu desăvîrşire să facă sex prin interfaţă cu mine. Refuza să doarmă în acelaşi dormitor cu mine. Arăta dispreţ pentru bărbăţia mea. Mîncărurile erau nefierte sau prea fierte sau preparate neglijent. Treburile gospodăriei erau din ce în ce mai prost făcute. Continua să insiste să-l introduc pe Billy în saloanele cu maşini de sex şi numea refuzul meu îndreptăţit „necreştinesc".

N-o mai recunoşteam pe femeia cu care trăiam. Elaine se purta ca o femeie cu o viaţă secretă, chiar ca o femeie care ascunde o relaţie extraconjugală. Era oare posibil? De cît timp se petrecea? Îşi bătuse joc de mine în toţi anii ăia?

Sigur că aveam resursele necesare să aflu. Am pus să fie urmărită. Dar ceea ce au dezvăluit rapoartele nu era un amant.

Existau relatări scrise. Existau fotografii. Exista chiar un film clandestin obţinut cu ingeniozitate.

Elaine era dependentă de maşinile de sex.

Aproape în fiecare zi, cînd eu eram la lucru ea vizita unul dintre cele cîteva saloane cu maşini de sex şi stătea cel puţin o oră, angajîndu-se în perversiuni sexuale cu maşinile, făptuind orori pe care nici măcar nu le crezusem posibile pînă atunci.

Cînd am pus-o în faţa dovezilor, a recunoscut sfidătoare că o făcea în secret de ani de zile.

— Pur şi simplu nu mă satisfăceai, Walter.

— Femeie adulteră!

— Adulteră? Chiar dimpotrivă! Am făcut-o ca să mă feresc să devin adulteră!

— E împotriva legii lui Dumnezeu!

— Arată-mi ceva în scripturi care să se opună!

— E păcatul lui Onan!

— Doamne Dumnezeule, Walter, e Molima, nu-ţi dai seama?

— Sigur că-mi dau seama! Dumnezeu ne pune la încercare, iar tu n-ai fost la înălţime.

— Eu n-am fost la înălţime? Sau El?

— Blasfemie!

— Aşa crezi? a insinuat ea. Poate fi Dumnezeul Iubirii al lui Iisus cel care ne-a luat nici mai mult nici mai puţin decît dragostea naturală şi ne-a silit la toate perversiunile astea? Uite ce s-a-ntîmplat cu noi! Uite ce s-a-ntîmplat cu Billy! Unde-i iubirea lui Dumnezeu în toate astea?

— Diavolul e cel care ne chinuie, nu Dumnezeu, Elaine!

— Asta-ţi zic şi eu, Walter Bigelow! Molima e opera diavolului, nu a lui Dumnezeu! Aşa că tot ceea ce ne ajută să supravieţuim chinurilor Satanei – interfeţele, maşinile de sex – trebuie să fie din îndurarea lui Dumnezeu. Iisus ne iubeşte, nu-i aşa? Nu poate să vrea ca noi să suferim mai mult decît trebuie!

Şi atunci am ştiut sigur.

Nu e numit Prinţul Minciunilor degeaba.

Elaine a mea nu avea nici răutatea spiritului şi nici viclenia minţii necesare pentru a-mi spune asemenea lucruri. Era clar posedată de diavol.

Datoria creştină şi cea de soţ coincideau. Am pus-o pe Elaine sub arest clandestin la domiciliu şi am început să consult exorcişti.

DR. RICHARD BRUNO

Erau cu toţii acolo – Harlow Prinz, preşedintele Corporaţiei Sutcliffe, Warren Feinstein, preşedintele consiliului de admi-

nistrație, și întregul comitet director. Aveau toți semne de dolari în ochi atunci cînd mi-am început prezentarea. Au ascultat într-o tăcere fascinată în timp ce vorbeam mai departe, o tăcere care a devenit curînd amenințătoare și sinistră, pe măsură ce avansam.

Încheierea prezentării s-a petrecut într-o liniște de cimitir, care părea a se prelungi o veșnicie.

— Ăă... aveți întrebări?

— Acest... virus-cuirasat e un organism autoreproducător? Se va reproduce singur în afara laboratorului?

— Exact.

— Și se răspîndește la fel ca Molima?

— Poate fi transformat cu ușurință într-o pandemie.

— Cine a avut acces la această informație?

— Păi, nimeni din afara acestei încăperi, le-am răspuns. L-am făcut de unul singur.

Ca un cristal care se dizolva brusc într-o soluție, atmosfera mormîntală s-a risipit într-o serie de discuții încrucișate șoptite. După cîteva minute Prinz a răcnit niște ordine în stația de comunicații:

— Securitatea în laboratorul doisprezece! Etanșați-l! Nimeni nu intră și nu iese decît la ordinele mele personale! Duceți acolo echipe de decontaminare și executați procedurile de cod negru!

— Cod negru? am strigat. Nu-i nici un cod negru în laboratorul meu! Nici un agent patogen scăpat în libertate! Nu...

— Taci din gură, Bruno! N-ai făcut deja destul? se răsti Prinz la mine. Ai creat un parazit uman artificial, imbecilule! FDA o să ne crucifice!

— Dacă raportăm..., a vorbit încet Feinstein.

— Da..., a replicat Prinz.

— Ce-ai să faci, Harlow?

— Am făcut deja. O să urmăm procedura maximă de cod negru. Incinerăm conținutul laboratorului doisprezece, apoi pompăm pînă sus sticlă topită. Rămîne totul o problemă internă. Nu s-a întîmplat niciodată.

— Dar cum rămîne cu el?

— Adevărat..., a rostit Prinz încet. Securitatea în sala consiliului! s-a răstit apoi în stație.

— Ce naiba se petrece? am reușit în sfîrșit să întreb.

— Ai comis o încălcare foarte serioasă a regulilor FDA, doctore Bruno, mi-a spus Feinstein. Una care ar putea avea consecințe grave pentru companie.

— Dar e o descoperire monumentală! am strigat. N-ați auzit nici un cuvînt din ce-am spus? E o cură pentru toate varietățile posibile de Molimă! O salveze țara de...

— O să distrugă Sutcliffe, cretinule! a strigat Prinz. Cincizeci și doi la sută din venitul nostru brut vine din vaccinurile pentru Molimă, iar alte douăzeci și unu de procente din vînzarea de paliative! Iar blestematul tău de cuirasat e o boală venerică, omule – nici măcar n-ar fi un produs care să se vîndă!

— Dar cu siguranță că interesul național...

— Mă tem că nu te-ai gîndit cîtuși de puțin la interesul național, doctore Bruno, a zis Feinstein, mult mai potolit. Partea industriei medicale în produsul național brut a fost de ani de zile de douăzeci și cinci la sută, iar Molima este împletită inextricabil în economie; cuirasatul tău ar grăbi o recesiune masivă.

— Și ar distruge întreaga rațiune de a fi a politicii noastre față de lumea a treia.

— Ar distruge alianța sovieto-chinezo-americano-japoneză, reaprinzînd războiul rece.

— ...Ducînd la o apocalipsă nucleară și la distrugerea întregii noastre specii!

Ce înșiruire monstruoasă de sofisme! Ce nebunie absolută! Ce rahat complet egoist și dezgustător! Nu puteau fi serioși!

Chiar atunci însă doi gardieni înarmați au intrat în camera consiliului, iar prezența lor m-a obligat brusc să-mi dau seama cît de serios era comitetul. Distrugeau deja organismul. Din punctul lor de vedere, revoltător de rece, oribila lor logică era absolut corectă. Virusul-cuirasat ar reduce industria medicală la o umbră economică a ceea ce fusese. Sutcliffe s-ar nărui. Iar slujbele și averile lor s-ar duce...

— Doctorului Bruno nu i se va permite să părăsească această clădire sau să comunice cu exteriorul, le-a ordonat Prinz gardienilor.

Aceştia au traversaat încăperea şi s-au aşezat de-o parte şi de alta a scaunului meu, cu pistoalele pregătite.

— Ce-o să facem cu el?

Cît de departe ar merge de fapt ca să-şi protejeze propriile lor interese?

— Poate că doctorul Bruno a pătit un accident nefericit în laborator..., a vorbit Prinz fără grabă.

Dumnezeule, chiar vorbeau serios?!

— Cu siguranţă, nu vrei să sugerezi...? a exclamat Feinstein, oarecum înspăimîntat.

— Organismul este distrus chiar acum, putem şterge notiţele cu privire la cercetare din băncile de date, nimeni altcineva nu ştie, nu prea ne putem permite să lăsăm urme, a observat Prinz. Ai vreo idee mai bună, Warren?

— Dar...

Intrasem în panică? Devenisem unul dintre ei? Acţionam şi eu din interes necruţător, sau urmam o necesitate mai înaltă? Sau toate patru la un loc? Cine poate spune? Tot ceea ce ştiam în acel moment era că viaţa mea era în joc, că trebuia să-mi obţin prin vorbe ieşirea din camera aceea, iar cuvintele mi-au ieşit din gură înainte chiar să le gîndesc, sau cel puţin aşa părea.

— Un milion de dolari pe an, am izbucnit.

— Ce?

— Ăsta-i preţul meu pentru tăcere. Vreau ca salariul să-mi fie mărit la un milion pe an.

— Asta-i ridicol!

— Este? Ai spus chiar tu că e în joc supravieţuirea Corporaţiei Sutcliffe. Ar fi ieftin şi la dublul unui asemenea preţ!

— E mai ieftin şi mai sigur să eliminăm problema permanent, zise Prinz.

— Pe toţi Dumnezeii, Harlow, vorbeşti despre crimă! a strigat Feinstein. Sugestia doctorului Bruno este mult mai... raţională. N-o să fie dispus să vorbească atîta vreme cît îl plătim cu un milion pe an pentru tăcere!

— Are dreptate, Harlow!

— Cealaltă variantă e prea riscantă.

— Nu-mi place, nu putem avea încredere...

— Va trebui să fie de acord să accepte o numire în comitet, a insistat Feinstein. Ceea ce înseamnă că acceptă în cunoştinţă de cauză responsabilitatea legală pentru acţiunile noastre. În plus, distrugem organismul, nu-i aşa? Cine l-ar crede, oricum?

— Vei accepta condiţiile lui Warren? m-a întrebat Prinz.

Am încuviinţat din cap, fără să scot un cuvînt. În acel moment aş fi fost de acord cu orice mi-ar fi îngăduit să ies viu din clădire.

Abia mai tîrziu, în maşină, pe drum spre casă, am cîntărit consecinţele a ceea ce acceptasem, m-am gîndit la ce naiba aveam să fac în continuare. Ce-aş putea să le spun lui Marge şi lui Tod? Cum aş putea explica enormele bogăţii, brusc apărute?

Şi cum rămînea cu misiunea mea, cu jurămîntul lui Hipocrat, cu datoria către omenirea în suferinţă? Aceste imperative mai existau încă, iar hotărîrea încă îmi aparţinea. Pentru că, din fericire, comitetul ignora faptul că virusul-cuirasat nu fusese complet distrus. Remediul absolut pentru Molimă era încă viu şi se reproducea în corpul meu. Eram imun la toate varietăţile posibile de Molimă.

Iar această imunitate era contagioasă.

JOHN DAVID

Mi-am urmat drumul de-a lungul coastei către zona Golfului, iar acolo m-am împiedicat, fraţilor. Eram mereu în mişcare – San Jose, Marin County şi înapoi, în cercuri mici. Oamenii PS erau peste tot, erau cu adevărat paranoici, arestau oameni la întîmplare de pe stradă, şi nu erau doar pe urmele celor ca mine.

Venise ordin din locurile obişnuite să mărească presiunea. Cercurile de poliţişti din jurul barurilor de sex pe viu erau mai strînse decît o gaură de cur. Toţi cei pe care-i înhăţau îşi vedeau cardurile rulate prin banca naţională de date. Erau bariere pe

şosele şi blocaje în trafic lungi de cincisprezece kilometri. Unii oameni dispăreau pentru totdeauna. Iar în lumea clandestină umbla zvonul că făceau toate astea pentru a pedepsi cît de aspru ştiau ei pe oricine care „împlinea Lucrarea Fecioarei".

Iar ăsta eram eu, fraţilor. Eram hotărît oricum să regulez pe viu tot ce puteam, iar faptul că îmi ziceam „Amant al Fecioarei" nu era numai cea mai bună replică de seducţie pe care o inventase cineva vreodată, era şi accesul garantat la casele conspirative care se deschideau peste tot ca răspuns la razii, la paliative ieftine şi chiar gratuite, la întreaga reţea clandestină a posesorilor de carduri negre. Fără îndoială, nu vreau să spun că am luat în serios ceva din rahatul ăsta despre datoria sacră de a contribui la evoluţia imunităţii speciei, dar cu siguranţă am servit şi eu altora destul cînd îmi făceau viaţa mai uşoară.

Dar de ce am rămas prin preajma zonei Golfului în mijlocul celei mai ample acţiuni a Poliţiei Sexuale din ţară cînd, mai devreme sau mai tîrziu, îmi puteam imagina că o să fiu prins într-un control? Cînd acest lucru avea să se întîmple, iar cardul meu se va dovedi nul, identificarea după amprente avea să le furnizeze dosarul meu de la Legiune. Atunci, cu siguranţă, aveau să mă arunce la toaletă şi să tragă apa după mine, ascultaţi ce vă spun!

Pe de o parte, petele apăreau din nou, începeam să arăt pămîntiu şi bătător la ochi, iar aici, în sfîrşit, aveam o oarecare şansă de a dispărea în lumea clandestină. Iar pe de alta, mă simţeam tot mai slab, aveam febră şi poate că nu gîndeam prea limpede.

Şi iată San Francisco, cu contururi clare dincolo de golf. Acolo unde Poliţia Sexuală nu se ducea niciodată. Singurul loc sigur pentru un zombi căutat de poliţie, ca mine. Singurul loc unde puteam să fac pe cocoşul pînă mă prăbuşeam. Stătea acolo, privindu-mă în faţă. A ajunge acolo devenise cumva un scop în sine, ceva ce trebuia să fac înainte de a mă duce la fund. Ce altceva mai rămăsese?

Exista însă o linie impenetrabilă de sîrmă ghimpată, de capcane cu laser şi de trupe de elită, care traversa peninsula în spatele oraşului, un golf plin de şalupe de poliţie patrulînd de-a lungul coastei şi destule elicoptere bîzîind prin preajmă zi

şi noapte ca să cucerească Brazilia. Toate prevăzute să țină jigodiile înăuntru. Dar la fel de eficiente pentru a-i ține pe cei ca mine afară.

Nimeni nu ieşea vreodată din San Francisco. Şi exista o singură cale de intrare. Cardul tău ieşea negru, iar PS te încărca într-un elicopter şi te arunca înăuntru de la înălțimea de un metru jumate. Dar dacă PS ar fi pus ghearele pe mine, mi-ar fi găurit biletul cu siguranță, şi nu ăla pentru San Francisco, ascultați-mă pe mine!

Singura altă cale era o cursă kamikaze de unul singur asupra blocadei, iar asta era o moarte chiar şi mai sigură. O, da, ştiam că eram de mult în stare terminală, dar chiar atît de drogat încă nu!

DR. RICHARD BRUNO

Ceea ce-am făcut, pentru moment, a fost... nimic. Mi-am depus noile bogății într-un cont separat şi nu i-am zis nimic lui Marge. Apăream la laborator în fiecare zi şi pierdeam vremea pe-acolo fără să fac nimic.

Mă-nvîrteam ca în transă, ca un zombi moral, detestîndu-mă în fiecare clipă de trezie din fiecare zi mizerabilă. Îndeplinisem cu succes misiunea vieții mele. Învinsesem Duşmanul. Aş fi putut fi Mîntuitorul omenirii. Ar fi trebuit să fiu Mîntuitorul omenirii.

În schimb, nu puteam decît să ascund secretul de soția mea şi să-mi adun banii, prețul sîngelui.

Aş fi făcut-o de unul singur? Ar fi fost morala pînă la urmă de ajuns? Aş fi fost în cele din urmă credincios jurămîntului lui Hipocrat? N-o să ştiu niciodată.

Fiul meu Tod a luat hotărîrea din mîinile mele.

Într-o noapte, Poliția Sexuală şi-a făcut apariția la noi acasă cu Tod arestat. Fusese prins într-un raid la un bar de sex pe viu. Cardul lui arătase albastru la confruntarea cu banca națională de date, apoi trecuse un test genomic la fața locului, de care nu mai auzisem niciodată, aşa încît chiar nu aveau nici un motiv să-l rețină.

Dar poliţiştii au avut grijă să ne explice îndelung, mie şi lui Marge, încălcările legii de care se făcea vinovat Tod. Puştiul a fost prins plimbîndu-şi fundul într-un bar de sex, nu ştim de cînd face asta, pretinde că e prima oară. Acum e albastru, dar ştiţi care sînt şansele. Luaţi-i micului ticălos în călduri o interfaţă şi speriaţi-l naibii, sau o să sfîrşească în stare terminală în San Francisco.

În timp ce Marge s-a prăbuşit şi a început să plîngă, eu am avut o discuţie ca între bărbaţi cu Tod, bietul de el.

— Îţi dai seama ce riscai? l-am întrebat.

El a dat din cap, amărît.

— Mda, a răspuns el, dar... nu merită?

— Să merite!?

— O, tată, tu ştii cum a fost, carne lîngă carne, fără tot metalul şi cauciucul ăsta blestemat! Cum te-ai putea aştepta să-mi trăiesc toată viaţa fără să mai am vreodată parte de asta?

— Vorbim despre viaţa ta, Tod!

— Şi ce dacă?! exclamă el sfidător. Oricum o să murim cu toţii mai devreme sau mai tîrziu! Mai bine să am o viaţă adevărată cît timp mai pot, decît să mor bătrîn şi laş, fără să ştiu vreodată altceva decît interfeţe şi maşini de sex! Prefer să-mi asum riscul şi să fiu bărbat decît să trăiesc ca... ca... ca un fătălău! Tu nu?

Ce-aş fi putut spune la aşa ceva? Ce-ar fi spus el dacă mi-ar fi cunoscut minunatul şi groaznicul secret? Cum aş fi putut măcar să mă uit în ochii propriului meu fiu, cum aş mai fi putut continua să-i ţin prelegerea asta mincinoasă? Ce mai puteam face?

Un singur lucru.

Dacă eram încă o creatură prea fricoasă ca să salveze lumea cu preţul propriei vieţi, măcar puteam reuşi să-mi salvez fiul, fără să pun în alertă autorităţile de la Sutcliffe cu această ocazie. Măcar aveam să trec altcuiva, pe-ascuns, teribila povară.

Declaraţia lui Tod îmi arătase calea şi-mi dăduse curajul de a acţiona. Poate că un penis erect nu are conştiinţă. Dar al meu era excepţia care confirma regula. Era de-acum conştiinţa mea. Foloseşte-mă, spunea el. Foloseşte-mă şi dezlănţuie în lume o Molimă a vieţii.

— S-ar putea să fiu o prostituată-pe-viu, dar nu sînt un monstru! i-am spus indignată. Ceea ce-mi ceri e cel mai dezgustător lucru de care am auzit vreodată!

Mă abordase într-un bar de sex din Palo Alto.

Petrecusem o grămadă de timp în ultima vreme în asemenea locuri, pentru că aici Lucrarea Fecioarei era de două ori mai importantă. Aici, posesori înverşunaţi şi chinuiţi de carduri negre veneau cu cardurile lor albastre false şi îşi căutau răzbunarea sexuală asupra nesăbuiţilor cu card albastru. De fiecare dată cînd reuşeam să conving vreunul dintre aceşti nefericiţi să-şi caute alinarea în mine, salvam pe cineva de Molimă. Şi, de fiecare dată cînd reuşeam să-l conving după aceea să îndeplinească Lucrarea Fecioarei în loc să infecteze şi mai mulţi posesori de card albastru, creşteau rîndurile Amanţilor Ei.

Însă Richard, aşa cum îşi spunea, era cu totul altfel: era creatura cea mai josnică pe care o întîlnisem vreodată, chiar şi într-un loc ca ăsta.

Voia să fac sex pe viu cu el, iar apoi, o săptămînă mai tîrziu, să fac din nou sex pe viu cu propriul lui fiu adolescent! Şi-mi puteam hotărî singură preţul!

— Ce-i aşa de îngrozitor în legătură cu asta? m-a întrebat el candid. Cardul tău o să apară albastru, nu-i aşa?

Dar surîsul lui strîmb, nervos, îmi spunea limpede că ştia care e adevărul. Sau măcar o parte din el.

Ştiam ce risc îmi asumam. Putea fi un agent sub acoperire al PS. Putea fi orice. Dar, dacă refuzam pur şi simplu şi plecam, şi-ar fi găsit o altă prostituată-pe-viu cu card albastru fals, mai mult decît dornică să-i ia banii ca să facă un asemenea lucru îngrozitor.

— Eu sînt, i-am zis. Eu sînt Fecioara Morţilor Vii.

Nici măcar nu ştia cine era Fecioara sau care era natura Lucrării pe care o împlineam. Aşa că i-am spus.

— Şi de asta n-am să fac ceea ce ceri. Nu fac sex decît cu cei cu carduri negre. Am Luat-O. Şi o să-ţi dau Molima, ţie şi fiului

tău. Şi la fel ar face orice prostituată pe viu pe care probabil ai s-o întîlneşti. Chiar nu ştii asta?

— Nu înţelegi, a insistat el. Cum ai putea? Nu-mi poţi da Molima, nimeni nu poate. Sînt imun.

— Ce eşti?

Şi mi-a spus cea mai revoltătoare poveste. Mi-a zis că era doctorul Richard Bruno de la Corporaţia Sutcliffe şi crease un organism care oferea imunitate la toate varietăţile de Molimă. Că mă putea infecta cu el şi mă putea face purtător. De aceea voia să fac sex pe viu cu fiul lui, ca să-i transmit şi lui acest aşa-numit virus-cuirasat.

— Tu chiar te aştepţi ca o fată să creadă o istorie ca asta?

— Nu trebuie să crezi nimic acum, mi-a zis. Doar să faci sex fără protecţie cu mine, acum; ai Luat-O deja, aşa că n-ai nimic de pierdut. După o săptămînă, ne întîlnim aici şi te duc la un doctor. O să facem un control complet. Dacă testul iese albastru, o să ştii că spun adevărul. Îţi dau cincizeci de mii chiar acum, şi încă cincizeci de mii după ce faci sex cu Tod. Chiar dacă mint, tot o să fii cu o sută de mii mai bogată şi nu vei fi pierdut nimic.

— Dar dacă mă minţi, îţi voi fi dat Molima! i-am zis. N-o să risc asta.

— De ce nu? Eu sînt cel care-mi asum riscul, nu tu.

— Dar...

— Ştii ce-o să fac dacă refuzi, nu-i aşa? întrebă el, cu o privire răutăcioasă. O să ofer acelaşi tîrg cuiva cu mai puţine scrupule. Chiar dacă sînt doar un lunatic mincinos, nu vei fi salvat pe nimeni de nimic.

Aici m-a avut. Am ridicat din umeri.

— Am o cameră chiar după colţ, i-am spus.

DR. RICHARD BRUNO

A fost cea mai grozavă experienţă sexuală pe care-am avut-o vreodată în viaţă. Oricum, cea mai bună din anii adolescenţei încoace, de dinainte de Molimă. Carne lîngă carne, fără nici o interfaţă sau cauciuc care să ne despartă, fără teamă de

infecție: un act liber, pur și simplu, așa cum trebuia să fie. Și, în timp ce o parte din mine știa că înfăptuiam un adulter, un act de necredință față de Marge, o parte mai bună și mai înaltă a mea știa că era un act de credință față de un imperativ moral mai măreț – față de Tod, față de omenirea în suferință – și acest lucru n-a făcut decît să-mi intensifice plăcerea.

M-am simțit însă rușinat după aceea, dar nu din pricina adulterului comis. Acest act, odinioară o plăcere cît se poate de obișnuită și de firească, era ceea ce eu aveam puterea de a readuce în lume. Nu doar pentru mine și pentru ea și pentru Tod, ci pentru fiecare om de pretutindeni. Aceasta era victoria mea împotriva Dușmanului. Și ce făceam eu cu ea?

Nimic. Luam un milion de dolari pe an, prețul sîngelui, ca să păstrez tăcerea și, trebuie să recunosc, ca să-mi apăr viața.

Dar acum, cînd făcusem deja primul pas către această victorie, în fața mea se deschidea un drum. Puteam să tac în continuare și să iau mai departe banii, dar nimic nu mă împiedica să răspîndesc virusul-cuirasat pretutindeni, prin intermediul acestui cult al Fecioarei și al propriei mele activități clandestine.

Imperativele morale ale jurămîntului lui Hipocrat și dorința cea mai scumpă a unui bărbat coincideau. Era de datoria mea să fac sex pe viu cu cît mai multe femei reușeam, cît mai repede cu putință.

LINDA LEWIN

Nici măcar nu îndrăzneam să-mi îngădui să vreau să cred, dar, o, Doamne, era adevărat!

Doctorul clandestin la care m-a dus Richard Bruno m-a pus să fac teste de anticorpi și teste de proteine virale, mi-a examinat mostre de sînge, mucus și țesuturi la un microscop electronic.

Nu era nici o îndoială. Eram liberă de toate tulpinile Molimei. Cu adevărat, nu exista nici un retrovirus, de nici un fel, în corpul meu.

— Știi ce înseamnă asta? am strigat, cuprinsă de extaz, afară, pe stradă.

— Ştiu, într-adevăr. Lungul coşmar al Anilor Molimei a ajuns la capăt. Sîntem purtătorii vieţii...

— Şi este datoria noastră s-o răspîndim!

— Mai întîi o dăm fiului meu. Apoi la cît mai mulţi alţii, cît mai repede posibil. Trebuie să infectăm cît mai mulţi vectori cu putinţă înainte ca... în caz că... astfel încît, indiferent ce se întîmplă cu noi...

L-am îmbrăţişat. L-am sărutat. Într-un fel, în clipa aceea, cred că am început să-l iubesc.

— Cînd? l-am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

— La noapte. O să-l aduc în camera ta.

DR. RICHARD BRUNO

Tod era din cap pînă în picioare numai excitaţie transpirată atunci cînd i-am spus că o să-l duc la o prostituată adevărată, o fiinţă umană.

— O, tată, mulţumesc! a strigat el.

Apoi însă a şovăit:

— Fata asta... vreau să zic, eşti sigur că e... ştii tu...

Acum şovăiam eu. Între a-i spune minciuna uşoară că îi găsisem o adevărată posesoare de card albastru şi a-i împărtăşi întregul adevăr neverosimil. Am oftat. Mi-am luat inima în dinţi. Trăisem prea mult cu înşelăciunea.

— Chiar e adevărat? a exclamat Tod cînd am terminat. Virusul-cuirasat? Şi ceea ce-au făcut cei de la Sutcliffe? Atîţia bani?

Am încuviinţat.

— Mă crezi, Tod?

— Păi, da... adică aş vrea, dar... dar de ce nu i-ai spus mamei? De ce nu... ştii tu, nu i-ai dat-o şi ei?

— Ar fi avut încredere în mine?

— Nu ştiu... cred că nu...

— Tu ai încredere în mine?

— Vreau să am... adică...

Cîteva clipe nesfîrşite s-a uitat în ochii mei.

— Cred că am destulă încredere în tine ca să-mi asum riscul, a vorbit el în sfîrşit. Eu sînt cel care vorbea mereu despre curaj, nu-i aşa?

Mi-am îmbrăţişat băiatul. Şi l-am dus în camera Lindei Lewin. A intrat tremurînd, dar a rămas aproape două ore.

LINDA LEWIN

Aş fi dorit să strig minunatul adevăr de pe acoperişuri, dar, cînd Richard mi-a spus întreaga poveste oribilă a ceea ce se întîmplase la Sutcliffe, a trebuit să fiu de acord că ar trebui să continui Lucrarea Fecioarei la fel ca înainte, să împrăştii cît mai mult posibil virusul-cuirasat printre neştiutori înainte ca aceia care voiau să ne oprească să afle ce se întîmplă. Era greu de crezut că o asemenea răutate plină de lăcomie era posibilă, dar faptul că eram vindecată, iar lumea nu ştia nimic despre virusul-cuirasat, dovedea tristul adevăr că era pe deplin posibil.

Richard l-a pus şi pe Tod să jure că va păstra secretul şi, împreună şi separat, am început să răspîndim benefica infecţia binefăcătoare prin Palo Alto, fără să spunem nimănui.

De ce am rămas două săptămîni în Palo Alto în loc să-mi reiau obişnuitele tururi dintr-o parte în alta a Californiei, cînd de fapt împrăştierea remediului în stat cît mai repede posibil ar fi fost probabil mai înţeleaptă şi mai eficientă?

Poate că am simţit nevoia de a rămîne aproape de singurii oameni care împărtăşeau extraordinarul secret şi pericolul mortal al descoperirii. Poate că, într-un fel ciudat, mă îndrăgostisem de Richard, de acest om chinuit, temător, dar atît de curajos...

Mai probabil, ştiam chiar de pe atunci, în adîncul inimii, că nu putea dura, că mai devreme sau mai tîrziu Sutcliffe ar fi mirosit ceva, iar noi ar fi trebuit să fugim. Şi cînd avea să se întîmple asta, Richard şi cu Tod ar fi fost nişte naivi neajutoraţi fără mine. Numai Fecioara Morţilor Vii ar fi avut relaţiile şi experienţa drumurilor necesare pentru a avea măcar o şansă de a-i ţine cu un pas înaintea urmăritorilor noştri.

Încă o dată, ce-aş fi putut să-i spun lui Marge? Întreaga poveste, incluzînd faptul că jurămîntul hipocratic îmi cerea să fac sex pe viu cu cît mai multe femei? Că îl puneam pe fiul nostru să-şi facă datoria faţă de specie în mod asemănător?

Evident, fusesem împins implacabil, pas cu pas, către un asemenea nivel extrem al minciunii conjugale, încît n-o mai puteam face acum cu nici un chip să creadă adevărul, şi cu atît mai puţin să accepte depravatul imperativ moral.

Şi totuşi, aşa chinuit cum eram de seria monstruoasă de înşelăciuni pe care fusesem silit să i le bag pe gît soţiei mele, a trebuit să recunosc faptul că îmi făcea plăcere.

La urma urmei, nici un alt bărbat din toată lumea nu avea posibilitatea să se bucure de sex ca Tod şi cu mine. Carne lîngă carne, aşa cum trebuia să fie, nu doar liberi de teama de Molimă, ci şi ştiind că ofeream o uriaşă binefacere odată cu serviciile noastre, că slujeam binele superior al speciei noastre, pe lîngă toate celelalte.

Iar eu întăream o relaţie deosebită cu fiul meu. Tod şi cu mine am devenit confidenţi, la un nivel pe care puţini taţi şi fii îl ating. Făceam schimb de istorisiri ale isprăvilor noastre sexuale, dar împărtăşeam problema felului în care s-o recrutăm şi pe Marge la cauza noastră.

Sau, cel puţin, s-o infectăm cu virusul-cuirasat. Dar Marge n-ar fi făcut niciodată sex pe viu cu mine, nici n-ar fi renunţat de bunăvoie la monogamie. Din punct de vedere sexual şi psihologic, Marge era un copil al Anilor Molimei şi, chiar dacă aş fi reuşit să o conving că spuneam adevărul, n-ar fi acceptat niciodată necesitatea infidelităţilor mele numeroase, ca să nu mai vorbim de acordul de a răspîndi chiar ea cuirasatul în barurile de sex pe viu.

Privind în urmă, desigur, era cît se poate de limpede că lucrurile nu puteau merge aşa pentru multă vreme.

Şi nici n-au mers.

Tod a fost prins din nou într-un bar de sex, în timpul unui raid al PS.

De data asta însă nu l-au tîrît pînă acasă. Veştile au sosit prin telefon, şi Marge a fost cea care a răspuns apelului. Tod era reţinut la cartierul general al PS din Palo Alto. Alţi arestaţi spuseseră Poliţiei Sexuale că era un client obişnuit. Posesori de card negru recunoscuseră că făcuseră sex cu el. Trecea acum printr-un şir de teste şi, cu siguranţă, cardul lui avea să iasă negru.

— Nu-ţi face griji, i-am spus cînd mi-a transmis informaţia într-o stare de panică îngheţată, plină de lacrimi. Or să fie nevoiţi să-i dea drumul. Testul o să iasă albastru, te asigur.

— Eşti nebun, Richard, asta-i clar că-i imposibil! Ţi-ai ieşit din minţi!

— Dacă tu crezi acum că am înnebunit, am zis, turnîndu-i un pahar mare de băutură, aşteaptă pînă o să fiu destul de beat ca să-ţi spun de ce!

Am dat repede pe gît două înghiţituri înainte de a-mi aduna curajul să încep şi am tot băut în timp ce am bolborosit întreaga poveste.

— Acum lasă-mă să-ţi dau şi ţie virusul-cuirasat, am îngăimat după ce am terminat, întinzîndu-mă după ea, într-o stare de ebrietate înceţoşată.

A ţipat, s-a smucit de lîngă mine şi a început să fugă în jurul camerei de zi strigînd:

— Animalule! Eşti nebun! L-ai omorît pe băiatul nostru! Nu te apropia de mine! Nu te apropia!

Cum aş putea explica sau scuza ce s-a întîmplat după aceea? Eram scos din minţi de beţie, dar o altă parte a mea funcţiona pe program automat, cu o logică rece. Dacă poate exista un viol din iubire, ăla era momentul lui. Marge era sigură că eram o hazna de viruşi ai Molimei, şi exista un singur mod în care aş fi putut-o convinge vreodată de adevăr. Trebuia s-o infectez cu virusul-cuirasat şi nu acceptam nici un refuz.

Partea scurtă şi urîtă a afacerii a fost că mi-am silit propria soţie să facă sex pe viu cu mine, ştiind că făceam ceea ce trebuia, chiar în timpul în care se lupta cu mine din toate puterile, convinsă că lupta pentru a se apăra de o infecţie sigură cu virusul Molimei. Era brutal şi oribil, şi mi-a fost silă de mine

pentru ceea ce făceam, chiar dacă ştiam foarte bine că, în fond, aveam dreptate.

Am lăsat-o plîngînd cu sughiţuri şi am ieşit în noapte, clătinîndu-mă, ca să-l scot pe Tod din mîinile PS.

Eram cuprins de furia stîrnită de beţie. Eram o somitate în lumea medicală. Le-am cerut să folosească o serie întreagă de teste asuprea lui Tod şi asupra mea şi l-am terorizat fără milă pe slujbaşul obosit al PS care le aplica. Cînd toate au ieşit albastre, am ameninţat cu procese şi cu acuzaţii politice cumplite dacă Tod nu era eliberat imediat sub custodia mea, şi am reuşit în acest fel să-i abat atenţia de la „organismul anormal" pe care-l observase în circuitul nostru sanguin, destul timp ca să ajungem dincolo de uşă.

Dar „organismul anormal" avea să fie notat în raportul lui. Iar Sutcliffe urmărea îndeaproape fişierul meu de date, şi erau cu siguranţă oameni din partea lor care aveau să adune unu şi cu unu şi cu unu. Era doar o problemă de cît timp avea să le ia.

Iar noi nu puteam rămîne prin preajmă ca să aflăm. Trebuia să fugim. Tod, eu, Linda şi Marge. Dar unde? Şi cum?

Am mers cu maşina pînă la Linda şi a trebuit să aşteptăm afară jumătate de oră pînă cînd a plecat bărbatul cu care era.

LINDA LEWIN

— Există un singur loc unde ne putem duce, le-am spus lui Tod şi lui Richard. Un singur loc în care ne putem ascunde şi unde PS nu poate veni după noi...

— Zona de carantină San Francisco? s-a bîlbîit Richard.

Am încuviinţat.

— Poliţia Sexuală nu s-ar duce în San Francisco. Nu există nici un nătărău în viaţă care să fie dispus s-o facă.

— Dar... San Francisco...?

— Adu-ţi aminte, noi n-avem nici un motiv să ne temem de Molimă, le-am explicat. În plus... te poţi gîndi la vreun alt loc unde e mai mare nevoie de ceea ce avem noi?

— Dar cum am putea măcar să intrăm în zonă?

A trebuit să mă gîndesc mult la asta. Nici măcar nu auzisem vreodată de cineva care să încerce să treacă de PS ca să ajungă în San Francisco. Pe de altă parte, nici PS...

— Cea mai bună şansă ar fi cu barca, din Sausalito. Aşteptăm o noapte potrivită, ceţoasă, apoi traversăm Golden Gate prin negură cu o barcă de lemn, cu vîsle; fără zgomot de motor, fără profil radar. Şalupele de patrulare stau aproape de San Francisco şi păzesc linia coastei, nu golful. Elicopterele nu ne vor putea vedea prin ceaţă, nici dacă ar zbura...

— Pare o treabă periculoasă, a comentat Richard, cu îndoială în glas.

— Ai vreo idee mai bună?

Richard a ridicat din umeri.

— Să mergem s-o luăm pe Marge, a răspuns el.

DR. RICHARD BRUNO

Ne-am îngrămădit toţi trei în maşina Lindei – aveau s-o caute pe a mea dacă se vor pune pe căutat – şi ne-am întors la noi acasă.

Marge era încă în stare de şoc atunci cînd am ajuns acolo. Chiar şi cînd l-a văzut pe Tod, chiar şi atunci cînd el şi cu Linda mi-au susţinut povestea, tot nu mă credea întru totul. A început să se lase cît de cît convinsă abia cînd i-am arătat bilanţul enorm al contului meu secret.

Dar cînd i-am spus că trebuie să fugim la San Francisco şi-a pierdut iarăşi încrederea. Nu aveam timp să-ncerc în continuare s-o conving. Richard, Linda şi cu mine am fost siliţi să ne luptăm s-o băgăm în maşină folosind forţa brută, iar eu i-am ţinut palma peste gură ca s-o împiedic să ţipe.

Am ocolit pe marginea golfului pînă la Sausalito, am cumpărat o barcă cu vîsle, am închiriat camere la motel şi am aşteptat.

N-am avut parte de ceaţă deasă, aşa cum plănuisem, decît două nopţi mai tîrziu. În acele două zile, cu Tod, Linda şi cu mine vorbindu-i aproape fără încetare, Marge a ajuns încetul cu încetul să creadă adevărul.

Însă acceptarea faptului că noi toţi aveam o datorie morală de a răspîndi virusul-cuirasat, în singurul mod posibil, era

ceva mai mult decît putea ea să înghită. Putea fi de acord din punct de vedere intelectual, dar era în continuare zdruncinată din punct de vedere emoțional.

— Te cred, Richard, chiar te cred, a recunoscut ea, pe cînd soarele cobora peste ultima noastră zi în Sausalito. Pot chiar să admit că ceea ce faceți este probabil ceea ce se cuvine. Dar eu chiar nu pot...

— Știu, i-am spus, trăgînd-o în brațe, lîngă mine. Și mie mi-e greu...

Am făcut dragoste cu ea, cu tandrețe, carne lîngă carne, așa cum trebuia să fie, pentru ceea ce avea să se dovedească a fi ultima oară.

În noaptea aceea, un val mare de ceață s-a rostogolit peste podul Golden Gate, unul înalt, carea ținut elicopterele la mare altitudine deasupra liniei țărmului din San Francisco. Era momentul potrivit: acum ori niciodată.

La debarcader, Tod a ezitat.

— Ți-e frică?

Băiatul a încuviințat.

— Și mie, Tod.

M-a apucat de mînă.

— Mi-e frică, tată, a zis el încet. Adică, știu că n-avem prea multe șanse să reușim... Dar dacă se întîmplă ceva... vreau să știi că n-aș fi vrut să fie altfel... Trebuia să facem ceea ce am făcut. Te iubesc, tată. Ești cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Iar eu sînt mîndru că ești fiul meu, am răspuns, cu lacrimi în ochi. Aș dori doar...

— Nu spune asta, tată.

L-am îmbrățișat, apoi ne-am înghesuit cu toții în barcă, iar Tod și cu mine am început să vîslim.

Curenții erau înșelători și ne împingeau spre est, progresam mai greu decît prevăzusem eu, dar țineam direcția spre luminile orașului și înaintam cu perseverență.

Nu puteam fi la mai mult de cinci sute de metri de mal cînd raza unui reflector ne-a prins brusc într-un cerc orbitor de lumină sidefie.

— Barca cu vîsle, oprește! Barca cu vîsle, oprește!

Atît de aproape şi totuşi atît de departe! Dacă PS ne prindea, se termina cu noi. N-aveam de ales decît să încercăm să scăpăm vîslind mai departe.

Am ieşit din raza reflectorului şi am pornit în zigzag spre mal, în timp ce un motor urla dintr-o parte în alta în spatele nostru, iar pata de lumină zbura la întîmplare peste apele întinse. Ceaţa era destul de deasă şi nu reuşeau să ne găsească din nou.

Cînd în sfîrşit ne-au dat de urmă, noi mai aveam doar două sute de metri pînă la ţărm. Au deschis focul cu un soi de mitralieră grea.

— Sîntem ţinte sigure în barca asta! a strigat Tod. Trebuie să fugim înot!

Se aruncă peste bord, dispărînd în bezna apelor, sub o ploaie de gloanţe.

Totul părea să se întîmple deodată. Barca s-a înclinat cînd s-a scufundat Tod, Linda s-a rostogolit şi ea peste margine, Marge a intrat în panică şi a căzut peste bord, iar barca s-a răsturnat...

Şi ne-am trezit cu toţii în apa rece, înotînd cît mai departe posibil înainte de a ieşi la suprafaţă ca să respirăm, trăgînd scurt aer în piept, înotînd ca să ne salvăm viaţa, în bătaia unei rafale întîmplătoare de gloanţe şi a fasciculului săltăreţ de lumină al unui proiector.

Nu era timp de gîndit, nici măcar pentru frică, atunci cînd înotam cu disperare, nici timp şi nici loc pentru a simţi oroarea a ceea ce se întîmpla. Pînă cînd, gîfîind în căutarea aerului, epuizat şi îngheţat, m-am căţărat pe o plajă pietroasă.

În depărtare, peste apa întunecată, proiectorul rătăcea încă, iar mitraliera mai fulgera şi răpăia. Linda Lewin s-a tîrît lîngă mine, gîfîind şi tuşind. Am zăcut acolo multă vreme, fără să ne mişcăm, fără să vorbim, fără să gîndim, pînă cînd elicopterul a renunţat în sfîrşit şi a dispărut în ceaţă.

Atunci ne-am ridicat şi am căutat pe plajă vreme de cel puţin o oră.

Tod şi Marge nu erau de găsit nicăieri.

— Poate că au reuşit să ajungă undeva mai departe pe plajă, a sugerat Linda cu un surîs şters.

Dar eu ştiam mai bine. Simţeam golul din inimă. Pieriseră. Pieriseră şi *eu* îi ucisesem, la fel de sigur ca şi cum mîna de pe trăgaciul mitralierei ar fi fost a mea.

— Richard...

M-am smuls din îmbrăţişarea ei liniştitoare.

— Richard...

M-am întors cu spatele la ea şi am lăsat disperarea rece şi neagră să se rostogolească în mintea mea ca un val de ceaţă, ştergînd orice gînd şi umplîndu-mă, întrebîndu-mă dacă se va mai risipi vreodată.

Speram, în acea clipă nesfîrşită, că asta nu se va întîmpla niciodată.

JOHN DAVID

Bănuiesc că ştiam c-o să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu, fraţilor, dar măcar am crezut c-o să mă duc la fund luptînd şi c-o să iau cu mine cîteva jigodii.

Nu s-a întîmplat aşa. M-au prins în somn. Vă vine să credeţi?

Coboram repede panta, aveam febră, eram slăbit şi nu prea gîndeam. Umblam pe străzi ca un adevărat zombi, se vedea de departe. Am fost culeş de nişte oameni ale căror feţe nici măcar nu mi le amintesc, care m-au dus la o casă conspirativă a Fecioarei, din Berkeley, unde mi-am pierdut cunoştinţa deîndată ce am atins salteaua.

Halal casă conspirativă!

Am fost trezit la miezul nopţii de o ţeavă de pistol în ceafă şi de o alta în burtă. Ne-au luat la rînd pe toţi în dubă şi ne-au dus la secţia PS. Au trecut cardurile tuturor prin banca naţională de date.

Ale tuturor în afară de al meu. Cu mine nu trebuiau să-şi bată capul, văzînd că sînt clar în stare terminală şi că mă prinseseră cu vreo douăsprezece carduri albastre false în rucsac. Mie mi-au luat doar amprentele de la deget şi retină şi le-au trimis prin fax la Washington.

— Ei, ei, ei, a murmurat locotenentul PS după nu mai mult de o jumătate de oră. John David, în ultima vreme în Legiune,

căutat pentru vreo zece mii de capete de acuzare cuprinzînd crima, violul pe viu şi falsificarea de carduri de identitate, ca să nu mai pomenim de jaf, revoltă, trecerea ilegală a frontierei şi trădare. Eşti un băiat rău, nu-i aşa, John? Dar sînt cu adevărat încîntat să te cunosc. Am senzaţia că o să-mi aduci o frumoasă promovare. Hai să zicem că, dacă o să fie aşa, în seara de dinaintea execuţiei fac cinste cu ultima masă.

WALTER T. BIGELOW

Nemulţumindu-se să-mi posede soţia, Satana m-a urmărit şi la birou. Mai întîi cultul blasfemiator al Fecioarei, apoi o serie de anomalii din zona golfului San Francisco care păreau să indice că banca naţională de date fusese cumva compromisă...

Era destul de obişnuit ca nişte carduri albastre false să iasă negre cînd erau verificate în banca naţională de date. Dar nu se mai auzise despre nimeni dintre cei prinşi cu un card albastru contrafăcut să nu se dovedească infectaţi la testul real pentru Molimă, pentru că, desigur, nu avea absolut nici un sens ca posesorul unui card albastru valid să folosească unul falsificat. Dar exact asta se întîmpla în zona golfului. Erau cel puţin zece cazuri.

Iar acum, incidentul ăsta cu adevărat bizar de noaptea trecută, în aceeaşi zonă. Patru oameni într-o barcă cu vîsle încercaseră să spargă blocada carantinei ca să intre în San Francisco! Se părea că doi dintre ei chiar reuşiseră.

Cînd trupurile celorlalţi doi au fost pescuite din golf, s-au dovedit a fi Tod şi Marge Bruno, fiul şi soţia unui oarecare doctor Richard Bruno, un remarcabil genetician specialist în sinteze de la Corporaţia Sutcliffe.

Pe comandantul local al PS îl aştepta o promovare, sau măcar o citare pe ordin de zi.

Trecuse toate cele trei nume prin banca naţională de date. Tod Bruno fusese prins într-un raid dintr-un bar de sex în urmă cu trei zile. Deşi numeroşi martori declaraseră că era un client obişnuit, ieşise albastru dintr-o varietate întreagă de teste. Comandantul avusese inteligenţa să sape mai adînc şi aflase că un „organism anormal" fusese observat în raportul de la faţa locului.

Instinctul îl făcuse să ordone ca trupurilor lui Tod şi Marge Bruno să li se facă o autopsie minuţioasă şi completă, pînă la nivel molecular. Şi acel raport m-a făcut pe mine să mă sui într-un avion către San Jose.

Exista un „pseudovirus" ciudat introdus în genomul amîndurora. Avea multe secvenţe similare cu virusul Molimei, dar nu semăna cu nici o varietate cunoscută sau ipotetică, şi avea alte secvenţe care n-ar fi putut evolua natural. Corpurile erau moarte de prea multă vreme ca să fi încercat cineva să-l cultive ulterior.

Un „pseudovirus" necunoscut în trupurile familiei unui celebru specialist în sinteze genetice... Putea însemna un singur lucru – un cod negru neraportat la Sutcliffe. Şi ultima ispravă a diavolului fusese eliberată – un soi de parazit uman artificial îngrozitor, o varietate de Molimă făcută de mîna omului. Aveam două cadavre care fuseseră infectate cu ea şi puteam fi sigur că măcar Bruno era şi el infectat. Iar doctorul era în viaţă, undeva prin San Francisco.

Ce s-ar fi putut petrece în haznaua Satanei nu era cîtuşi de puţin treaba mea, dar Tod Bruno era infectat cînd fusese cules dintr-un bar de sex, în afara zonei de carantină, şi trecuse printr-un pachet complet de teste, ieşind albastru.

Iar asta însemna că lucrul acela monstruos era invizibil pentru toate testele noastre standard contra Molimei. Ce meşterise diavolul la Corporaţia Sutcliffe?

În timp ce zburam spre apus, aveam convingerea de nezdruncinat că zburam spre o confruntare crucială cu Duşmanul, că bătălia Apocalipsei deja începuse.

LINDA LEWIN

San Francisco nu era deloc aşa cum mă aşteptam. Nu sînt sigură la ce mă aşteptam de fapt: o Sodomă respingătoare de ruine şi zombi în putrefacţie, poate? Dar nu era deloc aşa.

Străzile erau curate, iar clădirile vechi îngrijite cu dragoste. Faimoasele tramvaie încă mergeau, la fel şi autobuzele. Restaurantele erau deschise, barurile ticsite, existau cabarete şi

teatre. Existau chiar şi poliţişti prietenoşi care-şi făceau rondul pe străzi.

Hrana şi diferitele mărfuri necesare puteau fi introduse prin linia de carantină din oraşul Daly, şi era permisă ieşirea produselor sterilizate, aşa încît oraşul avea o economie conectată la lumea exterioară. Regiunea era săracă, desigur, dar oamenii dinăuntru se uniseră ca să iasă la liman. Mîncarea era scumpă în restaurante, dar păstrată ieftină în piețe în mod artificial. Locuințele erau aglomerate, dar chiriile rămîneau scăzute, iar nevoiaşii sau cei fără adăpost erau primiți în clădiri publice şi în staţii abandonate de metrou.

O, da, erau mulți oameni în stare terminală, arătînd oribil, învîrtindu-se de colo pînă colo, dar mult mai mulți oameni ar fi putut dispărea cu uşurinţă în viaţa clandestină de afară. Era ceva extrem de emoţionant în felul în care toți cei temporar sănătoşi ţineau cont de cei aflați vizibil în stare terminală şi le arătau o atenție atît de plină de tandrețe. Ceva ce-mi aducea aminte de dragul şi bătrînul meu Max.

Cu adevărat, spiritul lui părea să plutească pe deasupra acestui oraş osîndit, dar predestinat veseliei. De nevoie, fiecare era silit să fie aici un Sfînt Max şi, deşi Amanții Fecioarei nu existau ca atare, fiecare părea să înfăptuiască Lucrarea.

Nimeni nu trebuia să-şi facă griji pentru că ar Lua-O, sau pentru că ar căpăta card negru, sau pentru că ar putea fi înhăţaţi de PS. Toate astea li se întîmplaseră deja tuturor. Aşa că, deşi pe-acolo erau mai mulți homosexuali declarați decît crezusem c-o să văd vreodată în toată viaţa mea, deşi mi se pare ciudat să spun asta, era mai puţină... perversiune în San Francisco decît oriunde altundeva mai fusesem vreodată.

Nici un bar de sex pe viu propriu-zis, pentru că fiecare bar era aşa ceva. Abia dacă găseai vreun salon cu maşini de sex, pentru că oamenii din San Francisco, deja condamnați cu toții la moarte, îşi puteau dărui liber dragoste unul altuia, aşa cum trebuie să fi fost cîndva firesc între bărbați şi femei. Chiar şi celor aflați vizibil în stare terminală li se satisfăceau nevoile cu multă grijă.

Nici un loc în care fusesem vreodată nu părea atît de mult ca acasă.

Numai giulgiul Molimei care atîrna deasupra oraşului tulbura farmecul atmosferei. O atmosferă îmblînzită de ceţuri, colorată în roz de amurguri, luminată de veselia de celulă a condamnaţilor şi de melancolia filosofică nostalgică pe care o înfruntau locuitorii. „Oricum se naşte fiecare sub semnul morţii", spunea o zicală populară. „Aici măcar o ştim cu toţii. Mai devreme sau mai tîrziu, fiecăruia îi va suna ceasul, aşa că de ce să nu trăieşti şi să iubeşti azi? "

Nu prea sigură ce trebuia să fac în continuare, am început să împlinesc Lucrarea Fecioarei în felul obişnuit, oferindu-mă oricui şi tuturor, împrăştiind încet virusul-cuirasat, dar neştiind dacă sau cînd să răspîndesc şi minunata veste.

Aş fi fost fericită acolo – adevărul-adevărat este că *eram* fericită – chiar şi cînd îmi făceam griji pentru bietul Richard.

La drept vorbind, Richard era ca un copilaş pe care trebuia să-l îndrum, o creatură buimăcită. Toată energia şi elanul lui păreau să fi dispărut odată cu soţia şi copilul pe care-i pierduse. Îi înţelegeam durerea şi vina, dar asta nu putea să dureze la infinit.

— Avem treabă de făcut, Richard, o treabă minunată şi importantă, îi tot spuneam. Trebuie să răspîndim virusul-cuirasat printre oamenii ăştia.

Se uita fix la mine, fără expresie. Uneori reuşea să rostească abia auzit:

— Fă-o tu.

După cîteva zile am ajuns la concluzia că nu mai puteam aştepta ca Richard să-şi vină în fire. Trebuia să iau singură inevitabila hotărîre.

Această răspîndire a virusului-cuirasat de către mine, în mod clandestin, era pur şi simplu prea lentă. Dacă ar fi existat oameni răi, hotărîţi să oprească virusul, ne-ar fi dat de urmă. Trebuia să infectez mii, zeci de mii, înainte ca ei să apuce să acţioneze, şi singurul mod în care acest lucru putea să se întîmple ar fi fost dacă oamenii din San Francisco ar fi ştiut ce răspîndeau şi s-ar fi hotărît s-o facă sistematic.

Am început prin a mă dezvălui ca fiind Fecioara însăşi amanţilor mei şi oamenilor de prin baruri. Existau destui în San Francisco care împliniseră cîndva Lucrarea pe cînd erau în

exterior – chiar şi cineva pe care-l cunoscusem cîndva, în zilele în care făceam turul coastei – aşa încît afirmaţia mea începu să cîştige în credibilitate.

Într-un sens, oamenii din San Francisco îndepliniseră întotdeauna Lucrarea Fecioarei, a Sfîntului Max. Pe de altă parte, aici legenda nu fusese niciodată cu adevărat importantă. În San Francisco, oamenii înfăptuiau Lucrarea Fecioarei ca să facă plăcere celorlalţi şi lor înşile, iar nu pentru că ar fi crezut că slujeau singura speranţă a speciei.

Apoi am început să adun o armată de Amanţi ai Fecioarei şi am făcut-o proclamînd extraordinarul adevăr.

Acela că bărbatul zdrobit pe care-l adăposteam în apartamentul meu era un mare savant şi un erou încă şi mai mare. Că realizase organismul-cuirasat. Că, prin intermediul lui, fusesem infectată cu darul vieţii. Că puteam infecta pe oricine cu care făceam sex pe viu cu darul vieţii. Că Anii Molimei, datorită lui Richard Bruno şi preţului îngrozitor pe care-l plătise acesta, se apropiau acum de sfîrşit.

Ceea ce aveam cu toţii de făcut era ceea ce făceam deja: să ne iubim unii pe alţii.

La început, au fost mai mulţi sceptici decît convinşi, desigur.

— Aduceţi-i la mine pe cei în stare terminală, le-am cerut. Lăsaţi-i să facă sex pe viu cu Fecioara! Cînd or să fie vindecaţi, întregul oraş va vedea că spun adevărul.

WALTER T. BIGELOW

Satana însuşi părea să vorbească prin gura lui Harlow Prinz cînd i-am cerut socoteală, ştergîndu-i ultimul hohot de rîs de pe buze, pentru că ceea ce a recunoscut în cele din urmă preşedintele Corporaţiei Sutcliffe, sub constrîngere extremă, era mai rău, mult mai rău decît lucrul de care mă temusem iniţial.

Bruno lucrase la un soi de virus care să stîrpească Molima. Îl construise însă în jurul unei varietăţi a Molimei şi ceva mersese prost. Crease o varietate a Molimei care suferea o mutaţie aleatorie de fiecare dată cînd se reproducea. Aceasta nu numai

că era invizibilă la toate testele din prezent, mai puțin la analiza moleculară completă, dar ar fi rămas așa la orice altceva se putea inventa.

Avusese loc o alarmă de cod negru, dar numai în interiorul laboratorului, și existau o mulțime de rapoarte care să dovedească faptul că Sutcliffe urmase procedura adecvată, precum și un munte de documente legale în sprijinul punctului de vedere că astfel de situații de tip cod negru limitate la interior nu trebuiau raportate Poliției Sexuale.

— N-am avut nici cea mai vagă idee că Bruno era infectat, declară Prinz. Nu-i așa, Warren?

Warren Feinstein, președintele consiliului de administrație de la Sutcliffe, păstrase tăcerea pe tot parcursul întrevederii; acum, cu o expresie extrem de ciudată pe chip, se foia nervos.

— Nu... Adică da... Adică de unde puteam noi să știm sigur că era infectat...?

— Soția și băiatul lui erau infectați, nu-i așa, Warren? s-a răstit Prinz. L-ai auzit pe director. Trebuie luate imediat măsuri extreme pentru a stăpîni chestia asta!

— Dar...

— Stați puțin! am exclamat. Fără îndoială nu sugerați că tipul... a făcut sex pe viu cu soția și... cu băiatul, știind că era infectat?

— Să sperăm, replică Prinz. În orice caz, n-avem de-ales. Trebuie să acționăm pe baza acestei presupuneri.

— Ce?!

— Pentru că dacă nu...

Prinz s-a cutremurat.

— Dacă nu, s-ar putea să fim cu toții condamnați. Pentru că dacă Tod și Marge Bruno n-au fost infectați pe cale sexuală, atunci acest nou virus trebuie să fie lucrul de care ne-am temut întotdeauna cel mai mult – o varietate a Molimei care n-are nevoie de vectorii sexual sau intravenos, o formă prezentă în mediu, care se răspîndește prin aer, ca răceala obișnuită.

— O, Dumnezeule!

— N-ai de ales, domnule director, continuă Prinz neînduplecat. Trebuie să obții autoritatea necesară de la președinte și să pui ca orașul San Francisco să fie sterilizat imediat.

— Sterilizat?

— Cu o bombă nucleară. Procedură de cod negru, e adevărat, pe o scară oarecum dusă la extrem.

— Asta-i monstruos, Harlow! a strigat Feinstein. Asta înseamnă să mergem prea departe! Trebuie să...

— Taci din gură, Warren! s-a răstit Prinz. Gîndeşte-te la alternativă!

Feinstein s-a prăbuşit în scaun.

— Dacă virusul ăsta e prezent în mediu sîntem oricum condamnaţi cu toţii, aşa încît... care-i deosebirea? a zis Prinz cu vocea rece, insinuantă, a Satanei. Dar dacă nu e, şi dacă Bruno o împrăştie în San Francisco...

— Nu poţi omorî un milion de oameni pe baza presupunerii că...

— Taci din gură, Warren! l-a repezit din nou Prinz. Nu-ţi poţi permite să-l asculţi pe neghiobul ăsta sentimental, domnule director. Trebuie să fii puternic. Trebuie să-ţi faci datoria.

Datoria mea? Dar care era ea? Dacă aş fi pus ca zona de carantină San Francisco să fie sterilizată de o explozie termonucleară, Bruno ar fi fost vaporizat. Iar eu aveam nevoie de Bruno în viaţă, ca să-l interoghez înainte să fac un asemenea lucru. Trebuia să ştiu dacă făcuse sex pe viu cu soţia şi cu fiul lui. Pentru că dacă făcuse, atunci aş fi ştiut că virusul nu era prezent în aer, că exista o speranţă. Atunci şi numai atunci aş fi putut pune să fie sterilizat San Francisco cu conştiinţa curată.

Atunci şi numai atunci o asemenea hotărîre îngrozitoare l-ar fi slujit pe Dumnezeu şi nu pe diavol.

Trebuia să găsesc pe cineva dispus să se ducă la San Francisco şi să-l scoată de-acolo pe Bruno. Dar unde să găsesc pe cineva îndeajuns de nebun, dispus să se sacrifice ca să facă aşa ceva?

JOHN DAVID

Mă simţeam destul de jalnic atunci cînd doi agenţi ai PS m-au tras într-o cameră de interogatoriu, m-au legat cu cătuşe de un scaun prins cu şuruburi de podea şi apoi au ieşit.

Dar mi-am revenit rapid, credeți-mă, cînd bătrînul Walter T. în persoană a intrat în încăpere şi a închis uşa în urma lui!

Bătrîna jigodie a trecut direct la subiect.

— Am căutat pe cineva foarte special, iar computerul a dat la iveală numele tău, mi-a zis. Am o treabă pentru tine. Eşti interesat?

— Cred că glumeşti...

— O să te lăsăm în San Francisco. Vreau să scoți de-acolo un om.

— Ce să fac?

Ei, rahat, fraților, abia dacă-mi puteam crede urechilor. Adică, chiar şi în starea mea terminală, am ciulit urechile la una ca asta. Iar bătrînului Walter T. sigur nu i-a scăpat.

— Te interesează, nu-i aşa? Uite care-i tîrgul...

Şi mi-a spus. Un elicopter al PS urma să mă arunce în San Francisco, unde trebuia să-l răpesc şi să-l reţin pe individul ăsta, Richard Bruno. În fiecare după-amiază, la ora trei, aveau să trimită un elicopter să se rotească deasupra parcului Golden Gate vreme de o oră. Cînd puneam mîna pe Bruno, trebuia să trag cu un pistol Very, iar ei mă luau.

— Pentru ce-l vor pe tip? am vrut să ştiu.

— N-ai nevoie să ştii, mi-a răspuns.

M-am uitat la el cu îndoială.

— Ce te face să crezi că o să vreau să mă bag?

Adică, jigodia asta tîmpită voia să mă arunce în gura lupului, dar ce-l putea face să creadă că i-aş face treburile murdare şi aş da pe mîna PS cine ştie ce biet amărît? Era chiar atît de prost pe cît părea? Nu s-ar fi zis.

— O vei face pentru că la predarea lui Bruno ți se va acorda iertarea completă pentru toate crimele tale capitale.

— Hei, uită-te la mine, omule, oricum mai am poate vreo lună de trăit.

— Te poți întoarce în Legiune. Cu gradul de căpitan.

— Căpitan? am pufnit. Rahat, de ce nu colonel plin, cu vultur în piept?

— De ce nu, chiar aşa?

— Chiar vorbeşti serios, nu?

Să-mi bag, ce viață mișto aș avea dac-aș fi comandant de brigadă! Dar...

— Dar sînt pe moarte oricum! Ce mai contează?

— Legiunea pleacă din nou în Brazilia chiar în timp ce vorbim, mi-a zis el. Te putem ghiftui cu cele mai bune paliative militare și cu toată cocaina și toate amfetaminele pe care le poți înghiți. Și te parașutăm în Brazilia cu aripi de colonel, în fruntea unei brigăzi, la douăsprezece ore după ce-l predai pe Bruno. O viață scurtă, dar fericită.

— Nemaipomenit, am replicat, cercetîndu-l cu atenție pe bătrînul Walter T.

Tot nu avea nici o noimă. Ascundea ceva, iar eu aveam senzația n-o să-mi placă.

— Dar ce te face atît de sigur că n-aș prefera să-mi petrec viața asta scurtă și fericită la San Francisco?

Acum a fost rîndul lui Walter T. să mă cerceteze atent, apoi să ridice din umeri.

— Pentru că, dacă nu-l aduci pe Bruno, s-ar putea să fie o viață mult mai scurtă decît crezi.

— Ce?

— Oricum o să te lăsăm în San Francisco, așa că aș putea foarte bine să-ți spun adevărul, a continuat Bigelow. Am sentimentul că nimic altceva n-o să te motiveze, dar asta o s-o facă sigur.

Și mi-a spus. Și m-a motivat de-a binelea.

Bruno era un soi de sintetizator genetic. O scrîntise rău de tot și crease o nouă varietate a Molimei. Era invizibilă la toate testele standard și-ar fi putut fi capabilă să se răspîndească chiar și prin aer.

— Așa că trebuie să știm dacă Bruno e infectat cu ceva care s-ar putea împrăștia chiar acum prin San Francisco, ceva ce putem doar spera să oprim prin... măsuri de o asprime extremă.

Ei, fraților, n-aveam nevoie de nici o avansare la gradul de colonel plin ca să-mi dau seama ce voia să spună cu asta.

— Vrei să spui c-o să arunci o bombă atomică peste San Francisco, nu-i așa?

— În afară de cazul în care l-am avea pe Bruno ca să-l cercetăm, iar examenul ne va asigura că n-a împrăștiat chestia

asta... Altfel chiar nu avem de-ales... Îți dau două săptămîni. După asta...

— O să arunci bomba atomică în San Francisco cu mine înăuntru!

Bigelow încuviință.

— Cred că pot avea încredere în tine că vei face tot ce-ți stă în putință, nu-i așa? a întrebat el.

Ce puteam să răspund la asta? Un singur lucru, fraților. Ceea ce i-am zis mai departe bătrînului Walter T.

— Vreau cocaina, amfetaminele și paliativele chiar acum. Cîte pot duce.

— Foarte bine, a răspuns el. De ce nu? Tot ce ai nevoie.

— N-am de-ales, nu?

— Cîtuși de puțin.

Dacă n-aș fi fost prins cu cătușe de scaun, i-aș fi smuls brațul bătrînei jigodii și l-aș fi omorît în bătaie cu el. Dar chiar și atunci a trebuit să-i admir stilul, dacă știți ce vreau să spun. Doar un card negru îi lipsea bătrînului Walter T., și s-ar fi simțit ca acasă cu noi, camarazii zombi.

LINDA LEWIN

După ce semnele au început să dispară de la cazurile terminale și posesorii de carduri negreau început să iasă albaștri la testele simple pe care le încropeau doctorii clandestini, vestea a început să se răspîndească tot mai repede, la fel și virusul-cuirasat. Amanții Fecioarei au început să împrăștie veștile cele bune ei înșiși pe străzi și în barurile din San Francisco.

Într-o zi a venit la mine o delegație. M-au dus într-o casă veche, cu multe coridoare, cocoțată pe un deal deasupra parcului Buena Vista. O numeau Casa Fecioarei Iubirii Renăscute. M-au instalat într-un apartament de la etajul al treilea și l-au luat și pe Richard odată cu mine.

Acolo eram înconjurată de Amanții Fecioarei. La fel și Richard. Era înconjurat de oameni care aveau grijă de el, care-l iubeau, care știau ce fapte eroice făcuse și cu ce preț groaznic. Încet, mult prea încet, a început să reacționeze la ceea ce-l

înconjura, să murmure împleticit despre vina şi disperarea lui. Dar încă refuza să se alăture Lucrării, pentru că socotea dezgustător fie şi un simplu gînd despre sex, indiferent cine i se oferea, inclusiv eu.

Chiar şi Lucrarea propriu-zisă, deşi progresa destul de repede, mergea mult prea încet. Cît timp mai aveam înainte ca lumea de afară să afle adevărul? Luni? Săptămîni? Zile? Şi ce se va întîmpla atunci? Oare ştiau deja?

Ceea ce trebuia să se întîmple era infectarea întregului San Francisco cu virusul-cuirasat, aşa încît, atunci cînd lumea exterioară avea să intervenă, adevărul să fie dezvăluit laolaltă cu dovada de netăgăduit, un măreţ fapt împlinit: un oraş întreg, o zonă de carantină cîndva complet neagră, acum în întregime liberă de Molimă.

Odinioară, cu mult înainte ca mare parte din locuitorii săi actuali să se fi născut, San Francisco trăise cîteva luni magice care fuseseră numite Vara Iubirii*, o legendă care supravieţuia încă în mitologia comună a oraşului.

Am conceput aşadar ideea unei Săptămîni a Iubirii, o festivitate a virusului-cuirasat şi un mijloc de a-l răspîndi rapid, un carnaval al sexului, o orgie de dimensiunea unui oraş, un festival al Fecioarei Iubirii Renăscute.

Poate că prin intermediul unei asemenea demonstraţii, prin sărbătoarea a ceea ce readusese el în lume, şi Richard avea să poată renaşte...

JOHN DAVID

Paliativele cu care m-au injectat înainte să-mi dea drumul în San Francisco nu păreau să-mi fie de mare folos, dar amfetaminele şi cocaina făceau cu siguranţă toţi banii, fraţilor! Poate că arătam ca un bolnav în stare terminală, cu un picior în

* Vara Iubirii – E vorba de fenomenul social-cultural care a început în vara lui 1967. Momentul culminant a fost celebrul festival de la Woodstock, din 1969. (n. tr.)

groapă, dar mă simțeam de minune și ardeam ca o torță pe calea spre iad, credeți-mă!

Mă așteptam ca San Francisco să fie ciudat și sălbatic, ceva cam ca TJ înainte ca PS să năvălească peste noi, dar era cu totul diferit. Da, era ciudat, dar departe de ideea despre sălbăticie a unui zombi ca mine.

Orașul arăta ca scos dintr-un film vechi – curat și îngrijit și, știți voi, pitoresc, ca o carte poștală prăfuită. Am descoperit că puteam să fac orice fel de sex, pe viu, cu oricine voiam. Nu trebuia decît să cer, chiar dacă arătam așa cum arătam.

Erau o mulțime de zombi în stare terminală, ca mine, învîrtindu-se pe-acolo, și o grămadă de poponari nerușinați, și oamenii ăștia erau, pe bune, atît de prietenoși și amabili și drăguți cu noi, cei aflați pe drumul din urmă, încît îmi venea să vărs. Adică toată pacea și sexul din compasiune și dragostea asta mă enervau atît de tare încît aproape că-mi doream să văd Orașul Pămpălăilor ras de o bombă atomică, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Nu cu mine aici, bineînțeles!

Bigelow vorbise cît se poate de limpede. N-aveam de ales. Trebuia să-mi pun curul meu ferfenițit la treabă și să pun mîna pe Bruno, ca să-mi capăt singurul bilet de ieșire posibil.

DR. RICHARD BRUNO

Abia dacă-mi aduc aminte cum era în locul acela al beznei. Nu mai știu cum și cînd am început să ies din el. Mai întîi am simțit o lumină blîndă și caldă în bezna mea rece, apoi am început încet să observ ceea ce mă înconjura.

Locuiam într-o casă veche, victoriană, în vîrful unui deal din San Francisco, un loc cunoscut sub numele de Casa Fecioarei Iubirii Renăscute. Linda Lewin locuia acolo cu mine și știam că avusese grijă de mine în lunga mea noapte întunecată. Ea și mulți alții. Era o casă a dragostei și a speranței. Era un soi de bordel și un soi de biserică, și cei de-aici împărtășeau un singur lucru: virusul meu cuirasat. Și toți cei care veneau și plecau de aici mă iubeau.

„Doctorul Desfătare", aşa îmi spuneau cu toţii. Pentru ei nu eram creatura care-şi împinsese soţia şi băiatul la moarte, ci omul care adusese dragostea înapoi în lume.

— Ai jelit destul, Richard. Marge şi Tod s-au dus, iar durerea ta e îndreptăţită, îmi spunea Linda. Ai făcut însă un lucru minunat şi pentru asta merită să te bucuri. Vino şi ia parte la petrecere acum! Vezi pentru ce au murit! Vezi ce-ai readus în lume! Acesta este Festivalul Fecioarei Iubirii Renăscute, dar e şi Festivalul Doctorului Desfătare!

Apoi, ea şi cu Amanţii Fecioarei m-au luat într-un tur al oraşului San Francisco, într-un tur al carnavalului, într-un tur printr-o ţară a minunilor erotice, ieşită din visuri de mult pierdute.

Întregul oraş petrecea – în baruri, în parcuri şi pe străzi. Era Mardi Gras, era sărbătoarea lui Dionysos, era Vara Iubirii, era o nebunie minunată. Cu toţii erau beţi, drogaţi şi ameţiţi de fericire, iar oamenii făceau dragoste, împărtăşindu-şi carnea fără oprelişti, peste tot: în apartamente, în baruri, ori de-a dreptul afară, pe străzi.

Sărbătoreau Iubirea Renăscută prin însuşi actul de a o crea. Sărbătoreau sfîrşitul Anilor Molimei în timp ce aduceau acest sfîrşit cu carnea lor plină de bucurie.

— Înţelegi, Richard? m-a întrebat Linda mai tîrziu, cînd ne-am întors la Casa Fecioarei Iubirii Renăscute. Marge şi Tod sînt morţi şi n-au apucat să vadă pentru ce-au murit, şi asta-i foarte trist; ai dreptate să-i plîngi. Dar n-au murit degeaba, au murit ca să te ajute să aduci dragostea înapoi în lume. Dacă ne privesc de undeva, poţi fi sigur că îţi zîmbesc. Şi dacă nu, dacă nu există Dumnezeu sau ceruri, ei bine, atunci noi sîntem tot ce-avem, nu putem căuta adăpost decît printre cei vii. Înţelegi?

— Nu ştiu ce să zic, Linda...

— Atunci dă-mi voie să te ajut să începi acum, a continuat ea, luîndu-mă în braţe. Vino şi găseşte-ţi adăpost alături de mine.

Şovăielnic la început, dar cu o pace stranie care creştea în inima mea, pacea unui războinic, o pace care a devenit hotărîre pînă cînd am sfîrşit de făcut dragoste, mi-am găsit adăpost.

După aceea am înțeles. Marge și Tod muriseră și nimic din ce puteam face nu i-ar fi adus înapoi, iar acesta era un lucru îngrozitor. Într-un fel sau altul, Anii Molimei făcuseră din noi toți niște monștri și niște nebuni, fuseserăm toți prinși în capcana unor greșeli teribile, a unor fapte revoltătoare dictate de frică și de frustrare; nimic din ceea ce făceam acum nu putea schimba asta. Fuseserăm cu toții niște victime și poate că viața noastră, a tuturor celor trecuți prin Anii Molimei, nu mai putea fi niciodată împlinită.

Dar noaptea aceea întunecată se încheia și apăreau zorii unei alte zile, iar noi, inclusiv eu, trebuia să acționăm ca să-i dăm naștere și s-o protejăm pînă la maturitatea deplină. Viața mea personală murise acolo, în golful San Francisco, odată cu Marge și cu Tod. Nu-mi mai rămăsese nimic în afară de datoria față de jurămîntul hipocratic.

Și răzbunarea.

Nimic din ceea ce făceam nu mi-ar fi adus vreodată familia înapoi sau nu mi-ar fi șters în întregime vina pentru moartea lor. Dar mă puteam răzbuna pe Prinz, pe Feinstein, pe consiliul de la Sutcliffe, îmi puteam aduce contribuția ca temerile lor cele mai rele să se realizeze, ca virusul-cuirasat pe care au căutat să-l distrugă să se împrăștie pretutindeni, salvînd omenirea aflată în suferință și distrugînd, implicit, Corporația Sutcliffe.

Așa se va încheia rolul meu în coșmarul sucit al Anilor Molimei, cu o ultimă ironie perversă și totuși fericită: o răzbunare dreaptă și plină de iubire.

Mîine am să ies în San Francisco și voi lua parte la Săptămîna Iubirii. Dar în noaptea asta stau aici, în Casa Fecioarei, și-mi scriu povestea în acest jurnal, care se încheie acum. Cînd voi termina, jurnalul va fi trimis președintelui, șefului Agenției Federale de Carantină, serviciilor de știri, rețelelor de televiziune. Înainte de a-i lăsa să acționeze împotriva noastră sau să vă spună că totul este o minciună diabolică, cereți-le să intre în oraș și să testeze populația, sau măcar un eșantion serios, pentru Molimă. Asta-i tot ceea ce vă cer. Aflați singuri răspunsul. Spuneți celorlalți.

Și vă promit că adevărul vă va elibera pe toți.

Aveam niște poze bune ale lui Bruno, dar ați încercat vreodată să dați de urma unui singur tip într-un oraș de un milion? Cu atît mai greu de făcut într-un oraș care părea s-o fi luat complet razna. Toată lumea părea beată sau drogată. Oamenii făceau sex pe viu la vedere, pe străzi, în parcuri, pe alei. Aproape morți, cum eram și eu, se îndesau unii într-alții, chiar și în mine, trăncănind o mulțime de chestii trăsnite despre cum mă salvau ei de Molimă, ca și cum ar fi putut acum să mă mai ajute ceva!

Îi evitam grăbit, eram un ghiveci de sarcoame și infecții secundare, slăbit și cu febră, și abia mă mai țineam pe picioare. Luam doze enorme de amfetamine și cocaină doar ca să merg mai departe. Dar, oricît de repede mă duceam eu, știam totuși că orașul ăsta avea să se ducă dracului și mai devreme, cu mine cu tot, dacă nu îl predam pe Bruno Poliției Sexuale. Mai aveam poate vreo trei săptămîni de trăit, dar dacă nu-l prindeam pe doctor îmi rămîneau doar zece zile.

Un supliment de unsprezece zile de viață s-ar putea să nu fie cine știe ce, fraților, dar vi s-ar părea mai mult ca sigur enorm dacă ați ști că e tot ce v-a mai rămas!

Oricum, era destul ca să-mi păstrez atenția îndreptată spre găsirea lui Bruno, chiar amețit și drogat și pe moarte, clătinîndu-mă pe picioare în mijlocul celei mai mari orgii pe care-o văzuse lumea vreodată. Și am început să iau la întrebări oamenii de pe stradă la întîmplare, nefiind cîtuși de puțin amabil în legătură cu asta.

Eram atît de dus încît trebuie să fi bătut măr vreo șase dintre ei înainte să-mi treacă prin cap că „doctorul Desfătare" despre care trăncănea tot orașul ăsta nenorocit era chiar tipul pe care-l căutam. Doctorul Richard Bruno, ticălosul care s-ar putea să fi dat drumul la cea mai rea varietate de Molimă și din vina căruia, fără îndoială, aveau să fie vaporizați toți idioții ăștia... și eu laolaltă cu ei. Erau convinși cumva că mizerabilul era un soi de erou!

Ei, după ce m-am prins de asta, n-a fost prea mare osteneala să-l găsesc pe faimosul doctor Desfătare. Tot ce aveam

de făcut era să-mi urmez nasul şi toată vorbăria despre el, din baruri şi de pe străzi, pînă cînd am dat de cineva care mi-a zis că era la o petrecere chiar în acel moment, într-un anumit bar din North Beach.

Am ajuns acolo chiar cînd el ieşea, cu o păpuşă arătoasă la braţ şi un zîmbet visător pe buze. Îndată ce l-am văzut m-am pus în mişcare, fără nici un pic de timp sau de energie rămase pentru gîndire.

— E-n regulă, Bruno, ticălosule, tu vii cu mine! am strigat, apucîndu-l de braţul drept şi răsucindu-i-l la spate într-un semi-nelson improvizat.

Vreo şase tipi au dat să se amestece, dar, chiar aşa dus cum eram, avusesem grijă de asta. Scoseşem deja miniautomatul şi-l fluturam în faţa lor.

— Tipul ăsta vine cu mine, mizerabililor! am strigat. Care încearcă să mă oprească, îi zbor creierii!

Apoi totul a părut să se întîmple deodată.

Un idiot şi-a luat inima-n dinţi şi m-a lovit în partea din spate a genunchilor.

Am izbit cu piciorul orbeşte, luptîndu-mă să-mi păstrez echilibrul.

Bruno s-a smuls din strînsoarea mea.

Un cerc de trupuri furioase m-au împresurat.

Am început să trag fără să-mi pese de ţintă, agitînd miniautomatul într-o mişcare de evantai, în cadenţă maximă.

„Doctorul Desfătare" s-a trezi găurit în spate, de la cur pînă la umăr, de gloanţe de mare calibru.

Bruno s-a prăbuşit, în timp ce toţi ceilalţi s-au năpustit asupra mea, strivindu-mă ca o tonă de cărămizi.

Apoi am mîncat o bătaie soră cu moartea. Doi tipi mă ţineau de umeri, iar Bruno zăcea pe trotuar, gemînd şi uitîndu-se în sus, la mine.

— De ce? a şoptit el, cu sîngele picurîndu-i din gură.

— Nu muri, jigodie tîmpită! am ţipat la el. Eşti singurul meu bilet de plecare de-aici!

— Omorîţi-l pe nenorocit!

— Faceţi-l bucăţi!

Am început să rîd. Am rîs şi iar am rîs. Adică... ce altceva era de făcut?

— Daţi-i drumul şi omorîţi-mă, fraierilor! le-am zis tuturor. Sînt deja mort şi la fel sînteţi şi voi, or să vă arunce bombe atomice-n cap pîn-o să luminaţi albastru!

— Scoate-ţi-i inima din piept!

Bruno se uita la mine de pe trotuar, cu micul lui zîmbet trist, ciudat, cumva aproape împăcat, în timp ce se stingea.

— Nu..., a zis el. Gata cu... răzbunare dreaptă şi iubitoare... Nu vedeţi? Marge... Tod... nu-i vina nimănui... duceţi-l... duceţi-l...

Vocea lui începea să slăbească. A tuşit, scuipînd şi mai mult sînge.

— Unde să-l ducem, Richard?a întrebat o femeie, aplecîndu-se deasupra lui.

— Duceţi-l la Fecioară..., a şoptit Bruno. Lăsaţi-l să găsească adăpost lîngă... lîngă...

Buzele i se mişcau, dar nu mai ieşea nici un sunet. Şi acesta a fost sfîrşitul.

Bruno era mort.

La fel şi eu.

Şi, în zece zile, la fel urma să fie întregul San Francisco.

LINDA LEWIN

Au adus trupul lui Richard înapoi la Casa Fecioarei Iubirii Renăscute şi l-au întins pe o canapea. Şase Amanţi ţineau în frîu un tînăr, un caz terminal cu ochi aprinşi, şi nu erau cîtuşi de puţin blînzi.

Mi-au spus ce s-a întîmplat. Şi cuvintele lui Richard de dinainte să moară.

Numai atunci m-am uitat cu adevărat la ucigaşul lui. Avea corpul acoperit cu sarcoame. Silueta scheletică. Ochii roşii, sălbatici.

— De ce? l-am întrebat, cu o voce stranie, imploratoare, care m-a surprins chiar şi pe mine.

— Bruno era biletul meu de ieşire de-aici înainte ca ei s-o arunce pe Coana Mare, dar acum s-a terminat totul, nu-i aşa? Puteţi face orice blestemăţie, oricum sîntem toţi nişte zombi! Adică morţi, fraţilor...

N-avea nici un sens ceea ce spunea, am ştiut de cum l-am auzit. Biata creatură nu era responsabilă pentru faptele sale, nu mai mult decît fusese Richard cînd muriseră Marge şi Tod. Mai auzisem de soiul ăsta de lucruri. Cei în stare terminală deveneau violenţi spre sfîrşit, luînd cu ei cît mai mulţi cu putinţă. Şi el era o victimă a Molimei, ca noi toţi.

Am înţeles ultimele cuvinte ale lui Richard, poate mai bine chiar decît le înţelesese el atunci cînd le rostise. Viaţa lui se sfîrşise deja, într-un sens, iar această biată făptură nu făcuse decît să-i elibereze sufletul chinuit. Am înţeles de ce-şi iertase asasinul: pentru că în acest act de iertare îşi găsise în sfîrşit iertarea pentru sîngele de pe mîinile lui. Mă rugam să fie aşa, mă rugam la oricare zei ar fi existat.

— Ce-ar trebui să facem cu ticălosul?

— Omorîţi-l!

— Scoateţi-i blestemata aia de inimă din piept!

— Nu! m-am trezit spunînd. O s-o fac pentru tine, Richard, am şoptit, şi l-am luat de mînă pe ucigaş. El te-a iertat şi la fel trebuie să fac şi eu.

— Dă-i drumul şi omoară-mă, nu vreau iertarea ta. Nu spun prostii, sînt un om mort şi la fel sînteţi şi voi!

— Nu, nu eşti, i-am replicat cu blîndeţe. Dă-mi voie să te iau la etaj şi să-ţi dau vestea cea bună.

JOHN DAVID

Şi aşa a făcut, deşi, bineînţeles, n-am crezut o iotă în acel moment, nici măcar după ce Fecioara i-a făcut dezgustătorului meu trup muribund darul cărnii ei. Oricum, nu eram într-o stare mentală potrivită pentru conversaţii profunde.

Dar peste cîteva zile, cînd sarcoamele au început să dispară şi capul mi s-a limpezit, mi-am dat seama că toată povestea

asta blestemată pe care mi-o repeta într-una Linda era în întregime adevărată.

Îmi făcusem şi eu porţia mea de nelegiuiri, dar ceea ce făcuseră jigodiile alea de la Sutcliffe era de-ajuns cît să facă să vomite un medic de campanie! Walter T. Bigelow nu-mi fusese niciodată prea simpatic, cu atît mai puţin după numărul pe care-l jucase pentru mine, dar eram dispus să pariez că bătrîna jigodie crezuse ce-mi spunea despre bietul Bruno. Javrele alea de la Sutcliffe trebuie să-i servit povestea lor despre Bruno ca să-l facă să radă de pe faţa pămîntului cu bombe atomice dovada a ceea ce făcuseră. Iar virusul-cuirasat avea să dispară laolaltă cu oraşul! Toate astea, doar ca să-şi umple ei buzunarele şi să-şi salveze fundurile bune de nimic!

Rahat, Bigelow îi credea încă!

— În ce zi sîntem? am întrebat-o pe Linda cînd capul meu s-a limpezit destul cît să-mi dau seama ce însemnau toate astea şi ce era pe cale să se întîmple.

Mai erau două zile pînă la Marea Explozie.

— Mi-ai dat veştile bune, acum trebuie să-ţi dau eu veştile proaste, i-am spus.

Şi i le-am dat.

N-o mai văzusem pînă atunci pe Fecioară cedînd nervos şi izbucnind în lacrimi, dar atunci exact asta s-a întîmplat.

— Înseamnă că bietul Richard a murit degeaba... Şi toţi cei de aici sînt condamnaţi... Şi nimeni n-o să ştie vreodată... Şi Molima o să se tot prelungească, la nesfîrşit...

În timp ce ea gemea şi suspina, eu am început să gîndesc. Încă mai aveam pistolul Very, iar elicopterul acela al PS avea să se mai învîrtească la ora trei deasupra parcului Golden Gate încă două zile. Aveam mijloacele de a-l aduce la sol şi, dacă-l puteam lua...

— Trebuie să-mi găseşti un tip care să poată pilota un elicopter, i-am cerut.

Fecioara s-a uitat la mine absentă. Am scuturat-o de umeri.

— Hei, trebuie să te dezmeticeşti, Linda, şi să mă asculţi! Am o cale de a ieşi de-aici înainte s-o arunce pe Coana Mare!

Asta a făcut-o să-şi revină, iar eu i-am explicat.

A fost chiar simplu. L-am îmbrăcat pe pilotul de elicopter cu un impermeabil lung şi i-am pus pe cap ceva ca o pălărie pleoştită, pentru ca nimeni să nu poată vedea că nu era Bruno pînă cînd nu ne urcam la bordul elicopterului PS.

— O să am eu grijă de restul, am promis. O să fie probabil doar un pilot şi un copilot, o nimica toată. Apoi veniţi voi la bord şi decolăm ca o pasăre cu fundul mare către Marin County, scăpăm de elicopter şi dispărem. Tu mi-ai salvat viaţa, acum o salvez eu pe-a ta.

— Dar cum rămîne cu San Francisco? am întrebat. Nu putem doar să...

John a ridicat din umeri.

— San Francisco o să fie oricum ras de pe faţa pămîntului cu bombe nucleare, a răspuns el. N-avem ce face în legătură cu asta, nu putem salva altceva decît fundurile noastre.

— Dar toţi oamenii ăştia... şi virusul-cuirasat...

— Priveşte lucrurile în felul ăsta: măcar o să rămînem tu şi cu mine să-l răspîndim...

Se uită pieziş la mine, cu o privire de lup.

— O să-mi fac datoria de a-l împrăştia cît mai mult, crede-mă, surioară!

— Nu putem lăsa un oraş întreg să moară!

— Ai vreo idee mai bună?

M-am uitat ţintă la această biată făptură sălbatică, la această maşină de ucis, la această victimă finală a Molimei, m-am gîndit îndelung şi în cele din urmă mi-a venit o idee.

— O să capturăm elicopterul PS, i-am zis. Dar n-o să evadăm pur şi simplu. O să zburăm pînă la Sutcliffe...

— Şi ce-o să facem?

— Îi capturăm pe Harlow Prinz şi pe Warren Feinstein. Îi ducem la Bigelow.

— Ce?!

— Nu vezi? Cînd or să-i spună adevărul lui Bigelow...

— De ce naiba ar face aşa ceva?

M-am străduit să imit cît mai bine privirea cea mai feroce a lui John David.

— Cred că pot să las asta în seama ta, nu-i aşa? am spus.

S-a uitat fix la mine în timp ce faţa i se strîmba încet, devenind imaginea în oglindă a propriului meu chip.

— Mda, a răspuns fără grabă. Cred că mi-ar plăcea asta.

S-a încruntat.

— Numai că treaba asta devine teribil de riscantă, surioară. Adică, să punem mîna pe elicopter n-ar trebui să fie prea greu. Dacă tot ce-am face ar fi să aterizăm în Marin County şi să dispărem pe jos, şansele noastre ar fi destul de bune. Dar să păcălim traficul radio destul de multă vreme ca să zburăm cu ăsta pînă la Palo Alto, să-i răpim pe nemernicii de la Sutcliffe şi să-i ducem la Bigelow... hei, PS nu-i Legiunea, dar nici chiar atît de duşi cu pluta nu-s...

— Trebuie să încercăm!

— N-am avea nici o şansă!

— Dacă am crea o diversiune? am izbucnit. Una mare...

— O diversiune?

Sîngele îmi îngheţa în vine în timp ce vorbeam. Era monstruos. Mii de oameni ar putea să moară. Dar alternativa era şi mai groaznică: un milion de morţi fără nici un motiv. Şi, oricît de oribil ar fi fost ca tactică, era totuşi singurul lucru corect de făcut. Din punct de vedere moral sau practic, nu exista nici o alternativă. Era singura şansă pe care o aveam de a salva oraşul, iar oamenii aveau dreptul să ştie.

— Ce crezi că s-ar întîmpla dacă toată lumea din San Francisco ar afla ceea ce tocmai mi-ai spus? l-am întrebat.

— C-or să se aleagă cu o bombă atomică peste două zile? Glumeşti? Ar lua-o razna complet! Ar...

— S-ar năpusti în masă asupra liniei de carantină? S-ar risipi prin golf în sute de bărcuţe? Ar încerca să treacă peste porţiunile dărîmate din poduri?

— Iisuse, ar fi exact ca în TJ, numai că de o mie de ori mai mare, PS-ul ar fi ocupat pînă peste cap, s-ar putea să reuşim să...

El mă cercetă cu alţi ochi.

— Hei, dincolo de tot farmecul şi delicateţea pe care le arăţi, eşti o tipă destul de dură, ştii, surioară? am comentat. Adică, să foloseşti un oraş întreg ca diversiune...

— Oricum, oamenii ăştia au dreptul să ştie ce-o să se întîmple, nu-i aşa, John? i-am explicat. Tu n-ai vrea să ştii? În felul ăsta, chiar dacă noi nu reuşim, ei trebuie să moară luptînd pentru ceva şi ştiind de ce. Mai bine să arzi decît să ruginești.

WALTER T. BIGELOW

Satana mă ţinea ca pe ghimpi în timp ce aşteptam în zadar ca David să-l extragă pe Richard Bruno din San Francisco. De trei şi chiar de patru ori pe zi, Harlow Prinz mă suna ca să-mi ceară, pe un ton din ce în ce mai strident, să pun să fie bombardat oraşul. Era acesta glasul lui Dumnezeu sau glasul diavolului? Ce voia Iisus să fac?

Şi apoi Satana m-a pus cu spatele la cel din urmă zid.

Au început să sosească rapoarte la secţia PS din Daly City, unde mă instalasem şi eu, că o flotilă uriaşă de lepădături, în ambarcaţiuni mici, pleca de la ţărmul oraşului San Francisco. Izbucniseră lupte de-a lungul întregii linii de carantină de pe uscat.

Devenea tot mai limpede că nu mai puteam sta pe gînduri.

Mulţimi cu echipamente de construit poduri roiau la capetele dinspre San Francisco ale podurilor Golden Gate şi Oakland Bay. Întregul oraş încerca să evadeze din zona de carantină. Nu puteau fi opriţi cu toţii prin mijloace convenţionale. Numai o lovitură termonucleară putea împiedica noua şi mult mai mortala tulpină a Molimei să pătrundă acum în populaţia generală.

Eram silit să fac mult-întîrziatul apel, acum inevitabil, către preşedintele Statelor Unite...

JOHN DAVID

Voisem ca Marea Evadare să înceapă fix la ora trei, ca să fiu absolut sigur că elicopterul PS nu fugea speriat, dar Linda

spusese prea multor oameni, iar Amanţii Fecioarei erau pe străzi, aţîţînd lucrurile cu ore întregi mai devreme, aşa că agitaţia a început să se dezlănţuie necontrolat cu o oră mai devreme.

Luptele aveau loc la periferii însă, nu în centru, iar parcul Golden Gate era aproape pustiu. Pilotul elicopterului PS ar fi trebuit să ajungă deja deasupra oraşului, sau poate că era genul de neghiob corect, care-şi îndeplinea ordinele indiferent ce s-ar întîmpla.

Deoarece, chiar şi cu jumătate de oraş aruncîndu-se asupra liniei de carantină, elicopterul a apărut deasupra parcului potrivit înţelegerii, la trei fix.

Am tras cu pistolul Very şi a coborît. Am înfipt vizibil miniautomatul în spinarea pilotului nostru şi l-am silit să meargă cu mîinile la spate către uşa deschisă a elicopterului.

Aşa cum îmi închipuisem, erau doar un pilot şi un copilot în cabină. În clipa în care ne-am văzut înăuntru, am îndesat gura armei în ceafa pilotului.

— Afară, idioţilor! am ordonat. Dar mai întîi dezbrăcaţi-vă! O singură vorbă de la oricare dintre voi şi vă zbor creierii!

— Hei...

— Ce nai...

— V-am zis, nici o vorbă! Jos cu uniformele! Mişcaţi-vă fundurile!

Au aruncat o privire la miniautomat şi încă una spre mine, apoi s-au dezbrăcat *muy pronto* pînă la chiloţi şi tricouri.

— Afară, idioţilor! Mai bine fugiţi pînă cădeţi din picioare şi nu vă uitaţi înapoi!

I-am dat afară din elicopter şi am tras o rafală prelungă pe deasupra capetelor lor, în timp ce Linda urca la bord, iar ei alergau către cele mai apropiate tufişuri.

Apoi eu şi cu pilotul nostru ne-am pus uniformele lor, care, mi-am imaginat, aveau să ne fie de folos dacă ajungeam la Sutcliffe, şi am decolat.

Cerul era gol în timp ce ne îndreptam spre sud pe deasupra oraşului, la aproape o mie de metri înălţime, dar lucrurile au început să devină periculoase pe măsură ce ne apropiam de linia de carantină.

Vedeam mulțimi dezordonate de oameni îndreptîndu-se către pozițiile PS de dedesubt. Trupele PS foloseau mitraliere grele şi artilerie uşoară, iar aerul de dedesubtul nostru se umpluse de fum de praf de puşcă, prin care zăream trasoare fără scîntei, cu traiectorie dreaptă şi, din loc în loc, explozii.

Tot iadul se dezlănțuia la sol, iar spațiul aerian de sub noi era plin de elicoptere militare făcînd curse lente, la mică altitudine, cu tunuri şi rachete.

Dar toate tunetele şi fulgerele şi talmeş-balmeşul făceau totul mai uşor pentru noi pînă la urmă. Eram doar un elicopter printre multe altele.

— Bravo cinci trei şapte Charlie, ce naiba faceți acolo? a scrîşnit o voce către noi, prin radio.

— Nu răspunde! i-am spus pilotului. Du-l jos, în trafic!

Cînd am coborît în norul de elicoptere militare, am țipat în microfon:

— Ticăloşi poponari, jigodii cu card negru!

Şi am tras cîteva rachete.

— Hei, sînt oamenii noştri acolo jos!

— Şi fundurile noastre aici sus! Tu pilotează doar chestia asta şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru tactică, bine?

Am tras orbeşte alte cîteva focuri în zăpăceală.

A mers ca prin farmec. De fiecare dată cînd prindeam paraziți la radio, înjuram şi strigam ca un bun animal de luptă şi trăgeam la întîmplare cîteva rachete către sol. Nimeni nu ne-a mai deranjat în timp ce ne croiam drum către sud, pe deasupra zonei de luptă.

După ce ne-am îndepărtat binişor, am urcat înapoi la o mie de metri şi singurul trafic pe care l-am văzut între Daly City şi Palo Alto a constat în cîteva elicoptere militare care se îndreptau spre nord, în zarva aflată mult dedesubt. Probabil că nici măcar nu ne-au remarcat.

Am aterizat în interiorul complexului Sutcliffe, chiar în fața clădirii administrației, şi am rămas acolo, cu rotorul învîrtindu-se, în timp ce gardienii companiei se revărsau în dezordine din clădire. Pînă la urmă ne-au înconjurat.

— Stați aici şi, pentru numele lui Dumnezeu, țineți motoarele pornite, le-am spus Lindei şi pilotului.

Apoi am coborît din elicopter şi am făcut pe generalul maior.

— Urgenţă naţională! am lătrat la gorila care-i comanda pe gardieni. Ordine directe de la Walter T. Bigelow, directorul Agenţiei Federale de Carantină. Îi vrea pe Harlow Prinz şi pe Warren Feinstein la cartierul lui general într-o jumătate de oră. Am venit să-i luăm!

— Hei, n-am primit ordin să...

— Ceartă-te cu Bigelow dacă vrei! m-am răstit.

Apoi am ridicat din umeri, camaradereşte, către fraier.

— ...Dar nu te sfătuiesc. Adică, a avut loc deja un soi de încurcătură în legătură cu asta, cu toată agitaţia din jur, şi nu-i tocmai rezonabil în acest moment, dacă mă înţelegi...

— Nu primesc ordine de la P. S.!

— Asta-i problema ta, amice, i-am spus, făcînd semn cu capul către elicopter. Am primit ordin să arunc în aer locul ăsta dacă întîmpin rezistenţă; mai sînt cinci elicoptere militare învîrtindu-se chiar deasupra dealurilor, în cazul în care v-ar veni vreo idee tîmpită...

— Hei, hei, n-o lua razna, s-a potolit şeful gardienilor, mult mai politicos, după care a intrat la trap în clădire.

Am aşteptat acolo, lîngă elicopter, înconjurat de gardieni, un timp care mi-a părut egal cu zece mii de ani istovitori. După ceas, nu cred c-au trecut însă mai mult de zece minute.

În sfîrşit, comandantul gardienilor a apărut cu doi papiţoi între două vîrste. Unul dintre ei părea să se apropie clătinîndu-se, năucit, dar celălalt era soiul de mizerabil arogant cu aere de şef pe care-ţi doreşti să-l omori pe loc.

— Ce-nseamnă asta? mi-a strigat el în faţă. Sînt Harlow Prinz, sînt preşedintele acestei companii şi nu...

— Iar eu sînt doar trimisul lui Walter Bigelow şi nu-s dispus să-ţi înghit rahatul, i-am răspuns. Rahat înghit doar de la patron, şi voi avea parte de destul pentru că am întîrziat deja! Aşa că fă-ne amîndurora un mare bine şi urcă în elicopter!

Mi-am fluturat miniautomatul.

— Dacă nu, rahatul e pe cale s-o ia la vale, dacă pricepi ce vreau să spun.

Pămpălăul, care trebuie să fi fost Warren Feinstein, porni să urce la bord, dar jigodia aia ucigaşă de Prinz se proţăpise cu

mîinile în şolduri, bănuitor. S-a uitat pe îndelete la uniforma care stătea prost pe mine.

— Să-ţi vedem hîrtiile, a cerut el.

Am ridicat ţeava armei şi am îndreptat-o spre buricul lui.

— Te uiţi de-a dreptul la ele, am răspuns.

— Harlow, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte serios! a exclamat Feinstein, şi şi-a înghesuit fundul în elicopter.

Prinz a trecut încet pe lîngă mine către uşă şi a începu şovăitor să urce în elicopter, dar probabil că a zărit-o pe Linda cînd s-a uitat înăuntru şi a pus lucrurile cap la cap.

Pentru că mi-a tras brusc o lovitură imprecisă cu piciorul în boaşe; a greşi ţinta, dar m-a făcut să-mi pierd echilibrul. A strigat spre gardienii săi:

— Trageţi! Trageţi!

Apoi s-a eliberat şi a luat-o la fugă.

Furios cum eram, nu mi-am pierdut cumpătul.

Am sărit prin uşă, împroşcînd cu gloanţe spre gardieni cu o mişcare largă, în timp ce pilotul nostru ridica elicopterul. M-am aruncat în scaunul copilotului.

În acest moment eram la vreo treizeci de metri în aer şi ne îndreptam drept în sus, în albastrul bătut de vînturi.

— Ţine-l chiar aici un minut! i-am cerut pilotului.

Gardienii se împrăştiau ca să de adăpostească. Numai cîţiva dintre ei au avut curajul să tragă cîteva gloanţe inutile în sus, peste umăr, care au zăngănit inofensive pe pîntecele blindat al elicopterului.

Prinz alerga spre clădirea administraţiei. Am zîmbit. L-am prins pe ticălos în linia de ochire şi am savurat priveliştea, dar numai pentru o clipă. La urma urmei, ăsta era mizerabilul care era dispus să lase Molima să ne înhaţe pe toţi ca să-şi căptuşească el buzunarele. Lichidasem mai mulţi cetăţeni decît puteam număra, dar ăsta urma să fie special. Ăsta urma să fie a-ntîia.

— Mii de mulţumiri pentru că mi-ai înveselit ziua, i-am spus lui Harlow Prinz cînd a ajuns la treptele care urcau spre intrare.

Şi am tras o singură rachetă.

O lovitură perfectă. L-a nimerit chiar în partea de jos a spinării şi l-a făcut bucăţele.

M-am dus în spatele elicopterului, unde Feinstein era ghemuit lîngă un perete despărțitor. L-am apucat de gît cu mîna stîngă, l-am strîns ca să deschidă fălcile și i-am îndesat pe gît țeava armei.

— Ai văzut ce i-am făcut amicului tău, i-am zis. Știind ceea ce știu despre voi, mizerabililor, și despre ce-ați făcut, crede-mă că mi-a făcut la fel de multă plăcere ca atunci cînd o să te lichidez pe tine, dacă nu faci exact ce ți se spune. Ai priceput mesajul, jigodie?

Feinstein încuviință, iar eu i-am scos țeava pistolului din gură. Cînd l-am aruncat cu fundul pe punte, n-a făcut decît să rămînă întins, smiorcăindu-se:

— I-am zis lui Harlow că mergea prea departe, nu-i vina mea, n-a fost ideea mea. Bigelow o să mă creadă, nu-i așa, jur c-o să-i spun adevărul, nu m-am gîndit niciodată, n-am știut...

— Ar face bine să te creadă, jigodie, sau o mulțime de funduri or să dea ortul popii. Și crede-mă că tu o să te duci primul!

WALTER T. BIGELOW

Secția era cuprinsă de tumult. Situația evolua cu fiecare minut. Gloata acoperise spărtura în Golden Gate și luptele se dezlănțuiseră pe partea dinspre Marin County a podului. Șalupele noastre înarmate scufundau nenumărate ambarcațiuni încărcate pînă la refuz cu posesori de carduri negre, dar era un haos total în golf; nu puteau stabili sau menține o limită. Linia de carantină de pe uscat se prăbușea sub valul uman de atacuri violente.

Nu exista nici o alternativă. Deîndată ce îl prindeam pe președinte la telefon aveam să-i cer să autorizeze o lovitură nucleară imediată împotriva orașului San Francisco.

Dar, în timp ce așteptam ca apelul meu către Casa Albă să fie acceptat, s-a auzit zarvă în anticamera biroului meu și, o clipă mai tîrziu, un căpitan din PS s-a repezit înăuntru.

— Warren Feinstein e afară, domnule director, s-a bîlbîit el. E o... e o fată cu el, care zice că e Fecioara Iubirii Renăscute... și un bărbat care ține pistolul îndreptat spre el. Zice că o să-i zboare capul de pe umeri dacă facem vreo mișcare și...

S-au auzit din nou zgomote din anticameră, apoi Feinstein a fost aruncat cu brutalitate pe uşă de către un bărbat care îi ţinea ţeava unui miniautomat la ceafă, urmat de o fată şi de şase agenţi ai PS cu pistoalele scoase.

Bărbatul cu miniautomatul era John David, pe care îl trimisesem la San Francisco după Richard Bruno. Purta o uniformă a PS.

— Ce înseamnă asta? i-am cerut socoteală. Ăsta nu-i Bruno! Cum ai...

— Nu mai spune! a mîrîit David, îmboldindu-l pe Feinstein cu arma. Dă-i drumul, spune-i, sau îţi zbor căpăţîna aia nefolositoare!

Din ochii preşedintelui consiliului de administraţie de la Sutcliffe curgeau lacrimi în timp ce spunea povestea cea mai incredibilă şi mai dătătoare de fiori.

— Harlow te-a minţit, virusul lui Bruno nu era o varietate a Molimei prezentă în mediu, era un remediu pentru toate tulpinile de Molimă, o boală venerică artificială...

— Un remediu? Atunci de ce...

— ...care oferea imunitate totală...

— Dacă era un remediu, atunci de ce Dumnezeu aţi făcut-o să dispară? am strigat la el. De ce mi-aţi spus...

— E o boală venerică! bolborosi Feinstein. Se răspîndeşte singură, n-aveam ce pune pe piaţă, ar fi adus falimentul Corporaţiei Sutcliffe, ar fi provocat o criză economică, Harlow a insistat...

Nu-mi puteam crede urechilor. Nu era posibil să aud aşa ceva.

— Aţi ascuns un remediu total pentru Molimă ca să vă păstraţi profiturile? Dumnezeule, Prinz încerca să mă facă să distrug San Francisco cu bombe nucleare doar pentru ca Sutcliffe să rămînă solvabil?

Feinstein a clătinat din cap.

— Pînă atunci ar fi fost prea tîrziu, nu vezi? a gemut el. Toată povestea a mers prea departe. L-am avertizat, jur că aşa am făcut, dar el a insistat că San Francisco trebuie bombardat ca să se acopere ce-am făcut...

Feinstein părea să se adune cu un efort imens.

— Dar acum nu poţi să mai faci asta, a continuat el, mult mai coerent. N-o s-o mai faci. Sînt dispus să-mi asum răspun-

derea, chiar dacă asta înseamnă să-mi petrec tot restul vieții în închisoare. Harlow a greșit, a făcut o greșeală monstruoasă, iar eu am fost slab, îngrozitor de slab. Nu poți arunca bombe atomice în San Francisco. Nu poți omorî milioane de oameni. Nu poți distruge virusul-cuirasat.

Era acesta adevărul sau era minciuna cea mai mare a Satanei? Feinstein vorbea, la urma urmei, cu o armă la ceafă. Și recunoscuse deja că era un mincinos.

Dacă diavolul era cel care vorbea prin el, iar eu aveam să dau crezare celei mai mari minciuni a Satanei, aș fi infectat națiunea cu o nouă varietate mortală a Molimei, care ar putea distruge întreaga viață umană.

Dar dacă Dumnezeu alesese acest instrument neverosimil pentru a-și dezvălui adevărul în ceasul al unsprezecelea, iar eu nu-l credeam? Nu numai că aș fi fost răspunzător pentru moartea unui milion de oameni, aș fi fost răspunzător și pentru distrugerea remediului lui Dumnezeu pentru Molimă.

Ce trebuia să fac? Oricare ar fi fost adevărul, Satana n-ar fi putut născoci pentru mine o dilemă morală mai complicată.

— Președintele la telefon, a rosti o voce în difuzor.

Nici un om n-ar trebui silit să ia o asemenea decizie. Dar eu eram. Și trebuia s-o fac atunci. Dar nu puteam. Era un singur lucru pe care-l puteam face.

Acolo, în fața lui Feinstein și a lui David și a propriilor mei oameni, și cu președintele Statelor Unite așteptînd la telefon, m-am lăsat în genunchi, fără să-mi fie rușine, și m-am rugat cu voce tare.

— Te rog, Iisuse, știu că voi fi nevoit să sorb această cupă, m-am rugat. Dar acordă-mi măcar această îndurare. Trimite-mi un semn. Arată-mi chipul tău.

Iar Dumnezeu, în nesfîrșita Lui înțelepciune, mi-a răspuns la rugăciune prin cel mai greu de crezut dintre instrumente.

Fata a făcut un pas în față.

— Dă-mi voie să te ajut, a spus ea încetișor.

Mi-a luat mîinile într-ale ei și m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Dă-mi voie să fiu semnul tău, a adăugat ea.

— Tu? Tu ești...

— Fecioara Iubirii Renăscute...

— ...vocea blasfematoare a Satanei!

— Nu, nu asta sînt. Nimic nu vorbeşte prin intermediul meu în afară de adevărul din inima unei fete obişnuite. Mi-e foarte frică, a vorbit ea cu o blîndeţe stranie. Dar ştiu că omul acesta rosteşte adevărul, pe care nimeni altcineva nu-l ştie. Aşa că trebuie să fiu semnul tău, nu-i aşa? În singurul mod în care pot.

— Cum? am întrebat moale, dorind foarte mult, în acea clipă, să cred.

În Iisus. În harul lui Dumnezeu. În orice mi-ar arăta adevărul.

Chiar şi în cea pe care o crezusem cea mai mare adversară, chiar şi în Fecioara Iubirii Renăscute, dacă mă putea convinge.

— Punîndu-mi viaţa în mîinile tale, a răspuns ea.

Ochii mei s-au întîlnit cu ai Fecioarei Iubirii Renăscute. Erau tineri şi erau temători, dar citeam în ei şi o tărie care părea din afara timpului. Mi-a zîmbit cu zîmbetul Madonei. Sau era doar ceea ce tînjeam eu să văd?

— Afară aşteaptă un elicopter. O să mă duc la el şi-o să zbor înapoi la San Francisco. Dacă oraşul moare de mîna ta, o să mor şi eu. Ar face vocea Satanei aşa ceva, Walter Bigelow?

— Preşedintele la telefon...

— Ai face asta? am exclamat. Chiar ai face aşa ceva?

Şi-a muşcat nervoasă buza de jos. A dat din cap cu sfială.

— Va trebui să mă omori chiar acum ca să mă opreşti, a spus ea, dînd drumul mîinii mele şi întorcîndu-se să-i înfrunte pe bărbaţii care blocau uşa. O să le ceri oamenilor ăstora să mă împuşte, domnule Bigelow? Sau o să mă laşi să trec?

JOHN DAVID

— Hei, Linda, nu poţi să faci asta, aici sîntem în siguranţă, nu face o nebunie! am zis, apucînd-o de braţ.

Gărzile PS îşi aţinteau pistoalele asupra noastră, uitîndu-se la Bigelow în aşteptarea ordinelor. Eu mi-am scos miniautomatul, l-am mutat pe cadenţă maximă cît de ostentativ am putut, provocînd jigodiile să-l încerce.

— Ba pot, John. Trebuie, mi-a răspuns Linda şi a făcut doi paşi înainte, cu mine ţinîndu-mă scai de ea.

M-am întors să-l privesc în față pe Bigelow. Îmi dădeam seama că voia să creadă. Voi n-ați fi vrut?

Ce să vă spun, fraților? Poate că am înțeles că Bigelow avea nevoie de un ultim imbold. În orice caz, cum era s-o las să facă asta de una singură? O viață scurtă, dar una fericită, așa cum spunem în Armata Morților Vii.

— Nu, fără mine nu pleci nicăieri, am zis, luînd-o de mînă.

— Președintele la telefon...

Am fluturat miniautomatul și l-am îndreptat spre capul lui Bigelow.

— Aș putea să te fac bucăți chiar acum, am exclamat. Și mi-ar face mare plăcere, jigodie!

Walter T. Bigelow s-a uitat direct în ochii mei fără să clipească. Ticălosul avea boașe, trebuia să recunosc.

— Dar n-o s-o fac, am continuat. Pentru că bătrînul zombi o crede. Și ai face bine s-o crezi și tu.

— Convinge-mă, a zis Walter T. Bigelow încet. Mă rog sincer să reușești.

— Atunci încearcă asta, am răspuns.

Am zîmbit, am ridicat din umeri și am aruncat miniautomatul pe podea în fața lui.

— O să ieșim de-aici, o să luăm elicopterul ăsta și-o să zburăm înapoi la San Francisco. Ne poți urmări pe radar.

M-am întors cu fața la pistoalele agenților PS.

— Sau poți pune gorilele astea să ne umple de găuri. E alegerea ta, Bigelow! am adăugat peste umăr. Sigur că, în cazul ăsta, nu vei ști niciodată, nu-i așa?

Mînă în mînă, am pășit spre bărbații înarmați care blocau ușa.

Degetele gărzilor s-au încordat pe trăgaci.

Clipa a rămas suspendată în aer.

— Lăsați-i să treacă, a rostit Walter T. Bigelow în urma noastră. Lăudate fie tainicele lucrări ale Domnului.

WALTER T. BIGELOW

Cei doi au ieșit din cameră ținîndu-se de mînă, îndreptîndu-se spre elicopter, spre San Francisco, spre credința lor în înțelep-

ciunea şi îndurarea lui Dumnezeu, pe care nici un creştin, în clipa aceea, nu o putea tăgădui în mod întemeiat.

În întreaga mea viaţă, nimeni nu-mi acordase mai multă încredere decît această fată şi acest tînăr sălbatic.

Un nimb de lumină albă, limpede, părea să-i înconjoare în timp ce păşeau afară pe uşă, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi cînd i-am privit plecînd.

Dumnezeu nu putea să-mi dea un semn mai clar.

M-am lăsat încă o dată în genunchi şi I-am adus mulţumiri pentru înţelepciunea Lui nesfîrşită, pentru îndurarea Lui nesfîrşită, pentru prezenţa Lui în acea încăpere, în acea clipă, în inima mea, pentru semnul pe care El mi-l acordase în acel ultim ceas de nevoie.

Restul este, aşa cum se spune, istorie, iar acesta este sfîrşitul poveştii rolului meu în ea.

Nu i-am cerut preşedintelui o lovitură nucleară. În schimb, i-am spus ceea ce-mi relatase Feinstein. Şi am dat ordin trupelor mele să înceteze focul, să-i lase să treacă pe cei care încercau să plece din San Francisco.

A urmat multă dezordine, cînd sute de mii de oameni s-au revărsat din zona de carantină San Francisco. Congresul a solicitat punerea mea sub acuzare. Mi-am oferit demisia. A fost refuzată. Au început procedurile în Cameră.

Dar cînd au început audierile, sute de evadaţi din San Francisco au fost reţinuţi şi toţi au ieşit cu albastru la teste. Iar virusul-cuirasat a fost găsit în trupul tuturor.

Aşa s-au sfîrşit Anii Molimei. Şi la fel şi viaţa mea publică. Am devenit încă o dată erou naţional şi, deşi nu mai era nevoie de o Agenţie Federală de Carantină sau de directorul ei, aş fi putut fi ales, fără îndoială, în orice funcţie din ţară.

Dar am preferat să mă retrag. Să scriu aceste memorii. Şi să plec într-o lungă izolare în deşert, împreună cu familia, ca să încerc să înţeleg tainicele căi ale lui Dumnezeu. Şi să mă împac cu soţia mea.

Iar Dumnezeu ne-a dăruit o împăcare uşoară pentru că Satana o părăsise, dacă o posedase vreodată cu adevărat, şi ea a crezut din nou în mine.

— A fost o faptă cu adevărat creştinească, Walter, şi plină de curaj, mi-a spus în noaptea în care m-a luat din nou în braţe. Necunoscute sînt căile Domnului.

Aşa este. Şi poate că adevărata înţelepciune este că acesta este singurul lucru pe care-l vom putea şti vreodată despre lucrările voinţei Sale.

Ne-a trimis Satana Molima ca să ne chinuiască? Sau a trimis-o Dumnezeu, ca să ne pedepsească şi să ne încerce?

Dacă e aşa, a fost o pedeapsă îngrozitoare şi o încercare crudă. Dar aşa au fost şi marele potop şi cele zece molime, şi cei patruzeci de ani din pustie, şi, desigur, chiar martiriul lui Iisus pe cruce.

„Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi", ne-a spus Iisus şi a fost răstignit pentru asta.

Cum ar putea fi asta voia unui Dumnezeu al iubirii?

Cum ar putea fi Anii Molimei tot voia lui Dumnezeu?

Nu ştiu. Nu cred că voi şti vreodată.

Şi totuşi, credinţa mea e încă puternică. Pentru că Dumnezeu mi-a vorbit în ceasul de cea mai mare nevoie prin instrumente de necrezut: o fată pe care o crezusem fiica Satanei şi o creatură depravată care îşi petrecuse cu siguranţă cea mai mare parte a vieţii făcînd lucrarea diavolului pe pămînt.

Pe un asemenea Dumnezeu nu-l voi înţelege niciodată. Într-un asemenea Dumnezeu pot doar să cred.

Pe un asemenea Dumnezeu îl pot doar iubi.

Traducere din limba engleză: ***Cristina Ghidoveanu***

♦♦♦♦♦

Nuvela a apărut sub titlul *Journals of the Plague Years* în antologia *Full Spectrum* editată de Lou Aronica şi Shawna McCarthy, 1988

Copyright © Norman Spinrad, 1988

Născut în 1940, **Norman Spinrad** s-a făcut remarcat în mediile literare F&SF în anii şaizeci-şaptezeci, ca reprezentant al curentului New Wave promovat în Marea Britanie de Michael Moorcock şi revista *New Worlds*, iar în Statele Unite de către Harlan Ellison şi antologia *Dangerous Visions*.

Provocator în limbaj şi abordînd o tematică adesea controversată, Spinrad e cunoscut cititorilor români datorită romanelor *Bug Jack Baron* (Editura Adevărul, 1991) *The Iron Dream* (în traducere românească *Visul de fier*, Nemira, 1994), *A World Between* (*Între două lumi*, RAO, 1998) etc., dar şi datorită culegerii de nuvele *Other Americas* (*Alte Americi*, Nemira, 1994), din al cărei sumar ar fi trebuit să facă parte şi nuvela pe care ai citit-o. Cel mai recent roman publicat se intitulează *He Walked Among Us* şi a apărut în Statele Unite în primăvara acestui an. Millennium Press va publica în acest an traducerea romanului *Pictures at 11* (1994), primul într-o nouă serie dedicată autorului american.

Graham Sleight
RAY BRADBURY

The Illustrated Man, Ray Bradbury (Doubleday, 252 pp, prima ediție, hc) 1951. Coperta de Sydney Butchkes; (Flamingo Modern Classics 978-00-0647922-2, £7.99, 240 pp, pb).

Fahrenheit 451, Ray Bradbury (Ballantine, 202 pp, prima ediție, hc) 1953. Coperta de Mugnaini. (Del Rey 978-0-345-34296-6, $6.99, 208 pp, pb). (Voyager 978-0-007-18171-4, £6.99, 192 pp, pb).

The Martian Chronicles, Ray Bradbury (Doubleday, 222 pp, prima ediție, hc) 1950. Coperta de Arthur Lidov. (Bantam Spectra 978-0-553-27822-4, $7.99, 192 pp). (Flamingo Modern Classics 978-0-006-47923-9, £6.99, 240 pp, pb).

Something Wicked This Way Comes, Ray Bradbury (Simon & Schuster, 318 pp, prima ediție, hc) 1962. Coperta de Gray Foy. (Avon 978-0-380-72940-1, $7.99, 304 pp, pb). (Gollancz Fantasy Masterworks 978-0-575-07874-1, £6.99, 272 pp, pb).

Bradbury Stories: 100 of His Most Celebrated Tales, Ray Bradbury (Morrow 0-06-054242-X, $29.95, 893 pp, prima ediție, hc) 2003. (HarperPerennial 978-0-060-54488-1, $17.95, 912 pp, tp).

Dintre toți scriitorii de SF pe care i-am citit în adolescență, doar doi reușesc să îmi provoace o reacție pre-verbală, o intensitate a senzațiilor pe care n-o pot ataşa unei lucrări sau unui cadru. Unul dintre ei este Theodore Sturgeon şi evocarea aici este una emoțională – iubirea sau frica sau ura comunicate atît de direct încît îmi scurtcircuitează răspunsurile critice obişnuite. V-aş putea indica fragmentele-mi favorite din opera lui Sturgeon, dar nu asta este ideea. Lumile lui Sturgeon, prin nuanța lor afectivă specifică, mă copleşesc prea repede. Celălalt autor este Ray Bradbury, iar aici asocierea este una vizuală. Doar rostindu-i numele pot invoca un peisaj american prăfuit, luminos, cu mici siluete umane pline de bucurie. Poate fi copilăria idilică din *Dandelion Wine* (*Vin de păpădie*) sau „vara rachetelor" din *Cronicile Marțiene* (*The Martian Cronicles*). Sau, cel mai probabil, începutul din *Omul Ilustrat* (*The Illustrated Man*) care este – dacă îmi amintesc corect – prima carte science fiction în toată puterea cuvîntului pe care am citit-o vreodată:

> Era într-o după-amiază însorită de la începutul lunii septembrie, cînd l-am întîlnit prima dată pe Omul Ilustrat. Mergeam pe un drum asfaltat; eram la sfîrşitul unui tur al statului Wisconsin făcut pe jos în două săptămîni. Mai spre seară m-am oprit, am mîncat nişte fasole cu carne de porc şi o gogoaşă şi tocmai mă pregăteam să mă întind puțin şi să citesc cînd Omul Ilustrat a apărut pe deal şi, pentru o clipă, silueta i s-a conturat pe cer.

Nu cred că un critic ar trebui să vorbească prea mult despre experiențele proprii, cîtă vreme ideea criticii este, la urma urmei, să treacă dincolo de aspectele personale şi să găsească la o anumită lucrare reacții care pot fi aplicate în general. Dar nu pot face acest lucru cu Bradbury. Acel pasaj introductiv

capătă pentru mine un specific aproape proustian, nu neapărat pentru ceea ce descrie, cît pentru ceea ce implică. Libertatea drumului şi dimensiunea peisajului există toate în mintea mea, chiar dacă nu sînt menţionate în text. (Justificat sau nu? Nu ştiu, dar sînt sigur că fiecare cititor face asemenea salturi în imaginaţie atunci cînd îi permite textul.) Iar apoi, pe următoarea pagină, există un pasaj şi mai faimos, în care Omul Ilustrat îşi dezvăluie tatuajele pentru prima dată.

> Cum era în rest, nu-mi dau seama cît timp am stat şi m-am uitat la el, pentru că era o răzmeriţă de rachete, de fîntîni şi oameni desenaţi în cel mai mic detaliu şi colorati atît de vii încît aproape auzeai murmurînd în surdină vocile minuscule, din mulţimile care-i locuiau pe trup. Cînd pielea se mişca, gurile miniaturale tremurau, ochişorii verzi şi aurii clipeau, mînuţele rozalii începeau să gesticuleze. Pajişti luminate şi rîuri cristaline, munţi şi stele, sori şi planete se întretăiau într-o Cale Lactee pe pieptul lui.

În faţa unui pasaj de felul acesta poţi reacţiona în două moduri: intelectual şi emoţional. Pe plan intelectual, ilustraţiile sînt un instrument. Fiecare marchează o poveste din carte pe care Omul Ilustrat o încadrează. Aşadar, într-un anumit sens, Bradbury tocmai a făcut reclamă la ce va urma. Dar reclama, în mare, nu funcţionează la nivel intelectual. Ce ne atrage aici este limbajul, realismul descrierii. Există o mulţime de elemente pur tehnice care pot fi remarcate în acel pasaj: concentrarea pe culoare, de exemplu – o trăsătură de durată a lui Bradbury, una pe care o are în comun, dintre toţi scriitorii posibili, cu J.G. Ballard. Regăsim aliteraţia („o răzmeriţă de rachete") repetiţia cuvîntului „mic", astfel încît să ţinem minte faptul că aceste ilustraţii sînt un miracol al preciziei. Dar, mai mult decît atît, există o tentă emoţională, entuziasmul de a explora. Emoţia este foarte diferită de cea pe care o obţii citindu-l pe Heinlein, spre exemplu, chiar dacă şi el era profund ataşat de ideea că umanitatea ar face următorul pas. Probabil diferenţa este în felul următor: Heinlein voia să ne

vîndă realitatea explorării; Bradbury vrea să ne vîndă ideea explorării, imaginea ei.

Prima poveste din *Omul Ilustrat*, „Stepa" („The Veldt"), descrie o familie din viitor care are o cameră pentru copii unde sînt prezentate, de exemplu, cîntece de leagăn, poveşti cu zîne sau stepa africană pentru amuzamentul şi educaţia copiilor. Descrierea funcţionalităţii camerei, de la „pereţi de cristal" la „film color dimensional suprareacţionar, super sensibil şi bandă mentală în spatele ecranelor din sticlă" este vorbărie goală. Cînd apelezi la Bradbury pentru detalii tehnice, de multe ori autorul nu se ridică peste medie. Dar ideea poveştii este atracţia provocată de imaginea stepei (literalmente imaginea, în acest caz). Cînd părinţii încearcă să-şi ţină copiii departe de cameră, se dovedeşte mult mai periculoasă decît o simplă imagine.

„Stepa" este o poveste cu o morală curată, poate prea curată – dar asta poate fi cauzată de dimensiunea redusă a poveştii. (Un element de statistică brută: retrospectiva tîrzie *Bradbury Stories* conţine 100 de povestiri în doar 900 de pagini, ce-i drept în format mare. Bradbury este pe deplin el însuşi în aceste povestiri de mici dimensiuni; cîteodată poveştile cîştigă din asta, altădată nu.) Luaţi, ca un alt exemplu, „Ploaia nesfîrşită" („The Long Rain"), tot din *Omul ilustrat*. Debutează cu un pasaj, rar în opera lui Bradbury, care nu funcţionează, care seamănă, mai mult decît orice, cu stilul lui Lionel Fanthorpe*:

> Continua să plouă. Era o ploaie torenţială, perpetuă, o ploaie aburindă, o mare umezeală; era o burniţă, o aversă, ca o fîntînă, o biciuire a ochilor, un curent pe la glezne; era o ploaie care îneca toate ploile şi amintirea vreunei alte ploi.

A se consemna că începînd cu „burniţă" textul devine, pentru mine, un vîrtej arbitrar de cuvinte. Sîntem pe Venus, o

* Lionel Fanthorpe (n. 1935) – preot britanic, jurnalist, scriitor, prezentator de televiziune. (n. r.)

planetă al cărei peisaj ostil este definit de aceste ploi. Cîțiva astronauți sînt înnebuniți, încet-încet, de ploaie pînă cînd unul reușește să găsească un adăpost. Firul narativ este lipsit de importanță, fiind întrecut de realitatea (și simbolistica) ploilor.

Alte povești din carte manipulează simboluri la care Bradbury avea să se întoarcă mereu: rachete, religie, Marte, copilărie, zboruri, stele. Fiecare poveste, s-ar putea spune, formează o relație între oameni și imaginea din inima lor. Chiar și într-o poveste precum „Marionettes, Inc." („Marionete Inc."), care are în esență premisa dickiană/wolfe-iană a creării unor copii umane, ceea ce rămîne este senzualitatea evocării. Ni se spune, de exemplu, că o copie a unui personaj „chiar miroase ca tine: Bond Street și Melachrinos! " Această abordare este departe de scriitura science-fiction, în care imaginile sînt menite doar ca parte din extrapolarea descriptivă a unei noi lumi. Pentru Bradbury, imaginea este atît scop cît și mijloc.

Acest fapt se evidențiază cel mai bine în romanul său de SF pur, *Fahrenheit 451*. Premisa centrală, din nou, nu extrapolează, ci satirizează: pompierii sînt meniți să dea foc cărților, nu să oprească focul. Montag, protagonistul, este un pompier care crede că slujba sa este în interesul tuturor, pînă cînd cunoaște o fată pe nume Clarisse, care îi dă de înțeles că greșește. America din viitorul locuit de Montag a devenit indiferentă pînă la conformism prin sumedenia de reclame și prin televiziune; cărțile sînt disprețuite fiindcă reprezintă pluralism și contradicții. Cele mai marcante pasaje din primele secțiuni ale cărții sînt cele în care Montag se întîlnește cu Clarisse sau se gîndește la ea. Sînt personaje înflăcărate tipice lui Bradbury, dar în același timp nu sînt pe deplin credibile în contextul acestei distopii:

> Una două trei patru cinci șase șapte zile. Și de atîtea ori atunci cînd ieșea din casă și Clarisse era acolo, undeva în lume. O dată a văzut-o scuturînd un castan, altă dată a văzut-o șezînd pe iarbă croșetînd un pulover albastru, de trei sau patru ori a găsit un buchet de flori tîrzii pe verandă, o mînă de castane într-un săculeț sau niște

frunze de toamnă prinse de o coală albă de hîrtie şi agăţate de uşă.

Aceasta este o lume, după cum ni se spune în alte contexte, ce a fost mecanizată, omogenizată, dezgolită de toate conexiunile ei cu natura. Prin urmare, acest fragment pare o vizită dintr-o altă dimensiune.

Dar Clarisse iese din poveste destul de repede, iar subiectul central devine evident: care sînt meritele pluralismului? Aici, Bradbury este oarecum dogmatic, dîndu-le argumente firave celor ce susţin starea de fapt (reprezentaţi în special de Beatty, şeful secţiei lui Montag). Beatty argumentează înlocuirea cărţilor prin, spre exemplu, zeama lungă a revistelor – nu din cauza vreunei cenzuri a statului, ci deoarece lumea nu mai vrea să fie tulburată de dificultăţi. Lunga predică a lui Beatty asupra acestei probleme este doar un alt exemplu al tendinţei lui Bradbury spre didactic. Acum putem să nu vedem cu ochi buni scara de valori din *Fahrenheit 451*, care plasează cărţile pe un piedestal la care, să spunem, benzile desenate sau televiziunea nu ar putea aspira niciodată. Pe măsură ce povestea lui Bradbury se apropie de sfîrşit, iar Montag se alătură unui grup clandestin de cititori care au memorat cărţile canonice, această scară valorică devine aproape sentimentală. Problema nu este că în zilele noastre ne-am aştepta ca orice viitor ştiinţifico-fantastic să aibă textele disponibile digital, aproape pe gratis. Înălţarea pe piedestal a cărţilor şi a ceea ce reprezintă ele pare un *fals* – asemenea creării „pompierilor" care le distrug. O carte care susţine, în esenţă, valoarea cărţilor riscă să pară infatuată: citeşti o carte, deci trebuie să fii de partea celor buni, nu? Prin urmare ceea ce am apreciat în final la *Fahrenheit 451* nu au fost argumentele sale centrale, ci plăcerile întîmplătoare pricinuite de redescoperirea sentimentelor umane. Nu afirm o noutate: Bradbury este el însuşi cînd arată, nu cînd spune.

O problemă similară, a iubirii emfatice a lui Bradbury faţă de lume, iubire ce intră în contradicţie cu premisele pe care le-a ales, apare şi în *Cronicile Marţiene*. Chiar şi atunci cînd a fost scris volumul, era evident pentru orice cititor că acea versiune a planetei Marte era un vis, şi trebuia citită ca atare.

Romanele marțiene realiste de la începutul anilor '90, în principal lucrările lui Kim Stanley Robinson, sînt irelevante în fața viziunii lui Bradbury a unor marțieni trăind într-o pseudo-Americă și oferind o oglindire a lumii lor exploratorilor pămînteni. Dacă ar fi să găsim vreun succesor pentru *Cronicile Marțiene*, acesta se manifestă în povestirile SF despre înțelegerea și neînțelegerea populațiilor locale precum *Martian Time-Slip* a lui Philip K. Dick sau (la oarecare distanță) *The Fifth Head of Cerberus* de Gene Wolfe. Cînd orașul marțian construit de oameni este comparat explicit cu un orășel din Midwest luat pe sus de o tornadă și depozitat într-o altă lume, atunci *devine foarte clar* că Bradbury este un scriitor pentru care partea estetică a științei este mult mai importantă decît cea realistă.

Prin asta nu vreau să spun însă că autorul a ignorat spiritul vremurilor în care a scris. Una dintre cele mai faimoase secțiuni din *Cronicile marțiene*, povestirea „Vor veni ploi blînde", revine la o mai veche îngrijorare a lui Bradbury, posibilitatea distructivă a unui război atomic. Înapoi pe Pămînt, o casă automatizată a supraviețuit distrugerii locuitorilor săi într-un război nuclear. (Locuitorii apar doar ca niște urme albe pe peretele de vest al casei, acum înnegrit.) Locuința vibrează trecînd de la o rutină la alta, trezindu-și locuitorii morți, pînă cînd o creangă a unui copac sparge fereastra bucătăriei, declanșînd un incendiu. Casa este distrusă, iar descrierea posedă un anume patos surprinzător, dar de mare efect.

Patosul este unul dintre elementele esențiale pentru poveștile de explorare ale cărții, precum „...Și luna va fi la fel de strălucitoare", care începe prin a ne arăta niște exploratori timpurii ai planetei Marte. Fac un foc din lemn marțian și unul dintre ei cugetă la „blasfemia importată" care va apărea ulterior. „Vor avea... destul timp să arunce cutii de lapte condensat în mîndrele canale marțiene; destul timp ca niște exemplare din *New York Times* să fluture, să zboare și să foșnească de-a lungul mărilor secate, singuratice și cenușii ale planetei Marte." Întîlnim aici o încărcătură emoțională complet diferită față de, spre exemplu, entuziasmul heinleinian sau uimirea în fața cosmosului din scrierile unor Stapledon sau Clarke. Este una dintre acele situații în care imaginile lui Bradbury nu

indică ceva concret, precum realitatea virtuală primitivă din savană sau oportunitatea oferită de Clarisse, ci doar ciudățenia, stranietatea. De-a lungul cărții ni se amintește cum oamenii nu reușesc să înțeleagă planeta pe care se află și acest lucru are consecințe distructive. „...Și luna va fi la fel de strălucitoare" se termină cu imaginea memorabilă a unuia din membrii echipajului plimbîndu-se prin orașele marțiene și „trăgînd în ferestrele de cristal și distrugînd vîrfurile fragile ale turnurilor".

Cronicile marțiene, la fel ca *Fahrenheit 451*, *Omul ilustrat* și multe dintre operele lui Bradbury sînt alcătuite din povestiri mai scurte selectate din reviste. Putem argumenta că autorul a avut dintotdeauna probleme în a-și susține structura prozei la nivel de roman, chiar dacă există și excepții. *Something Wicked This Way Comes*, de exemplu, dă aproape aceeași senzație ca opera centrală a lui Bradbury, dacă privim motivele pe care le folosește. Un circ ambulant sosește într-un oraș din Midwest, aducînd cu sine divertisment de suprafață și, totodată, un pericol adînc ascuns. Doi adolescenți sînt protagoniștii; Bradbury pare obișnuit cu aceste momente ale vieții, clipele cînd speranța și posibilitățile nu au fost încă deformate de constrîngerile maturității. Într-o postfață din 1998, republicată în ediția britanică din seria Fantasy Masterworks, Bradbury dezvăluie unele surse de inspirație, dar cea mai puternică pare a fi propria lui întîlnire cu un circ ambulant la o vîrstă similară. Nu vreau să-i desconsider opera sugerînd că nu este bun la altceva decît la a capta acel moment adolescentin, dar acea perioadă pare să fie una din fîntînile cele mai adînci ale inspirației sale. Poate tocmai asta îl face să-și susțină atît de bine narațiunea, chiar dacă viziunea simplistă asupra binelui și răului poate părea deranjantă pentru un cititor adult.

Așadar, lucrările cele mai caracteristice pentru Bradbury sînt povestirile scurte și, judecînd după selecția retrospectivă din *Bradbury Stories*, autorul pare să știe și el asta. Pentru fiecare poveste aflată la un pas de emoție sau previzibilitate, există alta – cel puțin în perioada sa de vîrf, anii '50 și '60 – cît se poate de profundă. Nu sînt convins că selecția de aici este atît de bună pe cît ar trebui sa fie, dar poate asta-i doar părerea

mea. (Multe dintre povestirile-mi favorite sînt omise din start, precum înfricoşătorul coşmar urban „The Crowd".) Bradbury pare să-şi considere lucrările ca un tot unitar, ceea ce este păcat, pentru că o povestire tîrzie ca „The Toynbee Convector" este evident inferioară lucrărilor din deceniile ulterioare. E un text care insultă şi linguşeşte, chiar mai mult decît *Fahrenheit 451*. Este o poveste care foloseşte tehnici SF pentru a susţine că lumea pe care o avem acum merită sărbătorită, la fel ca „Strange Wine" a lui Harlan Ellison. Dar naraţiunea este atît de plină de declaraţii ale autorului precum „Peste tot [în anii '60, '70 şi '80] găseai disperare profesională, blazare intelectuală şi cinism politic", încît te pomeneşti dorindu-ţi subtilitatea şi reţinerile lui Ellison.

E păcat, deoarece *Bradbury Stories* conţine o mulţime de povestiri reuşite, multe dintre ele fiind printre cele mai bune scrieri ale autorului. „And the Rock Cried Out", de exemplu, sau „The Pedestrian" reuşesc să transpună ataşamentul lui Bradbury pentru anumite motive în ceea ce pare a fi o formă aproape perfectă. Şi, pentru a mă întoarce la ideea iniţială, spre deosebire de alţi autori, cînd îl citeşti pe Bradbury eşti mereu conştient că fiecare poveste, bună sau rea, face parte dintr-o operă mai mare. Cunoşti tipul de persoană care le-a scris, ce anume iubeşte, în ce anume crede. Chiar dacă acele convingeri sînt uneori prea simple ca să-ţi ceară să le adopţi, în special în lumea de astăzi, te vei trezi tînjind să locuieşti în lumea lor.

Traducere din limba engleză: ***Robert Coller***

♦♦♦♦♦

Acest articol a apărut iniţial în *Locus Magazine*,
octombrie 2007

Copyright © Graham Sleight, 2007

Graham Sleight s-a născut în 1972, locuieşte la Londra şi lucrează de mai bine de zece ani în domeniul editorial, fiind în prezent editorul revistei *Foundation*. Articolele sale critice au apărut în *SF Weekly*, *Strange Horizons*, *The New York Review of Science Fiction* şi *Vector*. Susţine o rubrică de critică şi istorie literară intitulată „Yesterday's Tomorrows" în *Locus Magazine* şi, în repetate rînduri, a făcut parte din jurul Premiilor Arthur C. Clarke.

MESERIA SE ÎNVAȚĂ SCRIIND PROZĂ SCURTĂ

Interviu în exclusivitate cu Joe Haldeman

Horia Nicola Ursu: Scrieți de aproape patruzeci de ani, iar prima carte pe care ați publicat-o a fost inspirată de experiențele prin care ați trecut în timpul războiului din Vietnam. Cum s-a produs trecerea la literatura science fiction? Ați fost fan al genului în copilărie?

Joe Haldeman: Primele povestiri pe care le-am publicat înaintea romanului despre Vietnam au fost science fiction. N-a existat o „tranziție spre SF", ca să zic așa. Citeam o mulțime de cărți SF în tinerețe.

HNU: Cum decurge pentru dumneavoastră o zi de lucru? Cum reușiți să îmbinați activitatea didactică și scrisul? V-ați gîndit vreodată să renunțați la slujba de zi cu zi pentru a vă concentra exclusiv asupra literaturii?

JH: Mă trezesc înaintea zorilor și scriu vreme de cîteva ceasuri. În lunile de vară, lucrez afară, pe terasă, la lumina unei lămpi cu petrol. După ce răsare soarele, trec la etapa următoare, culegerea textului pe calculator, apoi revizuiesc ce am lucrat peste

zi. În ce priveşte activitatea didactică, aceasta îmi oferă o pauză necesară de la scris. De-a lungul celor trei luni de toamnă cînd predau, scriu mai degrabă povestiri şi poezie. Activitatea didactică e mai degrabă un hobby, cea mai mare parte a veniturilor mele provine din ceea ce scriu.

HNU: Care sînt autorii – de science fiction sau nu – pe care îi citiţi? Ce citiţi acum?

JH: Nu prea citesc science fiction. Acum parcurg un volum de eseuri de Diane Ackerman, *Dawn Light*.

HNU: Dintre volumele publicate, aveţi vreunul care vă este mai aproape de suflet? Dar dintre povestiri?

JH: Categoric, dintre romane aş alege trilogia *Worlds* şi *Hemingway Hoax*, iar dintre prozele scurte „For White Hill".

HNU: Să presupunem că n-am mai citit nimic de Joe Haldeman. Cu ce anume mi-aţi recomanda să încep?

JH: Ţi-aş sugera *The Accidental Time Machine* sau una dintre culegerile de povestiri.

HNU: Vă simţiţi apropiat sau aparţinător de vreuna dintre mişcările literare ale genului?

JH: Nu, însă recunosc că am fost întrucîtva influenţat de New Wave, dar şi de operele majore ale Vîrstei de Aur.

HNU: Aţi publicat un roman în colaborare cu regretatul Jack Haldeman, fratele dumneavoastră. E mai uşor sau mai greu de scris în colaborare cu cineva? Aveţi în plan viitoare colaborări?

JH: E mult mai greu în colaborare. Şi nu, nu cred că voi mai scrie împreună cu altcineva vreodată.

HNU: Aţi scris două cărţi în franciza *Star Trek*. Ne puteţi spune cîte ceva despre activitatea de creaţie în limitele unui univers ficţional prestabilit? V-aţi gîndit să vă deschideţi vreunul dintre universurile create pentru alţi autori, să-l transformaţi într-o franciză literară?

JH: Cea dintîi carte *Star Trek* pe care am scris-o a fost o experiență interesantă: personajele aveau un „bagaj de personalitate" preexistent; la cea de-a doua, farmecul se risipise. N-am de gînd să mai scriu vreodată pentru vreo franciză şi nu mă reuşesc să îmi imaginez ce anume m-ar putea determina să-mi transform vreuna dintre creații în bază pentru o nouă franciză.

HNU: Să vorbim puțin despre *Războiul etern*. Ştiați, atunci cînd ați sfîrşit de scris romanul, că vor mai fi şi alte poveşti de spus despre acea lume? Şi, dacă tot am pomenit, ne puteți spune dacă veți mai scrie şi alte poveşti în serie?

JH: Cînd am încheiat *Războiul etern* eram convins că nu mai era nimic de spus, că povestea era completă. S-a dovedit că greşisem. Nu văd însă ce s-ar mai putea aduce însă nou, la ora actuală.

HNU: *Camuflaj*, cel mai recent roman premiat al dumneavoastră, a fost recent tradus în româneşte. Ne puteți spune dacă mai există vreun contract pentru o altă traducere? La noi, editorii sînt destul de secretoşi în ceea ce priveşte planurile de viitor, iar pentru a ne astîmpăra setea de veşti, uneori sîntem nevoiți să facem apel la autorii înşişi...

JH: Editorii din România nu-s mai vorbăreți nici în ceea ce mă priveşte. Cînd se iveşte ceva, primesc contractul, îl semnez, încasez nişte bani şi, la un moment dat, aflu că a apărut cartea. Uneori, cu puțin noroc, un exemplar sau două ajung şi la mine.

HNU: *Marsbound, Starbound*... Urmează *Earthbound*. Ați ştiut de la bun început că veți scrie o trilogie sau a devenit una cîndva pe parcurs? Ce aveți în plan după aceste romane?

JH: Nu intenționam să scriu o trilogie. Pe măsură ce scriam la cel dintîi roman, povestea a evoluat însă. Ce va urma după *Earthbound*? Am mai multe idei – sînt patru, de fapt – dar n-am hotărît încă de care dintre ele mă voi apuca.

HNU: Marvano a realizat adaptări în bandă desenată ale romanelor *Forever War* şi *Buying Time* care urmăresc cu fidelitate

acțiunea cărților. Sînteți mulțumit de rezultat? În ce măsură v-ați implicat în aceste adaptări?

JH: Mi-au plăcut la nebunie adaptările lui. Pentru primele trei fascicule din *Forever War* am colaborat îndeaproape, am scris eu însumi scenariile și am discutat în amănunt partea artistică. Pentru cele ce au urmat, meritele îi aparțin în întregime lui Mark.

HNU: *Forever War* este pe cale să devină un film, sub bagheta regizorală a lui Ridley Scott – care a realizat cîteva filme SF de referință. Din cîte se zvonește, filmul va fi făcut cu tehnologia 3D folosită și în faimosul *Avatar*. Ne puteți spune vreo veste despre această producție? Veți fi implicat în vreun fel în scrierea scenariului, în producție?

JH: Nu, nu sînt implicat și nici nu vă pot da mai multe informații. De regulă, așa merg lucrurile în astfel de cazuri.

HNU: Și dacă tot am ajuns la capitolul „filme"... ați văzut *Avatar*? Toată lumea e de acord că avem de-a face cu o capodoperă din punct de vedere tehnic, dar controversele apar în privința scenariului, s-a mers pînă la acuzații de plagiat, iar fanii SF sînt divizați, fie spun că e o capodoperă, fie spun că nu are nimic original. Dumneavoastră ce părere aveți? Unde se sfîrșește inspirația și unde începe copierea?

JH: Nu e o poveste originală, dar puține filme se pot lăuda cu așa ceva. Tehnica și atenția la detalii sînt însă ireproșabile, iar acest lucru nu-i poate fi luat lui Cameron, indiferent din ce poveste sau povești ar fi folosit ca și material-sursă.

HNU: Acest interviu apare în cel dintîi număr al unui noi reviste de literatură F&SF. S-a vorbit adesea în ultimii ani despre scăderea dramatică a tirajelor revistelor de gen și despre migrarea interesului cititorilor de la proza scurtă spre romane cît mai groase. În calitate de editor al unor antologii de proză scurtă, sînteți în măsură să ne dați un răspuns calificat: este proza scurtă de gen pe cale de dispariție?

JH: Numărul cititorilor interesați de povestiri și nuvele a scăzut într-adevăr, iar scriitorii sînt în mai mică măsură interesați de proza scurtă și cred că acesta e un fapt pe deplin regretabil. Meseria se învață scriind proză scurtă, abia apoi ar trebui să se facă trecerea la romane.

HNU: Ați cîștigat aproape tot ce era de cîștigat în materii de premii F&SF, unele dintre ele chiar în repetate rînduri. În ce măsură contribuie premiile la reputația unui autor?

JH: Premiile sporesc vizibilitatea unui autor în rîndul fanilor, dar aceștia sînt doar o mică parte din publicul cititor. Cred că un premiu ajută o carte să se vîndă mai ușor pe piețele de carte străine.

HNU: Anul acesta veți fi laureatul titlului Damon Knight Memorial Grand Master, conferit de Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA). Cum ați primit această veste?

JH: Cei de la SFWA mi-au scris cu două săptămîni înaintea anunțului oficial. Mă simt onorat, dar sînt de părere că nu-s îndeajuns de bătrîn pentru a primi acest titlu.

HNU: John Scalzi candidează la funcția de președinte al SFWA cu un program de reformare a Asociației. Ce părere aveți, este SFWA în măsură să facă față provocărilor prezentului?

JH: În ultima vreme n-am fost implicat în activitatea SFWA așa că nu am o opinie într-un sens sau altul. Știu însă că John Scalzi e un om inteligent și bine-intenționat.

HNU: Ați fost de două ori în România. Îmi amintesc de relatarea foarte amuzantă a participării dumneavoastră la Euroconul de pe Atlantykron, insulița de pe Dunăre. Care este impresia cea mai pregnantă pe care v-a lăsat-o țara noastră? Putem spera într-o nouă vizită în viitorul apropiat?

JH: Românii pe care i-am întîlnit au fost foarte prietenoși și simpatici, iar țara e fascinantă, de la istoria sa complexă la frumusețile naturale. România nu figurează în planurile noastre de călătorie pentru viitorul apropiat, dar acestea se schimbă

mereu, aşa că nu se ştie niciodată. Împreună cu soţia mea am hotărît să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ajunge în Europa măcar o dată pe an.

HNU: Un ultim cuvînt pentru cititorii români?

JH: Vă mulţumesc pentru interes!

HNU: Şi noi vă mulţumim pentru timpul acordat.

✦✦✦✦✦

Acest interviu a fost realizat via e-mail în februarie 2010.

Copyright © Joe Haldeman & Millennium Press, 2010

Joe Haldeman
MORTUARE

Sufăr de o tulburare a somnului care-mi face viaţa grea însă eu tot n-aş renunţa la ea. Nu, nici gînd, n-aş renunţa la ea. O am de douăzeci de ani, din perioada Vietnamului. De cînd lucram la Mortuare.

Starea morţilor se agravează foarte repede în junglă. În doar cîteva ore, rigor mortis îi face greu de manevrat, greu de îndesat într-un sac. În acelaşi timp încep să se înverzească, dacă la început erau albi sau galbeni, în locurile unde le poţi vedea pielea. Tot atunci îi atacă insectele, de regulă furnicile. Apoi se înnegresc la loc şi încep să pută.

Se umflă şi crapă.

Ai crede că furnicile, gîndacii, cărăbuşii şi miriapodele i-ar lua în stăpînire, dar nu e aşa. Tocmai cînd încep să arate şi să pută mai rău, insectele îşi pierd cumva interesul, fac nazuri, comandă o pizza. Mai puţin muştele. Care-şi depun ouăle.

Ciudat e că, dacă nu dă de ei vreun animal mare care să-i facă bucăţi, chiar şi după vreo săptămînă tot mai rămîne ceva mai mult decît un schelet, ba chiar şi-un soi de chip. Fără ochi, totuşi. Din cînd în cînd ne procopseam cu unul de felul ăsta. Nu foarte des, întrucît, de regulă, soldaţii nu mor singuri şi nu rămîn în natură atîta vreme, dar uneori se întîmpla. Le spuneam

uscăciuni. Încă erau moi pe sub piele, desigur şi în interior, însă-n rest aduceau cu o mumie pîrlită de soare.

Le spui oamenilor cu ce te ocupi la Serviciul Mortuar, „Mortuare" pe scurt, şi asta pare a fi cea mai proastă slujbă din cadrul armatei. Nu-i aşa. Doar stai acolo toată ziua şi deschizi saci pentru cadavre, ghiceşti care părţi ţin de care medalion de identificare, nu c-ar fi atît de important, le coşi laolaltă mai mult sau mai puţin bine cu un ac mare, faci inventarul portofelelor şi bijuteriilor, le şterpeleşti drogurile din buzunare, îi pui în coşciug, baţi cuiele, completezi hîrţoagele. Cînd ai destule lăzi, le duci cu camionul la aerodrom. Prima săptămînă poate e mai nasol. Dar după vreo sută, după ce te obişnuieşti cu mirosul şi cu senzaţia aia scîrboasă la atingere, ajungi să-ţi spui că deschiderea unui sac pentru cadavre e-o variantă mult mai bună decît să ajungi tu însuţi într-un astfel de sac. Pe cei de la Mortuare îi trimit în locuri sigure.

Cum eu aveam vreo doi ani de facultate, medicină primară, primeam unele dintre cele mai interesante sarcini. Căpitanul French, patologul care răspundea de fapt de operaţiune, mă lua mereu cu el pe teren cînd trebuia să examineze cîte un cadavru in situ, lucru care se întîmpla, poate, doar o dată pe lună. Mi se îngăduia să port o armă de calibru 45 într-un ham de umăr, ca un tip dur. N-am tras nicicînd cu ea, nicicînd nu s-a tras asupra mea. Cu o singură excepţie.

A fost o perioadă dată naibii. Ciudat cum ceea ce te afectează nu-ţi mai dă niciodată pace.

De obicei, cînd aveam un in situ era o chestiune de criminalistică, cum ar fi un ofiţer care se bănuia c-a fost atacat cu grenade defensive sau altceva de propriii lui oameni. Făceam fotografii şi chestionam cîţiva indivizi, după care Frenchy aducea cadavrul înapoi pentru autopsie, să vadă dacă gloanţele erau americane ori vietnameze. (Nu că asta ar fi fost o dovadă care să ne spună ceva. Membrii Viet Cong furau arme de la noi, iar băieţii noştri foloseau AK-47 nord-vietnameze, atunci cînd puteam pune mîna pe ele. Erau mai fiabile decît M-16 şi gloanţele erau concepute mai bine pentru ucis. Ambele tabere nu conteneau să demonstreze asta.) De obicei Frenchy trimitea un raport la Divizie şi cu asta basta.

O dată a trebuit să depună mărturie în fața curții marțiale. Puștiul era vinovat, dar a primit doar închisoare pe viață. Ofițerul era o adevărată jigodie.

În tot cazul, am fost chemați să inspectăm un cadavru in situ cam pe la ora cinci după-masa. Frenchy a-ncercat s-o amîne pe a doua zi, întrucît dacă se întuneca trebuia să rămînem peste noapte. Insul cu care vorbea era maior însă și categoric asta-l umplea de mîndrie, drept pentru care n-avea sens să-l contrazică. Am aruncat niște mîncare și bere și două ploști în două raniție care aveau deja pături și saltele pneumatice legate de fund. O cutie de muniție calibru 45 și două grenade de mînă. M-am dus după un jeep, timp în care Frenchy și-a strîns lucrurile și s-a asigurat că Doc Carter era destul de treaz ca să poată număra cadavrele care veneau. (Doc Carter ar fi trebui să conducă operațiunea însă pe el îl cam durea în paișpe de lucru.)

Am mers cu jeepul pînă la heliport și acolo, minunăție, așteptа un elicopter cu elicele rotindu-se încet. Ar fi trebui să-mi dau seama atunci că ceva era putred. Munca noastră nu are un grad ridicat de prioritate și nu era ușor să obținem un elicopter ca să ne ducă la naiba-n praznic la lăsarea serii. Ne-au ajutat chiar și să ne urcăm echipamentul. Sus, sus și duși am fost.

N-am călătorit suficient cu elicopterul ca să devină o rutină. Provincia Kontum părea aproape frumoasă în soarele jos, roșu-auriu. Însă eu trebuia să șed între două aruncătoare de flăcări, ceea ce nu prea-mi dădea un sentiment de siguranță. Mitraliorul fuma. Pe rezervoarele aruncătoarelor de flăcări scria cu vopsea FUMATUL INTERZIS.

Ne îndreptam cu viteză și la altitudine joasă către munții dinspre vest. Speram să ajungem la una dintre marile baze de acolo, făcîndu-mi socoteala că voi dormi mai bine știindu-mă în mijlocul cîtorva sute de oameni. N-am avut însă norocul ăsta. Cînd elicopterul a început să coboare, vuietul elicelor îngroșîndu-se într-un vup-vup-vup, cît vedeai cu ochii nu era nici urmă de luminiș. Pretutindeni bolta deasă a junglei. Apoi un fuior de fum purpuriu ne indică o deschidere în frunziș, mare cît să încapă un elicopter. Pilotul a coborît aparatul

centimetru cu centimetru, retezînd rămurele. Eram cît se poate de conştient de aruncătoarele de flăcări. Dacă elicele nimereau o ramură mai mare, friptură înăbuşită ieşea din noi.

Cînd am atins solul, patru tipi ne-au debarcat cu mare grabă echipamentul şi aruncătoarele de flăcări şi două lăzi de muniţie.

Au urcat la bord doi băieţi răniţi şi un client şi i-au făcut semn pilotului să-şi ia zborul. Mda, ne cam deconspira poziţia. Unul dintre ei ne-a spus să aşteptăm, că se duce după maior.

— Nu-mi place asta deloc, a rostit Frenchy.

— Nici mie, am spus. Hai să mergem acasă.

— Orice instalaţie care are un maior şi două aruncătoare de flăcări are de gînd să poarte un război cum scrie la carte. (Şi-a scos pistolul şi l-a inspectat ca şi cînd atunci l-ar fi văzut prima oară.) Prin ce parte a lui crezi că ies gloanţele?

— Căca-m-aş, am făcut şi-am scotocit în raniţă după o bere.

I-am dat şi lui Frenchy una şi el a pus-o în buzunarul lateral.

O mitralieră a prins glas în extrema noastră dreaptă. Eu şi Frenchy am sărit la pămînt. Trei explozii de grenadă. Cineva striga să termine cu prostiile. Un tip i-a strigat înapoi că i s-a părut că vede pe cineva. Mitraliera s-a răstit din nou. Noi am încercat să ne lăsăm niţel mai jos.

De noi s-a apropiat un tip în vîrstă, pe la treizeci de ani, cu aer iritat. Maiorul.

— Ridicaţi-vă, oameni buni. Ce-aţi păţit?

Făcea pe durul.

Frenchy s-a ridicat scuturîndu-se de praf. Uniformele noastre erau singurele curate pe o rază de treizeci de kilometri.

— Căpitanul French, Serviciul Mortuar.

— O, a zis el, vizibil neimpresionat. Asiguraţi-vă echipamentul şi veniţi după mine.

Se îndepărta ca o grandioasă navă a junglei. Frenchy şi-a dat ochii peste cap; ne-am săltat ranițele în spinare şi l-am urmat. Nu eram sigur dacă „asiguraţi-vă echipamentul" însemna să ne luăm lucrurile cu noi sau să le lăsăm în urmă, dar Budweiserul putea deveni un real obiect de colecţie în sălbăticie, iar pe-acolo erau o grămadă de colecţionari.

Ne-am dus prea departe. Adică vreo două sute de metri. Asta însemna că erau destul de răspîndiți. Nu aşteptam deloc să-mi petrec noaptea acolo. Mitraliera aia afurisită şi-a reluat trăncăneala. Maiorul a părut iritat şi a strigat:

— Sergent, îți controlezi, te rog, oamenii?

Sergentul i-a spus mitraliorului să termine dracului cu gălăgia, iar mitraliorul i-a spus sergentului că era un gălbejit jegos acolo, după care cineva a produs o explozie de proporții, ca o mină antipersonal, apoi toată lumea trăgea care încotro. Eu şi Frenchy ne-am culcat perfect la orizontală. Am auzit un glonț vîjîind pe deasupra capului meu. Maiorul stătea sprijinit de un copac, cu un aer plictisit, şi striga:

— Opriți focul, opriți focul!

Rafalele s-au rărit ca pocnetele de popcorn aproape făcut. Maiorul s-a uitat la noi şi a zis:

— Haideți. Cît încă mai este lumină.

Ne-a condus într-un luminiş mic, unde iarba elefantului era cam toată culcată la pămînt. Presupun că toată lumea avusese pînă atunci ocazia să arunce o privire la cadavru.

Nu era un cadavru foarte hidos, în comparație cu altele, însă arăta ciudat chiar şi pentru unul uscat. Mucegăit, ca şi cînd cineva ar fi presărat făină peste el. Gol puşcă şi probabil de sex bărbătesc; toate părțile moi se atrofiaseră însă. Înalt; un montaniard mai degrabă decît un etnic vietnamez. Emaciat, cu pielea uscată întinsă peste coaste. Probabil bătrîn, deşi oamenilor ăstora nu le ia mult să îmbătrînească. Întins pe spate, cu gura larg deschisă, o postură familiară. Găvane goale holbate către cer. Brațele ridicate a rugă, lejer, demult ieşite din rigor mortis.

Dinți ciobiți şi piliți, cu vîrf, probabil o cutumă tribală montaniardă. N-o mai întîlniserăm înainte însă noi nu ne ocupam de mulți nativi.

Frenchy a îngenuncheat şi a întins mîna spre el, apoi s-a oprit.

— Ați verificat de capcane?

— Nu, a răspuns maiorul. Credeam că asta-i treaba voastră.

Frenchy s-a uitat la mine cu o expresie care spunea că asta era treaba mea.

Ambii ofițeri s-au retras la o distanță politicoasă, în vreme ce eu am pipăit sub cadavru. Uneori scot cuiul unei grenade de mînă şi o strecoară sub cadavru, astfel încît greutatea acestuia ține pîrghia de armare apăsată. Cînd îl întorci, surpriză!

Eu întotdeauna mă tem mai puțin de o astfel de grenadă decît de diferitele specii de şerpi şi insecte cărora le face plăcere să trăiască sub un corp în descompunere. Vietnamul are şerpi şi scorpioni şi megapede cu nemiluita.

De data aceasta am avut noroc; nimic altceva decît viermi. I-am scuturat de pe mînă şi l-am văzut pe maior că se face puțin verde la față. Oamenii sînt ciudați. Ce crede c-o să se întîmple cu el după ce moare? Toți trebuie să mănînce. Şi pe el categoric îl pîndea moartea, dacă nu începea să țină capul la cutie. Îmi amintesc gîndul ăsta însă atunci n-am crezut că ar putea fi o profeție.

S-au apropiat.

— Ce spui de asta, doctore?

— Nu cred că-l putem vindeca. (Frenchy începea să se simtă călcat pe bătături de păunul ăla.) Ce altceva mai vrei să ştii?

— Nu-i puțin... ciudat să găseşti aşa ceva la dracu-n praznic?

— Neah. Țara-i plină de cadavre. (A îngenuncheat şi a studiat fața, manevrînd capul de bărbie.) Dac-o ținem tot aşa, o să poți merge de la Mekong pînă în zona demilitarizată fără să calci pe altceva decît pe cadavre.

— Dar a fost castrat!

— Păsările. (A răsturnat corpul pe cealaltă parte; tîrîtoare albe au luat-o degrabă la fugă din calea luminii.) Doar un bătrîn care-a călcat în pădure gol şi-a căzut lat. Se poate întîmpla şi-n lumea de acasă. Bătrînii fac lucruri ciudate.

— Mă gîndeam că, poate, a fost torturat...

— Dumnezeu ştie. S-ar putea. (Corpul i-a revenit în poziția inițială cu un scîrțîit sinistru, ca de piele. Gura i s-a închis pe jumătate.) Dacă vrei să treci tortură în raport, pentru statistică, îți dau semnătura mea.

— Ce vrei să spui cu asta, căpitane?

— Exact ce am spus. (Nu şi-a luat ochii de la maior în timp ce şi-a vîrît o țigară în gură şi a aprins-o. Camel fără filtru; ai

crede că un tip care lucrează toată ziua bună ziua cu cadavre e ceva mai reticent să li se alăture.) Încerc doar să-ți fac pe plac.

— Crezi că eu vreau să falsifici...

Ei, „falsifici" e cam ciudat ca ultim cuvînt. Inamicul instalase o mitralieră grea de cealaltă parte a luminișului și noi eram cele mai apropiate ținte. Un glonț l-a nimerit pe maior în șale, dar asta am aflat-o mai tîrziu, examinîndu-l. La vremea aceea a fost doar o explozie de sînge și mațe, și el s-a prăbușit la pămînt, lovind din picioare în toate direcțiile, horcăind, apoi a scos un hîrîit puternic, agonic. Frenchy era la sol, strîns ghem, ținîndu-se de mîna stîngă, strigînd: „Căcat căcat căcat". Își pierduse ultima falangă a degetului mic. Dureros, dar nu destul de serios, cum s-a dovedit mai apoi, pentru a fi lăsat la vatră.

Eu stăteam la orizontală și-mi doream să fiu sub pămînt. Am izbutit să-mi scot pistolul și să-l armez însă mi-am dat seama că nu vreau să fac ceva care să atragă atenția asupra noastră. Mitraliera mătura pe deasupra noastră, înainte și-napoi, cam la nivelul genunchilor. Poate nu ne vedeau; poate credeau că sîntem morți. Eram speriat de-mi venea să fac pe mine.

— Frenchy, am șoptit forțat, tre' să ne cărăm de-aici. (El încerca să-și înfășoare degetul cu un pansament din trusa de prim-ajutor, mult prea mare.) Retrage-te între copaci.

— După tine, idiotule. N-am ajunge nici la jumătatea drumului. (și-a extras pistolul din toc, dar n-a izbutit să-l armeze, căci cu mîna stîngă, alunecoasă din pricina sîngelui, strîngea bandajul. I l-am armat eu și i l-am dat înapoi.) Ce să zic, că tare mult or să ne ajute armele astea. Cum te descurci cu grenadele?

— Căca-m-aș. De ce crezi c-am ajuns la Mortuare? La antrenamentul de bază mă puneau de serviciu la popotă de fiecare dată cînd se duceau la exerciții cu grenade de război. La școală am fost mereu ultimul cînd se alegeau echipele de baseball, din același motiv, deși din cîte știu, o minge de baseball nu te poate ucide dacă n-o arunci destul de departe. Nu puteam s-o arunc nici la jumătate din distanță.

Liziera pădurii era cam la șaizeci de metri de noi.

— Nici eu n-aş fi putut, cu mîna asta.

Era stîngaci.

În spatele nostru s-a auzit un „boinc!", sunetul produs de o mortieră de şaizeci de milimetri, şi în cîteva secunde s-a produs o explozie între noi şi lizieră. În aer s-a ridicat un fum cenuşiu. Mitraliera s-a oprit şi cineva a urlat în urma noastră:

— Pune douăzeci!

Dinspre lizieră auzeam strigăte în vietnameză şi un zăngănit metalic.

— Or să atace, a rostit Frenchy. Hai s-o ştergem.

Ne-am ridicat şi-am rupt-o la fugă şi cineva a tras cîteva gloanţe spre noi, probabil cu un AK-47, dar a ratat, apoi s-a auzit o serie de boinc-uri şi o serie de explozii destul de aproape de unde fusese instalată mitraliera.

Ne-am grăbit înapoi la zona de aterizare şi am găsit grupul de comandă. Cam pe-atunci au reînceput împuşcăturile. La conducere era un locotenent-major şi, cînd lucrurile s-au potolit destul cît să-i spunem ce i se întîmplase maiorului, el nu a manifestat nici surprindere, nici tristeţe. Omul fusese observator de la Batalion şi preluase comanda cînd căpitanul lor fusese ucis în dimineaţa aceea. Ne credea pe cuvînt că individul era mort – doar pentru a sesiza astfel de lucruri eram antrenaţi – şi nu avea să trimită o echipă după el, decît după ce lupta se va fi oprit şi se va fi făcut din nou lumină.

Am preluat postul maiorului, o groapă lărguţă şi adînc săpată în pămînt, şi în raniţa lui am găsit o duzină de conserve şi borcane cu hrană adevărată şi o iagă de scotch. Astfel, în vreme ce lupta a umplut noaptea cu vociferările ei, noi am morfolit pate cu biscuiţi Ritz, hering murat în sos de smîntînă, polonezi micuţi pe pîine de secară, cu muştar franţuzesc adevărat. Am băut tot scotch-ul şi-am păstrat berea pentru micul-dejun.

Ore la rînd, locotenentul a cerut degeaba ajutorul artileriei şi aviaţiei. Mai tîrziu am aflat că inamicul lansase atacuri coordonate asupra tuturor aerodromurilor noastre locale şi a taberelor Forţelor Speciale, precum şi asupra celor în care se aflau prizonieri de război. Noi eram mult mai la coada listei de priorităţi.

Apoi, cam pe la trei dimineaţa, a venit Snoopy. Snoopy era un avion de marfă C-130 care nu transporta decît muniţie şi

mitraliere Gatling; se spunea că poate să zboare deasupra unui teren de fotbal şi să înfigă cîte-un glonţ în fiecare centimetru pătrat. În tot cazul, a ciuruit tot perimetrul şi duşmanul a încetat focul. Eu şi Frenchy ne-am culcat.

La prima revărsare a zorilor ne-am dus să ajutăm la strîngerea celor ucişi în luptă. Erau doar patru la număr, socotindu-l şi pe maior, însă maiorul oferea o priveliştе şocantă, cel puţin privit în context.

Semăna într-un fel cu un cadavru rămas în urma unei lecţii de autopsie. Cămaşa-i fusese desfăcută şi pantalonii traşi în jos pe coapse, iar cavităţile toracică şi abdominală fuseseră scobite şi curăţate de toate organele moi, totul de la esofag pînă la testicule. Coastele aduceau cu nişte degete mînjite de sînge străpungînd, rigide, suprafaţa de piele lăsată. Nu era nicăieri nici urmă de măruntaie, ci doar o mulţime de sînge coagulat.

Nimeni nu auzise nimic. La nici douăzeci de metri distanţă era un cuib de mitralieră. Stătuseră cu urechile ciulite toată noaptea. Nu auziseră decît muşte.

Poate un animal care se hrănise fără zgomot. Corpul nu fusese deschis cu un scalpel ori cuţit; pielea fusese sfîşiată de dinţi sau gheare – însă aparent simetric, de la gît la boaşe.

Iar cadavrul uscat dispăruse. Cel cu dinţi ascuţiţi.

Există o explicaţie raţională. Războiul modern înseamnă, în parte, război psihologic, iar noi nu sîntem singurii care îl practicăm, paraşutînd lucruri aducătoare de ghinion, invocînd magia şi superstiţia. Vietnamezii ştiau cît de uşor se scîrbesc americanii, astfel că mutilau cadavre în feluri inventive. Ştiau, de asemenea, să se mişte pe neauzite. Cel uscat? E posibil să-l fi făcut să dispară doar ca să ne dea peste bot. Ca să ne arate de ce sînt în stare chiar sub nasul nostru.

Şi pentru straniul aspect mumifiat al celui uscat, pentru mucegai, ar putea exista o explicaţie. Am aflat că montaniarzii din zona aceea nu-şi îngroapă morţii; îi pun într-un cosciug făcut dintr-un buştean scobit şi-i lasă deasupra solului. Deci poate că a fost doar victima unui hoţ de morminte. Credeam că cel mai apropiat sat era la cîţiva kilometri buni, cam treizeci, dar e posibil să mă fi înşelat. Ori cadavrul e posibil să fi fost purtat pe distanţa aceea cu cine ştie ce scop obscur – poate

vietnamezii l-au lăsat în drum pentru a-i face pe americani să se oprească într-un loc numai bun de o ambuscadă.

Probabil că asta e. Dar deja de douăzeci de ani, mai multe nopți pe săptămînă, mă trezesc lac de sudoare, cu o imagine teribilă în minte. Am ieşit afară cu o lanternă şi el e acolo, cel uscat, scoțînd mațe aburinde din corpul maiorului, rupîndu-le cu dinții lui ascuțiți, holbîndu-se în lumina mea cu găvane negre, goale, nederanjat. Duc mîna după pistol şi acesta nu e niciodată acolo. Creatura se ridică, strălucind de sînge, şi face un pas către mine – pentru un an sau doi, asta a fost tot; aici mă trezeam. Apoi a făcut doi paşi, după care trei. După douăzeci de ani a parcurs jumătate din distanță, iar mîinile lui ude i se ridică pe lîngă corp.

Doctorii îmi dau tranchilizante. Eu nu le iau. M-ar ajuta să dorm mai departe.

CUVÎNTUL AUTORULUI

Imaginea oamenilor morți în junglă e extrasă din propria-mi experiență, desigur, însă toate celelalte lucruri despre Serviciul Mortuar sînt născocite. Am dat peste lucrători de la Mortuare, în Kontum, de multe ori, în drum spre heliport, şi o dată am văzut mai mult de-o duzină de corpuri fiind aduse acolo cu camionul însă niciodată nu mi-am adunat destul curaj pentru a merge să arunc o privire de aproape.

Presupun că povestirea aceasta vorbeşte, în fapt, despre o dată cînd am găsit „unul uscat" – ori o pereche de „uscați". Eram şeful unei echipe de demolare care primise ordin să defrişeze o parte a pădurii – pe culmea unui deal se afla o baterie de artilerie a cărei țintă era blocată într-o direcție de copacii înalți. Erau lunetişti în părțile acelea, aşa că nu voiau să trimită oameni cu drujbe. Acestea ar fi atras atenția şi, totodată, ar fi acoperit zgomotul de împuşcături.

Aşa că i-au trimis pe „demolatori", dintre care majoritatea erau simpli băieți de optsprezece sau nouăsprezece

ani. La douăzeci şi unu, eu eram deja Bătrîn, motiv pentru care fusesem făcut şef, în ciuda faptului că-mi lipsea orice calitate de conducător, fie ea cît de neînsemnată.

La început am străbătut pădurea în linişte, aşezînd explozibili plastici pe toţi copacii înalţi, cuplîndu-i cu fir detonator, astfel încît, atunci cînd totul avea să fie pregătit, noi să ne putem retrage şi să-i doborîm pe toţi dintr-o singură detunătură. Era o muncă stresantă, iar stresul creştea şi mai tare ştiind cît de aproape eram de corpurile morţilor. Mirosul era greu în aerul nemişcat, lipicios. Le-am împărţit oamenilor trabucuri (nebăgînd în seamă ironica punte dintre naştere şi moarte) însă nu ne ajutau cine ştie cît.

Am găsit două corpuri unul lîngă celălalt, un locotenent şi un soldat care fuseseră ucişi pe loc de un tir aleatoriu de artilerie. Erau morţi de mai bine de o săptămînă, descompunerea depăşind hidoşenia şi atingînd stadiul descris în poveste. Explozia care le luase viaţa îl decapitase pe locotenent; căpăţîna lui se rostogolise cîţiva metri mai încolo, găvanele goale holbîndu-se în sus la bolta junglei.

Unul dintre băieţi s-a pierdut cu firea şi a tras un şut căpăţînii. Altul, chicotind, a lovit-o şi mai tare şi, în doar cîteva secunde, toţi se hîrjoneau printre ierburi, hohotind isteric, lovind capul sărmanei victime într-un macabru joc de fotbal ad-hoc. I-am implorat să se potolească şi să se comporte cît de cît civilizat – să încerce măcar să nu ne deconspire locaţia tuturor lunetiştilor pe-o rază de un kilometru şi jumătate – însă nu eram tocmai un lider înnăscut şi nici ei nu ştiau prea bine să execute ordinele.

De asemenea, ceva primitiv pusese stăpînire pe ei; ceva ce avea legătură mai mult cu propria lor mortalitate decît cu a locotenentului. Peste cîteva luni, toţi în afară de unu erau morţi. Iar eu aveam probleme cu somnul.

Traducere din limba engleză: ***Mircea Pricăjan***

Născut în Oklahoma în 1943, **Joe Haldeman** a călătorit mult împreună cu ai săi, din Puerto Rico pînă-n Alaska şi de la Washington pînă la New Orleans. A obţinut o licenţă în astronomie la Universitatea din Maryland, apoi a început un masterat în matematică şi informatică, pe care l-a abandonat în cele din urmă pentru a se dedica scrisului, începînd din 1970. A luptat în Vietnam, a fost rănit şi a primit numeroase distincţii militare pentru curajul său. În 1965 s-a căsătorit cu Mary Gay potter, alături de care trăieşte şi în prezent, făcînd naveta între Florida şi Massachussets. Predă un curs de creative writing la MIT, începînd din 1983.

A debutat editorial cu romanul *War Year*, în 1972, o carte inspirată de experienţa din Vietnam. Tot aceasta i-a inspirat şi romanul său cel mai celebru, *The Forever War* (*Războiul etern*, Pygmalion, 1999), care i-a adus în 1975 premiile Hugo, Nebula şi Ditmar. Trei ani mai tîrziu, romanul *Mindbridge* cîştigă premiul Galaxy. O altă scriere importantă este trilogia *Worlds*, alcătuită din romanele Worlds (1981), Worlds Apart (1983) şi *Worlds Enough and Time* (1992). Situat în acelaşi univers ficţional ca şi *Războiul etern*, *Forever Peace* (*Pacea eternă*,

Teora, 1998) repetă performanța acestuia, aducîndu-i autorului Premiile Hugo, Nebula şi Campbell. *Forever Free*, o urmare directă la *Războiul Etern*, a fost publicat în 1998. Cel mai recent dintre romanele sale care a apărut şi în România, *Camouflage* (*Camuflaj*, Nemira, 2005) a reuşit din nou performanța de a obține două premii importante, Nebula şi James Tiptree.

Din proza sa scurtă se cuvin a fi amintite „Tricentennial" (Hugo în 1975), nuvela „The Hemingway Hoax" (Hugo şi Nebula în 1991), „Graves" (chiar textul din acest număr al revistei, recompensat cu Nebula şi World Fantasy Award), „None So Blind" (Hugo, 1995).

În calitate de editor, Haldeman a publicat mai multe antologii, între care *Cosmic Laughter* (1972), *Study War No More* (1977) şi *Nebula Awards 17* (1983).

În mai 2010, Science Fiction and Fantasy Writers of America (organizație al cărei preşedinte a fost între 1992 şi 1994) îi va decerna în cadrul ceremoniilor dedicate Premiilor Nebula titlul de Grand Master, consființind înscrierea sa între autorii de vîrf ai genului: Heinlein, Clarke, Asimov etc.

Paul Di Filippo
CYBERPUNK: DUPĂ 25 DE ANI

Iată cîteva repere ale anului 1984, selectate – nu tocmai aleator – cu ajutorul funcțiilor specifice Wikipedia:

- Ronald Reagan deținea funcția de președinte al SUA;
- Uniunea Sovietică era încă o mare putere;
- naveta spațială Challenger a zburat pentru a patra oară pe orbită;
- cinefilii se bucurau de filme precum *Police Academy* sau *Karate Kid*;
- iubitorii muzicii ascultau albume noi (pe discuri de vinil!) scoase de Hall & Oates, Wham!, The Cars și Culture Club;
- romanul de debut al lui William Gibson, *Neuromantul*, era publicat în format de buzunar, lansînd mișcarea cyberpunk.

Douăzeci și cinci de ani mai tîrziu, Reagan, Uniunea Sovietică și naveta Challenger împreună cu echipajul ei au încetat să mai existe. Pozițiile antagonice ale celor două entități politice menționate mai sus sînt de-acum desuete, în timp ce programul învechit al Navetei Spațiale e pe cale de a fi desființat. Filmele și albumele numite, chiar dacă mai pot fi vizionate și ascultate, nu au avut consecințe pe termen lung, nu au generat o mișcare culturală, nu au devenit pietre de temelie, iar publicul le desemnează, pe drept cuvînt, drept „vechituri".

Dar William Gibson încă mai scrie, poate mai bine ca niciodată; *Neuromantul* e încă reeditat şi face parte din programa şcolară. Mişcarea la a cărei întemeiere şi răspîndire a contribuit Gibson îşi ocupă locul cu mîndrie alături de moştenirea lăsată de profeţiile îndeplinite şi realizările artistice de renume ale genului. Mişcarea a fost preluată de o nouă generaţie de scriitori, practic cea de-a treia generaţie de cyberpunkeri (dacă nu chiar a patra!), iar principiile şi stilul cyberpunkului, atitudinea şi figurile de stil au fost absorbite de genul science fiction ca material fundamental.

Stilul şi perspectiva cyberpunkului continuă să exercite o influenţă extraliterară în ansamblul culturii contemporane, chiar şi printre cei nefamiliarizaţi cu textele canonice ale mişcării. Peisajul anului 2009 a devenit, în mare, acel viitor plin de cabluri, saturat de informaţie, absurd şi multicultural prezis în *Neuromantul* şi alte lucrări cyberpunk. Utilizarea Wikipedia ca sursă de documentare pentru acest articol e un fapt gibsonian prin excelenţă.

La douăzeci şi cinci de ani de la apariţia romanului *Neuromantul*, valorile, intuiţia şi ambianţa generală a cyberpunkului par foarte cunoscute şi distribuite în lumea întreagă. Dar ceea ce trece aproape neobservat în acest succes este faptul că aproape toţi practicanţii originali ai literaturii cyberpunk – inclusiv cel care semnează acest eseu – cei al căror nume poate fi regăsit în cuprinsul antologiei-manifest *Mirrorshades** – sînt încă activi, adaptîndu-şi lucrările la realităţile post-cyberpunk atît din cadrul pieţelor literare, cît şi din cultură în ansamblul ei. În cele ce urmează ne vom îndrepta atenţia spre trei lucrări recente ale autorilor aparţinînd primei generaţii de cyberpunkeri.

John Shirley a fost dintotdeauna unul dintre acei cyberpunkeri puternic implicaţi politic, cu o fervoare activistă în peroraţiile sale infuzate de rock&roll. Trilogia *Eclipse* (1985-90) înfăţişa o acaparare fascistă de dreapta a Europei, ceea ce, în condiţiile thatcherismului înfloritor al vremii respective, părea

* Cu titlul *Cyberpunk*, antologia editată de Bruce Sterling a apărut în românește la Millennium Press în 2009. (n. r.)

o extrapolare plauzibilă. Iată de ce pare şocant să-l găsim orientîndu-se, în scrierile-i mai recente, spre un fantasy supranatural, un gen caracterizat deseori prin abordarea detaşată, aeriană, şi o acţiune desfăşurată într-o lume de vis, fără nici o legătură cu *realpolitik*. Cititorii celei mai recente cărţi ale sale, *Bleak History*, vor redescoperi însă acelaşi Shirley revoltat împotriva sistemului, la fel ca un alt cyberpunker de primă generaţie, Richard Kadrey, care s-a aventurat într-un teritoriu similar cu romanul său *Sandman Slim*. În scenariul imaginat de Shirley, puterea abuzivă se află în mîinile unei organizaţii guvernamentale americane finanţată la negru, numită Autoritatea Centrală de Reţinere. Autoritatea Centrală ştie un secret: că magia este reală, o varietate neexplorată a fizicii. Scopul Autorităţii este să îi aducă pe toţi utilizatorii magiei sub control guvernamental, aparent pentru a împiedica declanşarea unui Cernobîl supranatural. Dar preşedintele corupt şi un general-marionetă, utilizînd drept scuză un viitor atac terorist, urmăresc în realitate doar propriile ţeluri megalomaniace. Protagonistul romanului este Gabriel Bleak, un membru al Comunităţii Umbrelor. Fiind unul dintre cei mai puternici vrăjitori, Bleak este urmărit de ACR. Reacţia sa şovăielnică, dar nu mai puţin letală, capătă o dimensiune personală atunci cînd descoperă că Sean, fratele său pierdut, a fost cooptat de ACR. Va fi suficient ajutorul – atît mistic, cît şi practic – din partea agentului guvernamental Loraine Sarikosca, „sufletul-pereche" al lui Bleak, pentru a întoarce situaţia în favoarea rebelilor? Şi în ce fel este implicat în poveste un artefact misterios îngropat la Polul Nord?

Prin conspiraţiile şi grupările sale, prin istoriile secrete pe care le dezvăluie, romanul lui Shirley aminteşte de stilul lui Pynchon. Autorul postmodernist a fost dintotdeauna un model pentru cyberpunk. În plus, Shirley urmează întocmai definiţia succintă a cyberpunkului: „persoane josnice, tehnologii înalte" – asta dacă acceptăm ecuaţia conform căreia „magia egal tehnologie". Îşi sprijină acest punct de vedere ascunzîndu-şi supranaturalul printre termeni cibernetici: „Spiritele sînt ca un program computerizat pe care-l lansăm în Ascuns". Să nu uităm de numeroasele legi ale inteligenţei artificiale care umpleau ciberspaţiul lui Gibson.

Romanul lui Shirley poate fi citit pînă la urmă în cheia poveştilor cu *Hellboy* ale lui Mike Mignola. Chiar dacă nu este inclus în descendenţa principală a cyberpunkului, *Hellboy*, un serial de benzi desenate care a debutat în 1991, a datorat dintotdeauna multe motive din genomul său literar viziunii cyberpunk, fiind, dacă vreţi, un fel de descendent lateral. Este cu atît mai interesant de observat cum unul dintre naşii lui *Hellboy* dansează graţios şi fără griji cu această progenitură mutantă.

Încă de la începutul mişcării cyberpunk, ficţiunea lui **Rudy Rucker** s-a axat pe speculativ şi complexitate, pe ciudăţenii de ultimă oră. Şi, în plus, pe un comportament şi un stil excentric. Nu putem uita acest ultim element esenţial. Teoriile sale critice timpurii privind natura cyberpunkului au scos în evidenţă amplitudinea unui univers al ciudăţeniilor. Intersectarea intereselor lui Rucker cu un viitor generic tip *Blade Runner* implică, de obicei, roboţi mîncători de creiere sau sfere sexuale din dimensiuni alternative. Subtitlul mega-popularului blog *Boing Boing*, oarecum un afiliat al mişcării cyberpunk, „un registru plin de minunăţii", poate fi foarte bine aplicat ficţiunii lui Rucker.

Ultima sa carte, *Hylozoic*, o urmare a romanului *Postsingular* (2007), ridică stranietatea la un alt nivel.

În romanul precedent, Pămîntul trecea printr-o schimbare majoră. Dimensiunile compacte de spaţiu-timp se despleteau, conferind oamenilor puteri cvasi-divine: telepatie, teleportare şi control al materiei. Materia însăşi devine conştientă – iar noul titlu este adjectivul definitoriu pentru această condiţie –, fiecare atom şi entitate fiind parte dintr-o minte compozită, la scară tot mai largă, pînă la Gaia, conştiinţa supremă a întregii planete. Umanitatea este reprezentată acum de pierde-vară hedonişti şi de acei negativişti care continuă cu încăpăţînare să trăiască în stilul vechi. Eroii noştri sînt staruri media, soţ şi soţie, pe nume Thuy şi Jayjay, alături de copilul autist-savant al unor prieteni, Chu. Cei trei, cu puţin ajutor de la un Hieronymous Bosch transdimensional, vor înfrunta invazia extraterestră a Pengilor şi Hrullilor, care intenţionează să ne colonizeze planeta.

Apocalipsa de catifea a lui Rucker e plină de poante inspirate din generaţia Beat şi de desenele animate Warner Brothers.

Extrapolarea sa riguroasă în domeniul ciudățeniilor cuantice se cufundă tot mai adînc în acel teritoriu identificat de Arthur C. Clarke în care tehnologia devine magie, dar Rucker este corect față de cititor, impunînd limite clare ale logicii digitale, ceea ce contribuie la un suspans firesc din punct de vedere narativ. Stilul abundent în dialoguri oferă o dinamică cinematografică întregii acțiuni. Şi, la fel cum cyberpunkerii i-au recunoscut dintotdeauna cu plăcere ca strămoşi pe Samuel Delany sau Alfred Bester, la fel şi Rucker îşi pleacă fruntea în fața geniului comic al lui Robert Sheckley.

Prospețimea romanului vine din felul în care oglindeşte şi pune în valoare situația noastră curentă. Pe măsură ce imemorialele noastre sisteme fiscale şi culturale se prăbuşesc în jurul nostru, unii dintre noi îşi vîră capul în nisip, dar alții plutesc creativ deasupra haosului, direct în acel viitor optimist atît de drag literaturii science fiction.

În 1984, toți îi spuneam lui **Bruce Sterling** „Preşedintele". În calitate de cîrmaci ideologic şi teoretician al cyberpunkerilor, Bruce jongla cu sarcinile disonante din punct de vedere cognitiv de a menține linia ideologică a Mişcării şi, totodată, de a face să înflorească numeroase flori ale ficțiunii speculative. Mereu îşi făcea treaba cu o înțelepciune sardonică şi previziuni ingenioase. Şi, desigur, propria sa proză artistică şi strălucirea conceptuală pe care aceasta o emana exemplificau perfect calea de urmat, menită să aducă în sunet de fanfare science fiction-ul în era postmodernă.

Încă de la primele sale lucrări publicate, Sterling şi-a evidențiat nişte unelte formidabile, aceleaşi pe care le-a folosit pînă în prezent. Alăturînd jurnalistic subiecte sensibile şi descoperirile ştiințifice de ultimă oră unei sensibilități avangardiste acute şi discernămîntului unui istoric, el a creat ficțiuni tăioase care au combinat realismul lui Heinlein cu idei cu adevărat măreţe, absolut uluitoare. Dacă personajele sale păreau la început lipsite de substanță, ei bine, la ora actuală Sterling a depăşit cu brio această deficiență, după cum orice cititor al ultimului său roman, *The Caryatids*, îşi poate da imediat seama. Fiindcă, sub toată suprafața futuristă strălucitoare, lucitoare, cartea nu-i decît despre personaje.

Cariatidele sînt şapte clone feminine ale unei criminale, o „Lady Macbeth balcanică" pe nume Yelisaveta Mihajlovic. În anul 2065 doar patru clone mai sînt în viaţă: Biserka, Sonja, Mila şi Vera. În ciuda genomului identic, fiecare dintre aceste femei are o personalitate unică, de criminal, soldat, artist şi muncitor. Prin aceste patru filtre fine Sterling va arunca o lumină puternică asupra unui viitor chinuit, o lume copleşită de un dezastru climatic, o lume în care milioane de oameni au murit, dar în care viitorul umanităţii este încă plin de un minunat potenţial – dacă specia umană va reuşi să supravieţuiască. Două entităţi globale rivale, Dispensaţionistii şi Acquis, precum şi ultimul stat-naţiune, China, concurează pentru a-şi impune viziunea proprie despre traiul corect, oferind astfel stimulentul pentru o poveste de tip thriller.

Sterling a locuit fictiv pe fiecare metru pătrat al creaţiei sale, de la cîmpiile deşertice ale Mongoliei pînă la un Los Angeles arzînd, pe jumătate scufundat. Extrapolările sale tehnologice sînt rivalizate doar de perspicacitatea sa socială. Portretul pe care îl face cariatidelor este complex şi autentic, fiind folosit atît ca ancoră, cît şi ca pînză pentru corabia poveştii sale.

Cald, plin de cu umor negru, cinic şi totuşi plin de speranţă, asemănîndu-se cu faimoasa nuvelă „Nine Lives" a Ursulei LeGuin, reconstruită ca un cîntec rap condensat într-o postare pe Twitter şi menit să amuze piraţi somalezi, ultimul roman al lui Sterling dovedeşte că atunci cînd un cyberpunker este aruncat în vîrtejul numit *zeitgeist*, simpla trecere a douăzeci şi cinci de ani nu-i degradează performanţele, relevanţa sau înţelepciunea.

Traducere din limba engleză: ***Robert Coller***

♦♦♦♦♦

Articol publicat iniţial în *Barnes&Noble Review*,
sub titlul *Aging Chrome: Cyberpunk in 2009*

Copyright © Paul Di Filippo, 2010

Autor a numeroase romane şi volume de proză scurtă, **Paul Di Filippo** a fost unul dintre cei care au contribuit la antologia *Mirrorshades* (*Cyberpunk*, Millennium Press, 2009) editată de Bruce Sterling, considerată a fi manifestul curentului întemeiat de William Gibson, care avea să afirme despre scrierile sale că „îţi dau fiori şi, în egală măsură, îţi provoacă rîsete nestăpînite". Între lucrările sale se numără romanele *Ciphers*, *Joe's Liver*, *Cosmocopia*, *A Mouthful of Tongues* şi culegerile *The Steampunk Trilogy*, *Fractal Paisleys*, *Little Doors* şi *Babylon Sisters*, precum şi nuvela *A Year in Linear City*, nominalizată la premiile Sturgeon, Hugo şi World Fantasy. Semnează în mod consecvent recenzii de carte în *Washington Post*, *The San Francisco Chronicle*, *Science Fiction Weekly*, *Asimov's*, *Barnes&Noble Review*.

Peter Watts
„CE-AR FI SĂ DECOLĂM ȘI SĂ-I FACEM PRAF DE PE ORBITĂ?"

Un dram din classicul *Star Trek*, o măsură din *Deathworld* a lui Harry Harrison, cîte ceva din călăreții dragonilor lui Anne McCaffrey... Pornografie vizuală inspirată de copertele de LP-uri ale trupei Yes, create în anii '70 de Roger Dean. Ecouri puternice din *The Emerald Forest* (*Pădurea de smarald*), un film jalnic al lui John Boorman din misticii ani '80, avînd ca subiect calvarul pădurilor amazoniene. *South Park* a rezumat la fix povestea în parodia *Dansînd cu ştrumfii* difuzată acum cîteva săptămîni. Şi... sînt oare singurul care-şi aminteşte de un roman din 1975 al lui Alan Dean Foster, intitulat *Midworld*? Era despre o planetă umbrită de o pădure deasă, populată de o faună cu şase picioare, unde industrialişti nemiloşi veniți de pe Pămînt aterizează hotărîți să exploateze la maximum bogățiile locului, dar sînt alungați de descendenții sălbăticiți ai unei expediții anterioare care au învățat să trăiască în armonie cu natura. În acest roman ni se dezvăluia că fauna şi flora alcătuiau o uriaşă rețea planetară. Chiar nu-şi mai aminteşte nimeni de cartea asta?

Mă refer în paragraful de mai sus, desigur, la *Avatar* al lui James Cameron, un film pe care l-am văzut de curînd în pe nedrept subapreciata versiune 3D. Un film care, în ciuda banalității scenariului, s-a dovedit a fi una dintre cele mai

binevenite distracții din ultima vreme. A fost frustrant. A fost frumos. Unele lucruri i-au ieşit bine, altele prost, iar altele, în sfîrşit, au ieşit deopotrivă bine şi prost, în egală măsură.

Să luăm de exemplu tehnologia ce ne e înfățişată în film, care e îndeajuns de anacronică pentru a transmite spectatorului contemporan un sentiment de verosimilitate. Cîrcotaşul din forul meu interior insistă că pilotarea manuală şi carlingile de bombardier B-52, ba chiar şi prezența piloților umani într-o lume în care e posibilă crearea unor marionete vii teleoperate, la generații în viitor de era în care cerurile sînt deja pline de drone autonome, toate acestea au la fel de mult sens ca şi un F-16 cu căpăstru şi antenă pe post de interfață de control. Şi totuşi, vopseaua zgîriată şi parbrizul crăpat al vehiculelor din film dau un asemenea aer de realism, perceptibil la nivel visceral, încît chiar nu-mi vine să mă plîng în această privință.

Să trecem la biologie. Cineva s-a gîndit îndelung la fauna Pandorei, care a fost un adevărat regal vizual. Uimitor de diversă, fauna Pandorei părea a avea o logică din punct de vedere filogenetic: la o mare varietate de specii, totul – chiar şi localizarea nărilor – sugera existența unei ancestralități comune. Cu o singură excepție: băştinaşii Na'vi, care sînt ridicol de antropomorfi: bipezi cu patru membre pe o planetă unde toate vietățile par a avea şase membre; viziune binoculară într-o lume în care patru ochi reprezintă norma pentru vertebrate. Evident, Cameron a anticipat că eroul său uman nu avea cum să se îndrăgostească de un melc în formă de banană cu patru ochi; o femeie-pisică avînd pielea albastră e întrucîtva mai acceptabilă. Evident, dacă ar fi mers pe cea dintîi variantă am fi avut parte de un film mult mai solicitant din punct de vedere intelectual, iar mie îmi plac filmele provocatoare din acest punct de vedere. Şi, chiar dacă în principiu n-am nimic împotriva ideii de ecosistem planetar ca rețea atot-integratoare, s-a gîndit oare cineva la implicațiile faptului că de capul fiecărei creaturi atîrnă o prelungire a măduvei spinării echipată cu conexiune USB? Imaginile de pe Pandora abundă în interacțiuni prădător-pradă; cum ar putea ele să evolueze într-o lume în care prada poate să interfațeze neuronal cu prădătorul, forțîndu-l să simtă durerea de a fi consumat? Oare

n-ar determina acest factor formarea unor lanțuri trofice fundamental diferite de sălbăticia luxuriantă pe care ne-a fost dat să o admirăm pe ecran?

Ar mai fi o întrebare: cum pot băieții buni, trecînd printr-o „zonă de flux" care face praf semnalele electromagnetice, să-și transporte capsulele de interfațare cu avatarul, fără a compromite legătura cu acesta? Sînt sigur că s-a găsit cineva care să explice acest lucru prin utilizarea proprietăților superconductoare ale „unobtainium"-ului, dar era oare chiar atît de complicat să se introducă un schimb de replici care să furnizeze această explicație?

Cîteva cuvinte despre personaje și caricaturi... Nici un mare mahăr corporatist nu s-ar lăsa nici mort auzit în timp ce pronunță expresii precum „sălbatici" sau „maimuțe albastre" la adresa băștinașilor, chiar dacă exact asta ar fi ceea ce simte în sinea sa. Acest gen de oameni sînt versați în a emite comentarii lipsite de conținut cu o mină zîmbitoare, în a rosti mesaje care încurajează și liniștesc, fără a promite însă nimic. Eventual, ar putea vorbi despre mutarea băștinașilor pentru binele lor, căci nimeni nu poate prevedea efectele secundare dăunătoare pe care „unobtainium"-ul le-ar putea avea asupra populației indigene neprotejate. Burke, din *Aliens* al lui Cameron, era un ticălos corporatist mult mai plauzibil.

Sînt sigur că nu sînt cel dintîi care arată cu degetul spre o altă problemă, cea a băștinașilor neajutorați care *trebuie* să fie salvați de către nobilul alb. Avînd în vedere datele poveștii, sînt de acord că bătrînul Jake ar putea fi o resursă extrem de valoroasă, în calitate de depozitar al informațiilor pricind felul în care gîndesc și acționează „oamenii din cer". Nu ar fi fost așadar nimic anormal, care să denote condescendență, în a-i conferi un rol vital în ierarhia insurgenței, în calitatea sa de sursă valoroasă de informații tactice. Jake ar fi fost un excelent consilier. Dar un *Mesia*? Individul a petrecut în total *trei luni* alături de indigeni, și cu toate acestea el e cel care conduce un atac cu armele localnicilor, pe un teren cunoscut de băștinași de-*o viață întreagă*? Același individ, un neofit, descoperă pe cont propriu șmecheria îmblînzirii celui mai feroce animal de pradă de pe Pandora, un truc pe care doar cinci Na'vi l-au

descoperit de-a lungul întregii istorii cunoscute a tribului? (Ei, nu-i o găselniță chiar atît de slăbuță, dacă nu stai să te gîndești prea mult... Dacă însă reflectezi puțin, ajungi iar la acele mufe USB spinale și la potențiala vulnerabilitate a celui mai feroce prădător în fața unui atac neuronal venit din partea unei ființe inferioare ca forță.) Din punct de vedere logic, povestea ar fi avut mai mult sens dacă Jake și-ar fi deșertat informațiile, după care ar fi fost ținut în siguranță, departe de cîmpul de luptă – ca o resursă neprețuită de informații –, în timp ce băștinașii ar fi preluat conducerea în luptă.

În sfîrșit, am îndoieli cît se poate de serioase în privința deznodămîntului, care e departe de-a fi atît de definitiv precum ar vrea Cameron să credem. Titlul acestei însemnări, care e de fapt o replică dintr-un alt film al lui Cameron, rezumă perfect obiecția pe care o am la adresa finalului acestui film.

Dar... Știți ceva? În ciuda a tot ce-am scris mai sus, aș revedea oricînd *Avatar*, fără să stau deloc pe gînduri.

De ani buni de zile, efectele speciale n-au mai fost un motiv suficient pentru a mă aduce în sala de cinema. Pe măsură ce imaginile generate pe computer au progresat, a devenit posibil ca aproape tot ce-și imaginează un scriitor să poată fi transpus în imagini mișcătoare. Valorile înalte ale unei producții cinematografice au fost devalorizate de asaltul nemilos al Legii lui Moore*. Nu mă interesează cît de uimitoare sînt imaginile unui film, e nevoie de mai mult pentru a mă atrage. Nici un film nu poate să-și bazeze succesul doar pe efectele speciale.

Apoi am văzut *Avatar*, iar virtuozitatea tehnică m-a dat pe spate. Fiecare cadru luat în parte e pur și simplu superb. Fiecare două minute din film arată de parcă ar fi costat cît un film întreg. Fiecare fir de praf, fiecare rază de soare ce răzbate prin coroana copacilor din jungla Pandorei, perfect realizate,

---

* Purtînd numele fondatorului Intel, Legea lui Moore afirmă că numărul de componente electronice asimilabile unui tranzistor care pot fi plasate fără cheltuieli prea mari pe suprafața unui circuit integrat se dublează la fiecare doi ani, o previziune care s-a dovedit exactă de la enunțarea ei, în 1971, pînă în prezent. (n. r.)

m-au determinat să zîmbesc şi să fac ochii mari, încîntat în ciuda intenţiilor mele cîrcotaşe.

Am multe obiecţii la adresa poveştii din *Avatar*. Ca experienţă însă, filmul acesta m-a determinat să-mi modific, fie şi temporar, scala de evaluare. Avatar este un film care are şi merită să aibă succes datorită efectelor speciale.

Traducere din limba engleză: ***Robert Coller***

✦✦✦✦✦

Textul acestui articol a fost publicat pe blogul autorului la 19 decembrie 2009, la adresa http://www.rifters.com/crawl/?p=959

Copyright © Peter Watts, 2010

Născut în 1958, **Peter Watts** s-a specializat în domeniul biologiei marine şi, în 1990, a debutat în science fiction cu povestirea „A Niche".

A publicat trilogia *Rifters*, alcătuită din romanele *Starfish* (1999), *Maelstrom* (2001) şi *Behemoth* (două volume, 2004) şi romanul *Blindsight* (2006), nominalizat la premiile Hugo, Campbell, Sunburst şi Locus. Povestirile sale au fost adunate în culegerea *Ten Monkeys, Ten Minutes* (2002). Nuveleta „The Island" candidează în acest an la Premiul Hugo. A colaborat la realizarea scenariilor pentru jocurile video *Bioshock 2*, *Homeworld 2* şi *Crysis 2*.

ABONAȚI-VĂ LA GALILEO!

Abonamentele pe un an (patru numere de revistă) pot fi achitate prin expedierea sumei de **50 de lei** printr-un mandat poştal sau e-mandat pe adresa editurii:

Horia Nicola Ursu

Millennium Press,
Str. G. V. Popescu Nr. 7
440021 Satu Mare

sau prin transfer bancar în contul:

RO43BTRL03101201998386XX

deschis la Banca Transilvania Satu Mare
titular cont: Horia Nicola Ursu

După efectuarea plății, vă rugăm să ne expediați un e-mail pe adresa

office@millenniumpress.ro

precizîndu-ne adresa la care doriți să primiți revista şi numărul cu care doriți să începă abonamentul.

♦♦♦♦♦

CITIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR:

Traducerea nuvelei IT TAKES TWO de NICOLA GRIFFITH, nominalizată în acest an la Premiile Hugo şi Locus

Interviu în exclusivitate cu LUCIUS SHEPARD

Povestirea ÎNGERI ŞI MOLII de COSTI GURGU, cu care autorul român a debutat în Statele Unite

Proză de LUCIUS SHEPARD, MICHAEL SWANWICK şi MARIAN TRUȚĂ